

วิสุทธิวาระ

โดย

พระมงคลเทพมุนี (สด จนุทสร์)
หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาคเชิงสะเมิง

เกิดมาว่าจะมานะแก้ว

พนแล็วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร

ว้ายกี๋อยากมันก็หลอก

ว้ายกี๋หยอดมันก็ลวง

ทำให้ฉันเป็นห่วงเป็นใย

เลิกอย่างลางຍອກ รับรองจากความ

เดินตามขันธ์สามเรื่องไป

เสร็จกิจสินหก ไม่ตกกันดาว

เรียกว่านิพพานเก็ได้

สารบัญ

ประวัติพรมงคลเทพมนี(สด จนทลโว)	๙
โอวาทของเจ้าคุณพ่อ	๑๔
๑ ธรรมกาย	๑๖
๒ ใจ	๑๓
๓ ตั้งใจ	๑๘
๔ เข้าสิบแล้วเห็นศูนย์	๑๙
๕ หยุดจึงจะเร็ว	๒๐
๖ หยุดตั้งแต่ต้นจนกระทั้งพระอหัต	๒๑
๗ คนฉลาด	๒๒
๘ จริงแค่ชีวิต	๒๓
๙ การละกิเลส	๒๕
๑๐ ตาธรรมกาย	๒๗
๑๑ ร่างกายพระลิทธัตถะ ไม่ใช่พุทธรัตนะ	๒๘
๑๒ การเข้าถึงรัตนตรัย	๒๙
๑๓ อัตตาสมมุติกับอัตตาแท้	๓๐
๑๔ บรรค ผล นิพพาน	๓๑
๑๕ กายในกพ-กายนอกกพ	๓๓
๑๖ ศาสนานพุทธนี้อยู่ได้ด้วยการให้	๓๔
๑๗ ให้ดวงบุญนั้นช่วย	๓๖
๑๘ ทางบริสุทธิ์	๓๗
๑๙ เพื่อนเด็กกำไฟ	๓๘
๒๐ ไม่ถอดปล่อยไม่ได้	๓๙
๒๑ ถ้าเคารพลัทธธรรม ถึงซึ่งความเป็นใหญ่	๔๐
๒๒ ทำอย่างไรจึงจะเรียกว่า เคารพพระลัทธธรรม	๔๑

4

วิสุกธิวาจา 1

๒๓	หลอกตัวเอง -----	๔๓
๒๔	มาตุ-ธรรม -----	๔๔
๒๕	สังขตมาตุ-สังขตธรรม อสังขตมาตุ-อสังขตธรรม วิรัคมาตุ-วิรัคธรรม -----	๔๕
๒๖	ตั้งใจจะไปให้สุด -----	๔๖
๒๗	บวชสามเณร -----	๔๗
๒๘	เมามัน-มาสุรา -----	๔๘
๒๙	ลิกขนาบทสุราเป็นชีวิต -----	๔๙
๓๐	ปล้าใจให้หยุด -----	๕๐
๓๑	ไม่กลับกลอก -----	๕๑
๓๒	เห็นตรง-เห็นธรรม -----	๕๒
๓๓	ปอทรัพย์ใหญ่ -----	๕๓
๓๔	เหมือนดวงอาทิตย์ -----	๕๔
๓๕	พญามาร -----	๕๕
๓๖	ถ้าได้ชนะลักษณ์ เรากำชด้วย -----	๕๖
๓๗	สมณะ-วิปัสสนา -----	๕๗
๓๘	ธรรมเป็นหัวหน้า -----	๕๘
๓๙	รวมอยู่ในกาม -----	๕๙
๔๐	สว่างหมดทั้งมาตุ ทั้งธรรม -----	๖๐
๔๑	ธรรมสามี -----	๖๑
๔๒	จิตເກຍມີ່ໄສ...ເຈີນໄຫລເຂົ້າມາເອງ -----	๖๒
๔๓	ไม่ติด -----	๖๓
๔๔	ເອາະວິຕເຂົ້າແລກ -----	๖๔
๔៥	อย่าดูເບາ -----	๖៥
๔៥	นຶກຄືງดวงບຸນ -----	๖៥
๔៧	ບຸນ...ມາຈາກໃນກລາງ -----	๖៥

၄၈	ຫາບໍລິໄດ້ໃຫ້ບໍລິເປັນ -----	၃၂
၄၉	ເອາຂອງຈຣີງໄສກັບຕົວໄວ້ໃຫ້ໄດ້ -----	၃၄
၅၀	ເໜືອນໄຟ -----	၃៥
၅၁	ເສັນທອງຂ້າວຂອງມາຫາເອງ -----	၃၆
၅၂	ແກນຄຸນມາຮາບິດາ -----	၃၇
၅၃	ສ້າມໝູນໝູພລ -----	၃၈
၅၄	ດູ້ທົມືນ -----	၃၀
၅၅	ເມີຕຕາ -----	၃၁
၅၆	ເປັນຮຽນກາຍ...ເປັນແກ່ນ -----	၃၂
၅၇	ໂພໜັນຄໍ ၂ -----	၃၃
၅၈	ປັງປັບຕາສະນາຈຣິງ -----	၃၄
၅၉	ໄມ່ຮັກຕົວ -----	၃၁
၆၀	ເຄົາພລ້ອທຣມນັ້ນດີປະເລີງ -----	၃၅
၆၁	ຮູ້ຈັກໂກໜາທາຮາ -----	၃၆
၆၂	ລູກຄີ່ຍໍ່ຂອງພ່ານາມາຮ -----	၃၇
၆၃	ຜູ້ປະກອບດ້ວຍຄຣັທນາ -----	၃၀
၆၄	ສໍາຮວມສືລ -----	၃၈
၆၅	ທານ ສືລ ກວານາ -----	၃၅
၆၆	ເລ່າໄມ່ຄູກ ພູດໄມ່ອອກ ບອກໄມ່ໄດ້ -----	၃၃
၆၇	ສຸຂັນຍ້ອຍ..ສຸຂົ່າໝູນ -----	၃၉
၆၈	ຈິຕ -----	၃၁
၆၉	ໄປໃໝ່ສົດທີ່ສຸດ -----	၃၅
၆၀	ອຳທනຕ້ອງມື່ທ່າ -----	၃၅
၆၁	ນິພພານຮາຕຸ -----	၁၀၁
၆၂	ກາມທໍາອະໄຮເຮາໄມ່ໄດ້ -----	၁၀၂
၆၃	ເຮືອງສຸຂ -----	၁၀၃
၆၄	ໜ້າອັຕໂນມົດີ -----	၁၀၄

วิสุภัชชา ๑

๗๕	นีแผละ...ลະគວ	១០៥
๗៦	ให้กันได้แต่เฉพาะเป็นมนุษย์นี้เท่านั้น	១០៦
៧៧	ประพฤติให้เป็นประโยชน์	១០៧
៧៨	บញ្ជាក់	១០៨
៧៩	เข้ากลาง	១០៩
៨០	បេរុចក្រល	១១០
៨១	បើនអី	១១១
៨២	ទិវិតុតតប្រសិមប៉ានា	១១៣
៨៣	ជាកេល់	១១៤
៨៤	ໄប់ឱកវាងី	១១៥
៨៥	មីແព់បេលីកនកក	១១៦
៨៦	ឯធមាន	១១៧
៨៧	ឯធមាន ៣	១១៨
៨៨	ឯធមានបើន-ឯធមានតាយ	១១៩

เกร็นนำ

หนังสือ “วิสุทธิวิชาฯ” เป็นการคัดตัดตอนพระธรรมtechniqueของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ) เพื่อถ่ายทอดความรู้อันประเสริฐที่เกิดจากการปฏิบัติธรรม ที่ท่านได้ใช้ถ้อยคำภาษาที่มีความหมายลึกซึ้ง น้อมนำจิตใจให้ผู้ได้ยินได้ฟังเกิดความสงบ ชุ่มเย็น และสามารถเข้าถึงธรรมอันบริสุทธิ์ได้ง่าย อันจะเป็นพยานแก่พระพุทธศาสนาว่า “วิชชาธรรมกาย” ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ค้นพบ “เป็นของจริง มีจริง ดีจริง” และพวกเราสามารถ “เข้าถึงได้จริง” ถ้าตั้งใจศึกษาและปฏิบัติอย่างจริงจัง

คณะผู้จัดพิมพ์ได้คัดเลือกพระธรรมtechniqueบางตอน พร้อมทั้งตั้งชื่อตอนตามความเหมาะสม เพื่อจ่ายต่อการอ่านการศึกษาของศิษยานุศิษย์รุ่นหลัง เพื่อเป็นแรงบันดาลใจในการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกาย อันจะเป็นคุณประโยชน์อย่างมหาศาล รวมทั้งเป็นการประกาศเกียรติคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำฯ ที่ทุ่มเทสละชีวิตในการปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมกาย และเผยแพร่วิชชาธรรมกายของพระสัมมาลัมพุทธเจ้าสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีคิชช์เอก คือ คุณยายอุบาลิกาจันทร์ ขันนกยูง เป็นผู้ลีบลานมโนปณิธานของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี และมีพระเดชพระคุณพระราชนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธมมชโย) เป็นผู้ลีบทอดลายธรรมต่อมา โดยมุ่งหวังให้วิชชาธรรมกายเผยแพร่ไปอย่างกว้างไกล เพื่อเป็นหลักเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตอันประเสริฐแก่มนุษยชาติ ให้เข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะ นำไปสู่ความหลุดพ้นจากกองทุกข์ทั้งปวง

ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลที่เกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือวิสุทธิวิชาฯ ดลบันดาลให้ผู้อ่านทุกคนมีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมกาย รู้แจ้งແת่องตลอดในวิชชาธรรมกาย ร่วมสร้างบารมีร่วมกับ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และพระเดชพระคุณพระราชนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธมมชโย) ผู้ลีบทอดวิชชาธรรมกาย ไปทุกพพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าถึงที่สุดแห่งธรรมเทโภญ

ประวัติย่อ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนทสโร)

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ชาติภูมิเดิมเป็นพ่อค้า เข้าตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านหมู่เหนือของ วัดสองพี่น้อง คือทิศใต้ของวัด แต่ต่างฝั่งกับวัด วัดอยู่ติดกับวันออกเฉียงเหนือ บ้านอยู่ติดกับวันตากเฉียงใต้ มีคลองกั้นกลางระหว่างวัดกับบ้าน คำข่ายมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปีเศษๆ นับตั้งแต่บิดาล่วงไป ก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงรามาจนถึงอายุ ๑๙ ปี ตรงนี้ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตาย ด้วยมา้มือปลดเคราเกิดขึ้นในระหว่างขายข้าว และนำเรือเปล่ากลับบ้าน เข้าลัดที่คลองบางอ้อแทน เหนือตลาดใหม่ แม่น้ำน่านครชัยครี จังหวัดนครปฐม ในลัคนี้ไม่ลื้อกลับบ้าน แต่พากโจรชูกชุม พอกเข้าลัดไปเล็กน้อย ก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า

“คลองกีเล็ก โจรกร้าย ท้ายเรือเข้ากีໄล่เลี้ยกับฝั่งเรา ไม่ต่ำไม่สูง กว่ากันเท่าไรนัก น่าหาดเลียວอันตราย เมื่อโจรมา ก็ต้องยิง หรือทำร้ายคนท้ายก่อน ถ้าเขาทำเราเสียได้ก่อน ก็ไม่มีทางที่จะสู้เขา ถ้าเราเอาอาวุธปืนแปดندไว้ทางหัวเรือ แล้วเราไปถลือเรือทางลูกจ้างเสีย เมื่อโจรมาทำร้ายเรา ก็จะมีทางสู้ได้บ้าง” คิดดังนี้แล้ว ก็เรียกลูกจ้าง ที่ถลือเรือแบบทรายมาถือท้ายเรือออกไปถลือแทน ถือเรือไปกีดไป เรือกีเดินเข้าไปหาที่เปลี่ยวหนักขึ้นทุกที

ความคิดก็สืบเชื่อว่า “ลูกจ้างที่เราจ้างมานี้ คนหนึ่งก็ไม่กีบอาท เพียง ๑๑

บทหรือ ๑๒ บทเท่านั้น ส่วนตัวเราเป็นเจ้าของ ทั้งทรัพย์ ทั้งเรือหมด ส่วนตากลางจ้างตายก่อน ไม่ถูก เอาเปรียบลูกจ้างมากเกินไป ไม่สมควร”

ถือไปก็คิดไปดังนี้ และคิดถึงนักเข้าก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกไป เราเป็นเจ้าของให้เราตายก่อนดีกว่า จังจะสมควร คิดตกลงแล้ว ก็เรียกลูกจ้างให้มานั่ง ตัวก็หยิบปืนแปดนัดที่เอาไปไว้ข้างหัวเรื่อมไว้ ใกล้ตัวข้างท้ายเรือ ก็ถือท้ายเรือยไป ใกล้ออกจากลัดเต็มที่ น้ำขึ้น เรือข้าวที่หนักก็ตามหัวน้ำขึ้น สวนเข้ามาประดังกันแน่น จีนก็ส่งเสียงแต่เวลาตู้อ่าๆ ประดังกันแน่น ออกก็ไม่ได้เข้าก็ไม่ได้ น้ำก็น้อย เลยต้องต่างฝ่ายต่างก็ปักหลักกรานหน้าจอดกันนิ่งอยู่ เราเป็นคนท้าย

พอผ่านพ้นอันตรายมาแล้ว ก็มาคิดว่า “การหาเงินหากองนี้ลำบากจริงๆ เจิญหนา บิดาของเราก็หมายมาดังนี้ เราก็หาช้ำร้อยบิดา ตามบิดาบ้าง เงินและทองที่หากันทั้งหมดด้วยกันนี้ ต่างคนก็ต่างหาไม่มีเวลาหยุด ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่เร่งรีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคน ต่าและเลว ไม่มีใครนับถือแล้ว หาเข้าหนูเข้าก็อย่าเขา เพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เที่ยมหน้าเที่ยมบ่าเที่ยมไหหลักกับเขา”

ปูรพชนต้นลูกุของเราก็ทำกันมาดังนี้ เมื่อนำ กันจนถึงบิดาของเราแล้วของเราบัดนี้ ก็บัดนี้ปูรพชน และบิดาของเราไปทางไหนหมด ก็ปรากฏแก่ใจว่าตายหมดแล้ว แล้วตัวของเราเล่าก็ต้องตายเหมือนกัน แต่พอคิดถึงตายขึ้นมาดังนี้แล้ว ใจก็ซักเสียวๆ นึกถึงความตายที่จะมาถึงตัว โดยไม่มีสังสัยเลย เราต้องตายแน่ๆ บิดาเราก็มาล่องข้าว ขึ้นจากเรือข้าว ก็เจ็บมาจากการทาง แล้วขึ้นจากเรือข้าวได้ไม่กี่วันก็ถึงแก่กรรม

เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว เราที่ช่วยพยาบาลอยู่ ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่งแล้วร่างกายของแก เราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเราและพี่น้องของเราที่เนื่องด้วยแก ตลอดถึงมารดาของเราก็อยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่าต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนจากความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่

เมื่อคิดตกลงใจดังนี้แล้ว ก็ลองทำเป็นตายดู นอนแผลงไปที่ห้ายเรือ นั่น แล้วก็ทำตาย ตายแล้วทำไปหาคนที่เป็นญาติบ้าง พี่น้องบ้าง เพื่อนที่ชอบ กันบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็เอกสารก่อนดินบ้าง ไม่มีบ้าง โอน หรือป่าเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็นตัวเรา เขาก็ต้องบอกพี่ยอนมา หรือป่าเข้ามา ไปหาคนโน้นก็ไม่เห็น มหาคนนี้ก็ ไม่เห็น คิดไปดังนี้แหละจนเหลือตัว

แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมา ก็รีบลุกขึ้นจุดธูปอธิษฐานในใจของตัวเองว่า
**“ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเกิด ถ้าบวชแล้ว
 ไม่สึกจนตลอดชีวิต”**

ตรงนี้บวชจริงมาเสียแต่อายุ ๑๙ ปีเศษแล้ว ตั้งแต่นั้นก็ประกอบอาชีพ ตามปกติของพ่อค้า จนอายุครบ ๒๒ โดยปี แล้วก็ประภถึงการบวชในปีนั้น พอกถึงเดือน ๘ ข้างขึ้นก็ขึ้นข้าวลงเรือเต็มลำดีแล้ว กับอกกับลูกจ้างให้นำเอา ข้าวไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ฝึกหัดเบื้องต้น แห่งการอุปสมบทในสำนักพระปลัดยัง ผู้เป็นหลวงตาของตัว ซึ่งเป็นน้องคนเล็กของtan้อย ผู้เป็นมารดาของตัวเอง ท่านล่วงวันยี่อ่าฯ ให้เป็นหนังสือสมุดข้อย เขียนตัวบรรจงพยายามมาก ก็ท่องวิธีขอบรพชา และดูวินัยไปด้วยกันทีเดียว

พอจวนเข้าพรรษา ก็มีผู้ไปนิมนต์พระอุปัชฌาย์ดี วัดประตุศาลา จังหวัด สุพรรณบุรี มาเป็นอุปัชฌาย์ ก็ได้อุปสมบทในต้นเดือนแปดของ พ.ศ.๒๔๔๙ ได้อยู่จำพรรษาในวัดนั้น รวมอยู่ที่อุปสมบทนั้น ๗ เดือน เศษๆ เท่านั้น

ออกจากวัดที่อุปสมบทนั้นแล้ว ก็ทรงมาอยู่จำพรรษาในวัดพระเชตุ พนทีเดียว เรียนมูลกัจจายนสิงสา眉บ แล้วเรียนธรรมบทที่ปนีและสารสังคಹะ แต่พอเป็นว่าแปลออกแบบควร แล้วก็หยุด การเรียนคันถูระอยู่ก็เรียน วิปัสสนาไปด้วยเหมือนกัน เวลาวันแปดค่ำ สิบห้าค่ำ ก้มักไปแสงหากaruison ฝ่ายสมถวิปัสสนายอยู่เสมอๆ โดยมาก

แต่ที่เรียนโดยตรงทีเดียว ตั้งแต่บวชใหม่ๆ ก็เรียนแต่อนุสาวนาจารย์ ทีหนึ่ง บวชแล้วรุ่งขึ้นวันที่สอง ก็เรียนที่หลวงพ่อเนียม วัดน้อย จังหวัดสุพรรณ ที่สามเจ้าคุณลังวรรณธุวงศ์(เอี่ยม) วัดราชลิทธาราม ที่ลีเรียนกับพระครุภูมิ

วิรัติ(โป๊) วัดพระเชตุพน ที่ห้าเรียนกับพระอาจารย์ลิงห์ วัดละครทำ หลัง
ระฆังໂມລิตาราม ได้ตามแบบของท่านสององค์

พระครูญาณวิรัติและพระอาจารย์ลิงห์ ท่านรับรองว่าได้ตามแบบของท่าน
ท่านมอบให้เป็นผู้สอนเขาได้ทั้งสองอาจารย์ แต่ก็ยังไม่พอใจที่จะเป็นครูสอนเขา
จึงค้นคว้าหาต่อไปอีก

ถึงพระชา ๑๑ ก็สำเร็จในการเล่าเรียนคันธุระได้พอกล่าวแก่ที่
ตั้งใจไว้ว่า ต้องเรียนแปลให้ออก จะได้คันธุระในมคอภาษาได้ตามต้องการ
ก่อนแต่จะมาเรียนคันธุระนั้น ได้ตั้งหนังสือใบลานมหาสถิตปัฏฐานลานยาวไว้
ที่วัดสองพี่น้องผูกหนึ่งว่า ถ้าไปเล่าเรียนคราวนี้ต้องแปลหนังสือผูกนี้ให้ออก
จึงเป็นที่พอกล่าวแก่ความต้องการ ถ้ายังแปลไม่ออก ก็เป็นอันไม่หยุดในการเรียน
แต่พอกล่าวแก่กันหยุด

ในพระชาที่ ๑๑ เมื่อยุดต่อการเรียนปริยัติแล้ว ก็เริ่มทำจริงในทาง
ปฏิบัติ ก็คิดว่าในวัดพระเชตุพนนี้ ในอุโบสถก็มีบริเวณกว้าง ขวางดีมาก
เป็นสถานที่ควรทำภាឌามาก แต่มาหวานระลึกถึงอุปการคุณของวัดบางคูเวียง
ในคลองบางกอกน้อย เจ้าอธิการซึ่งได้ถวาย มูลกัจจาย์ และคัมภีร์พระ
ธรรมบทให้ ในตอนเล่าเรียนปริยัตินั้น ก็มีอุปการคุณอยู่มาก ควรไปจำพระชา
แล้วจะได้แสดงธรรมแจกแก่กิษัติสามเณร อุบาสก อุบาลิกา เป็นบรรณา-
การต่ออุปการคุณแก่วัดนั้น จึงได้กราบลาเจ้าคุณสมเต็จพระพุฒาจารย์ (เขี้ม)
เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพน ไปจำพระชาวัดบางคูเวียง

ในพระชาที่ ๑๒ แต่พอกล่าวแก่กิ่งพระชา ก็มาหวานระลึกขึ้นว่า ในเมื่อเรา
ตั้งใจจริงๆ ในการบวช ตามเดิมอายุลิบเก้า เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขอ
อย่าให้ตายในระหว่างก่อนบวช บัดนี้ก็ได้บอกلامาถึง ๑๕ พระชาอย่างเข้านี้แล้ว
ก็พอกล่าวแก่ความประஸ์ของเราแล้ว

บัดนี้ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ ท่านเห็น เราก็ยังไม่ได้บรรลุ ยังไม่รู้
ไม่เห็น สมควรแล้วที่จะต้องกระทำอย่างจริงจัง

เมื่อตกลงได้ดังนี้แล้ว วันนั้นเป็นวันกลางเดือน ๑๐ ก็เริ่มเข้าโรง

12

วิสุกธิญา ๑

อุปถัมภ์เวลาเย็น ตั้งสัจจาธิษฐานแน่นอนลงไปว่า ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรม ที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลูกจากที่นี่จนหมดชีวิต

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้ว ก็เริ่มประภาณั่ง จึงได้แสดงความอ่อนวนแด่พระพุทธเจ้าว่า

“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แลง่ายที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า

ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว จะเป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงประทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอรับเป็นทนายศาสนา ในศาสนากองพระองค์จนตลอดชีวิต”

แต่พออ่อนวนเลร์จแล้ว ก็เริ่มประภาเข้าที่นั่งสมาธิต่อไป นานิกถึงมดคี ที่ตามซ่องของแผ่นหินที่ยาวๆ และบนแผ่นหินบาง ໄตไป มาอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก จึงหยิบเอาวดน้ำมันก้าดมา เอาน้ำจุกเข้าที่ปากชวด แล้วตะแคงขวดให้เปยกนิ้วเข้า แล้วเอามาลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กันไม่ให้มาทำอันตรายในเวลานั่งลงไปแล้ว แต่พอทางนิ้ว ที่เปยกน้ำมันนั้นไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่นั่ง ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า

“ชีวิตслะได้ แต่ทำไม่ยังกล้ามดคืออยู่เล่า” ก็นึกอยาดตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมัน แล้วนั่งเข้าที่เลยในเดียนั้น ประมาณครึ่งหรือค่อนคืน ไม่มีนาฬิกา ไม่แน่ ก็เห็นผังของจริงของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ในหนังสือ “ธรรมกาย” ที่คุณพระทิพย์ปริญญาเรียบเรียงพิมพ์แจกไปแล้วนั้น

ในขณะนั้นก็มาปริวตกว่า “คัมภีร์โรจายังธรรมเป็นของลึกซึ้งเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พ้นวิสัยของความตรึก นึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง ที่เข้าถึงต้องทำให้รู้ตรึก รู้นึก รู้คิดนั้น หยุดเป็นจุดเดียว กัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด ต้องดูເติดท่านทั้งหลาย นี้เป็นของจริง หัวต่อหัวเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ ก็ไม่มีไม่เป็นเด็ดขาด”

วิตกอยู่ดังนี้ลักษณะให้ญ่า ก็กล่าวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลื่อนไปเสีย
จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ ราвлักษณ์สามลิบนาที ก็เห็นวัดบางปลาปราภูเมืองตัวเอง
ไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอชัดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้นมาว่า จะมีผู้รู้เห็น
ได้ยากนั้น ในวัดบางปลาเนี้จะต้องมีผู้รู้เห็นได้อย่างแน่นอน จึงปราภูขึ้นบันดัน

ต่อแต่นั้นมา ก็คำนึงที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงօอก
พระราชรับกฐินแล้ว ก็ลาสมการวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลาราสีเดือน
มีพระทำเป็น ๓ รูป คุหัสต์ ๔ คน

นี้เริ่มต้นแพร่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริงปราภูอยู่จนบันดัน

ໄວາທຂອງເຈົາຄຸນພອ

ຜູ້ເທັນເກີດວັນຄຸງກົບ ປຶວກ ບວະນາ ៥〇 ພຣະຊາ ດັນຄວ້າຮຽນມະເວືອຍນາ
ກາຣອອກຮຸດງົດ ໃຈເປັນມຣຄພລ ສົງບສມາຫີ ເປັນທາງຮູ້ວ່າເປັນອິຈິຈັງ ທຸກໆໜັງ
ອັນຕຕາ ເປັນປັ້ງປຸງ (ໄມ່ໃໝ່ຮຽມ)

ດວງຮຽມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນພຸທຮັດຕະນະ ຜູ້ເທັນຮູ້ຈັກເກືອບ ៥〇 ປີ (ຕໍ່ຮ້າໄມ່ມີ)
ໂດຍກາຣັດຕະກຳທາງປົງປັງ

ດີທີ່ສຸດ ຄື່ອ ພຣະພຸທຮັດເຈົ້າ

ຊ້ວທີ່ສຸດ ຄື່ອ ມາຮ

ຜູ້ເທັນນຳຮູ້ຕ້ວເມື່ອບວ່າ ວ່າຕັ້ນຮາຕຸ (ຄື່ອພຣະພຸທຮັດເຈົ້າອົງຄໍແຮກຂະນະ
ນີ້ອູ່ໃນອາຍຕົນນິພພານ) ໃຊ້ໃຫ້ຈຸຕິມາເກີດ ເພື່ອປ່ານມາຮ (ໄມ່ໃຫ້ເຈັບ ໄມ່ໃຫ້ແກ່ ໄມ່
ໃຫ້ຕາຍ)

ຄ້າມາຮໄມ່ແພ້ ຜູ້ເທັນຍອມຕາຍອູ່ວັດປາກນໍ້າ

ມາຮປລ່ອຍສາຍມາປກຄອງມນຸ່ຍໍ ມນຸ່ຍໍຕກເປັນປ່າວເປັນທາສຂອງໂລກະ
ໂທສະ ໂມ່ທະ (ຜລຄື່ອຄວາມເລີຍທາຍ) ມີແກ່ ມີເຈັບ ມີຕາຍ ເຊັ່ນ ສົງຄຣາມທີ່ແລ້ວມາ
ເກີດຈາກໂລກະ ອື່ນ ຄວາມໂລກເປັນເຫດຸໃຫ້ຄົນເຈັບ ດັນ ຕາຍ ລູກໜ້າຍໜູ້ມີຄວາມໜຸງ
ໂມ່ທະ ວ່າຕ້ວເກັ່ງແລ້ວ ພ່ອແມ່ວ່າໄມ່ໄດ້ ມີໂທສະ ໂມໂທ ໂຕເຄີຍ ໄມກລ້ວເກຮງ

ທີ່ເປັນເຊັ່ນນີ້ພෙຣະນයໂລກະ ໂທສະ ໂມ່ທະ ເຂົາປກຄອງ ເຂົາລັ້ງໃຫ້ທຳເຊັ່ນນັ້ນ
ເຂົາບ້ານເມື່ອມາລ່ອ ເຂົາຄວາມເຈັບຄວາມຕາຍນາໃຫ້ ປ່ານມາຮເຫັນນີ້ເສີຍໄດ້
ມນຸ່ຍໍຈະໄດ້ອູ່ເປັນສຸຂ ເຈົ້າຕົວມາຮເມື່ອນີ້ ເຖິງວລິງບັງຄັບໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄຳລັ້ງ
ຂອງເຂົາ

ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າວິຊາຮຽມກາຍຈຶ່ງຮູ້ ເທິນໝາດ

ເພຣະຮາຕຸຮຽມໄມ່ເໜືອນກັນ

ວັດປາກນໍ້າຊ່າຍເຫຼືອແກ້ຄົນປ່າຍໄໝ້ ໃຫ້ທາຍ ໄມ່ຕ້ອງກິນຍາ ມາຮມັນຍອມ

ให้คนไข้หาย แต่เมื่อมันไม่ยอมแพ้ มันแพ้หลอกๆ (ตามวิสัยของมาร)

มนุษย์ชายหญิง เป็นพระก็มาก เป็นมาร ก็มาก

เป็นธรรมกาย ดูเป็น รักษาตัวได้ เราจับสายธรรมะเลีย เขาก็ไม่รับกัน เก็บสมบัติให้หมด เก็บอาวุธให้หมดตามจุด เขาก็ไม่รับกัน (จับหรือเก็บในที่นี้หมายความว่าเก็บในทางปฏิบัติธรรมะ)

กวดกันอย่างนี้ ๒๕ ปีแล้ว แยกพระ แยกมาร ไม่ให้ปนกัน ไม่ให้กระ逼กัน ต่างฝ่ายต่างเป็นสุข (เหมือนรัฐกันกระ逼ในมนุษย์โลก)

จะให้ลัญญาไม่รังแกกัน ถ้าไม่ยอมก็เก็บฤทธิ์เลีย ที่ไม่ตกลงกัน เพราะขาดองคุทธิกัน

ผู้เทคนิคปล่อยชีวิต (ยอมตายถาวรชีวิตแล่พระพุทธเจ้า) ถึง ๒ คราว จึงได้พบ “ธรรมกาย” (พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของ)

ชายหญิงผู้ปฏิบัติธรรมะ ถึง “ธรรมกายโคตรภู” เท่ากับได้บัวซึ่งในเป็นหญิงบัวใน เป็นชายบัวทั้งในทั้งนอกเป็น ๒ ชั้น

ความอยากรเป็นเหตุให้เกิด เกิดเป็นผล

หยาบดับได้ ดับเป็นชั้นๆ ดับตั้งแต่กามมนุษย์หยาบจนถึงธรรมกาย ความเกิดเป็นของจริง ละได้ก็เห็นดับ ดับนั้นเป็นนิโรธ นิโรธมีชั้นได้ เพราะศีล สามาริ ปัญญา

ดับหยาบไปหาละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไป จะเป็นพระโลดา ตาดีก็เห็นญาณดีก็รู้ มีบาลีรับรอง

พระพุทธเจ้าทั้งหลาย “ธรรมกาย” นั้นแหลกเป็นผู้รักษาความสงบ

Q

ອຣມກາຍ

ຄນເຊັ່ນເຮົາໃຊ້ຈະໄວ້ເລີຍສິ່ງປັບປຸງ ຂ້ວກຂູ້ ດີກໍເຫັນ ເຮົາຈະໜ່າຕົວເອງເພວະ
ຄວາມປະກາດນາລາມກທຳໄມ່ ທີ່ເຂົາພູດຫາວ່າເຮົາຍ່າງນັ້ນ ບາງຄນຄຈະໄມ່ຮູ້ຈັກ
ຄວາມ “ອຣມກາຍ” ມີຢູ່ທີ່ໃຫ້ ມາຍເອາໄໂຮ

ເຂົາອາຄີຍຄວາມໄມ່ຮູ້ນາວ່າເຮົາຜູ້ຕັ້ງໃຈປົງປັນຕົວ ເມື່ອຜູ້ໄມ່ຮູ້ຕີເຕີຍນເຮາ
ຄວາມໄມ່ຮູ້ຂອງເຂົາຈະລົບລ້າງລັບລັບ ຈະຮຽມຂອງພະພຸທົສາສນາໄດ້ຍ່າງໄຮ ຄ້າຈະລົບກົງ
ລົບໄດ້ເພີຍໜ້າຄຣາວ ໄນໝໍາດວງແກ້ວຂອງພະພຸທົສາສນາກົງຈະປັບປຸງມີໃຫ້ຜູ້ມີ
ປັບປຸງເຫັນດ້ວຍສາຍຕາຂອງຕົນເອງ

ການທີ່ເຂົານຳໄປພູດເຊັ່ນນັ້ນ ເປັນຜລແທ່ງການປົງປັນຕົວທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳກັນອູ່
ແລດັງໃຫ້ເຫັນວ່າຄົນະວັດປາກນ້າໄມ່ໄດ້ກິນແລ້ວນອນ ເປັນສຳນັກທີ່ເຄື່ອງກັດໃນການ
ປົງປັນຕົວຮຽມ ການພູດຂອງເຂົາທ່າກັບເອາລຳນັກໄປເພຍແພວ່ ດີເລີຍກວ່າການໄໝໝາ
ທາງໜັງລືອພິມ໌ ເພຣະການທີ່ເຂົານຳໄປພູດນັ້ນເປັນການກະທຳຂອງຜູ້ພູດເອງ ເຮົາ
ໄມ່ໄດ້ຈຳຈັງໄມ່ໄດ້ວານໂຄຣ

ເມື່ອພູດທາງໄມ່ດີກໍຕ້ອງມີຄນພູດທາງດີໄດ້ແໜ່ອນກັນ ອຣມກາຍຈະຕ້ອງໜະນະ
ອທຣມເສມອ ເຮົາໄມ່ເດືອດວ້ອນໃຈ ເພຣະ “ອຣມກາຍ” ຂອງພະພຸທົສາສນາ
ເປັນຂອງແທ້ ໄນໃຊ້ຂອງເກີ່ຫວີອຂອງເທີຍມ ອຣມກາຍຈະປຣກງານເປັນຂອງຈິງແກ່ຜູ້
ເຂົ້າສົ່ງອຣມ ເຮື່ອງຍ່າງນີ້ເຮົາໄມ່ຫວັນ ເຮົາເຊື່ອໃນຄຸນພະພຸທົສາສນາ

ຈາກໜັງລືອ “ເດີນໄປສູ່ຄວາມສຸຂ”

ໃຈ

ໃຈຂອງເຮັນນະ ອະໄຣທ් ເຮັດວຽກວ່າໃຈ? ເຫັນອຍ່າງໜຶ່ງ ຈຳອຍ່າງໜຶ່ງ ຄິດ
ອຍ່າງໜຶ່ງ ຮູ້ອຍ່າງໜຶ່ງ ແລະ ອຍ່າງນີ້ຮົມເຂົາເປັນຈຸດເດືອນກັນ ນັ້ນແລະເຮັດວຽກວ່າ ໃຈ

ອູ້ທີ່ໃຫ້? ອູ້ໃນເບານນໍາເລື່ອງທີ່ໄລ ຄື່ອຄວາມເຫັນອູ້ທີ່ທ່ານ ກລາງກາຍ
ຄວາມຈຳອູ້ທີ່ທ່ານກລາງເນື້ອທ້າວໃຈ ຄວາມຄິດອູ້ທ່ານກລາງ ດວງຈິຕ ຄວາມຮູ້ອູ້
ທ່ານກລາງດວງວິຫຼຸງລູານ ເຫັນ ຈຳ ຄິດ ຮູ້ ແລະ ປະການນີ້ ມີມັດທັງຮ່າງກາຍ ສ່ວນເຫັນ
ເປັນຕົ້ນຂອງຮູ້ ສ່ວນຈຳເປັນຂອງເນື້ອທ້າວໃຈ ສ່ວນຄິດເປັນຕົ້ນຂອງດວງຈິຕ ສ່ວນຮູ້
ເປັນຕົ້ນຂອງດວງວິຫຼຸງລູານ

ດວງວິຫຼຸງລູານ ເທົ່າດວງຕາດຳຂ້າງໃນອູ້ໃນກລາງດວງຈິຕ

ດວງຈິຕ ເທົ່າດວງຕາດຳຂ້າງນອກອູ້ໃນກລາງເນື້ອທ້າວໃຈ

ດວງຈຳ ກວ້າງອອກໄປອີກໜ່ອຍໜຶ່ງເທົ່າດວງຕາທັງມັດ

ດວງເຫັນ ອູ້ໃນກລາງກາຍໂຕກວ່າດວງຕາອອກໄປ ນັ້ນເປັນດວງເຫັນ

ດວງເຫັນນັ້ນແລະ ຮາຕຸເຫັນມັນອູ້ໃນສູນຍົກລາງດວງນັ້ນ ນັ້ນແລະເຮັດວຽກວ່າເຫັນ
ເຫັນອູ້ໃນຮາຕຸເຫັນນັ້ນ

ດວງຈຳ ຮາຕຸຈຳມັນອູ້ໃນສູນຍົກລາງດວງນັ້ນ

ດວງຄິດ ຮາຕຸຄິດມັນອູ້ໃນສູນຍົກລາງດວງນັ້ນ

ດວງຮູ້ຮາຕຸຮູ້ອູ້ໃນສູນຍົກລາງດວງນັ້ນ

ເຫັນ ຈຳ ຄິດ ຮູ້ ແລະ ອຍ່າງນີ້ແລະ ເອເຂົາມຮົມເປັນຈຸດເດືອນກັນ ເຮັດວຽກວ່າ
“ໃຈ”

ຈາກພະຮຽມເທົ່ານາເຮືອງ

“ໜັກການເຈີ້ນຢູ່ການສາມຄວັບສຳນາກົມມັງກອງຈາກ”

๓ ตั้งใจ

ที่เข้าบอกรว่า “ตั้งใจ” นะ เราจะต้องเอาใจไปหยุดตรงนั้นทีเดียว ถึงจะถูกเป้าหมายใจดำเนิน

เข้าบอกรว่าตั้งใจ เวลา nice ใจทำบุญทำกุศล เรา ก็ต้องตั้งใจตรงนั้น

บัดนี้เราจะรักษาคีล เรา ก็ต้องตั้งใจตรงนั้น

บัดนี้เราจะเจริญความานา เรายก็ต้องตั้งใจตรงนั้นเหมือนกัน

ต้องเอาใจไปหยุดตรงกลางนั้น เมื่อเอาใจไปหยุดอยู่กลางนั้นได้แล้ว ก็ใช้สัญญาจำให้มั่น หยุดนิ่งบังคับให้นิ่งเชี่ยว สำไม่นิ่งก็ต้องใช้บริกรรมความานา บังคับไว้ บังคับหนักเข้า ๆ ๆ พอถูกล่วนเข้า ใจหยุดนิ่ง ใจหยุด

พอใจหยุดเท่านั้นแหลกถูกตัวสมณะแล้ว หยุดนั้นแหลกเป็นตัวสมณะ หยุดนั้นเองเป็นตัวสำเร็จทั้งทางโลกและทางธรรมสำเร็จหมด

โลกที่จะได้รับความสุข จะต้องหยุดตามล่วนของโลก ธรรมที่จะได้รับความสุข ต้องหยุดตามล่วนของธรรม

ท่านได้แนะนำไว้ตามวาระพระบาลีว่า นตุติ สนติ ปริ สุข ลุขอื่นนอกจากหยุดจากนิ่งไม่มี หยุดนั้นเองเป็นตัวสำคัญ

เพาะเหตุนั้นต้องทำใจให้หยุด เมื่อใจของเรายุดแล้ว เรายก็ต้องหยุดในหยุด หยุดในหยุด ไม่มีถอยหลังกลับ หยุดในหยุด หยุดในหยุด หยุดในหยุด หยุดในหยุด ออยนั้นเอง

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง^๑
“หลักการเจริญความานาสัมปัสสนาภัมมภูจาน”

๔

เข้าสิบแล้วเห็นคุณย์

สิบ-คุณย์นี้ เป็นตัวสำคัญมาก สัตว์โลกจะเกิดในโลกได้ ต้องอาศัยเข้าสิบแล้วตกลคุณย์จึงเกิดได้ ถ้าเข้าสิบไม่ตกคุณย์แล้วเกิดไม่ได้ นิโลกกับธรรมอาศัยกันอย่างนี้ ส่วนทางธรรมเล่าต้องเข้าสิบ เข้าสิบแล้วก็ตกคุณย์

“ตกคุณย์” คือ “ใจหยุด” พอใจหยุดเรียกว่าเข้าสิบ เห็นเป็นดวงไฟเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ผุดขึ้นที่ใจหยุดนั้น นั่นตกคุณย์แล้ว เข้าสิบแล้วเห็นคุณย์แล้ว เรียกว่า “เข้าสิบแล้วเห็นคุณย์”

พอเห็นคุณย์ ใจก็หยุดอยู่กลางคุณย์นั้น กลางดวงไฟเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์นั้น ดวงนั้นแหล喙เรียกว่า ดวงธัมมานุปัลสนาสติปัฏฐาน หรืออีกนัยหนึ่ง ดวงนั้นแหล喙เรียกว่า ดวงปัญมวรค หนทางเบื้องต้นมวรคผลนิพพาน

ถ้าจะไปสู่มวรคผลนิพพาน ต้องเข้ากลาง ดวงนั้นแห่งเดียว ໄປได้ทางเดียวทางอื่นไม่มี เมื่อเข้ากลางดวงคุณย์นี้ได้แล้วเรียกว่า ปัญมวรคหนนี้

อีกนัยหนึ่ง ดวงนั้นแหล喙เรียกว่า เอกายนมวรค แปลว่า หนทางเอกไม่มีโท ส่องไม่มี แปลว่าหนทางหนึ่ง ส่องไม่มี หนึ่งที่เดียว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง

“หลักการเจริญความสามัคคีสันกัมมัฏฐาน”

ດ

ຫຍຸດຈຶ່ງຈະເຮົວ

ເມື່ອຈະໄປຕ້ອງຫຍຸດ ນີ້ກີ່ແປລກ ທາງໂລກເຂົາໄປຕ້ອງເຮົວເຂົ້າ ຂຶ້ນເວືອບິນ
ເວືອຍນົກສະຍົນຕີ່ໄປ ຈຶ່ງຈະເຮົວຈຶ່ງຈະຄື່ງ

ແຕ່ທາງນົກສະຍົນໄໝ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເມື່ອຈະໄປຕ້ອງຫຍຸດ ຄ້າຫຍຸດຈຶ່ງຈະເຮົວຈຶ່ງຈະ
ຄື່ງ ນັ້ນແປລກອຍ່າງນີ້ ຕ້ອງເອົາໃຈຫຍຸດຈຶ່ງຈະເຮົວຈຶ່ງຈະຄື່ງ

ນີ້ແປລກອຍ່າງນີ້ ຕ້ອງເອົາໃຈຫຍຸດຈຶ່ງຈະເຮົວຈຶ່ງຈະຄື່ງ

ຈາກພະທະຮົມເທິດນາເຮືອງ

“ຫລັກການເຈົ້າຢູ່ກາວນາສມຄວັບສນາກົມມັງກຽງ”

๖ หยุดตั้งแต่ต้นจนกระทั้งพระอรหัต

แต่ว่าจะไปทางนี้ต้องหยุด ทางธรรมเริ่มต้นต้องหยุดตั้งแต่ต้นจนกระทั้งพระอรหัต ถ้าไม่หยุดมันก็ไปไม่ได้ ชัดที่เดียวแปลกใหม่ล่า ไปทางโลกเข้าต้องไปกันปราด เปรียวกว่าองไวคล่องแคล่ว ต้องเล่าเรียนกันมากมาย จนกระทั้งรู้เท่าทันเหลี่ยมคุ้นตลอดสาย จึงจะปักครองโลกให้รุ่งเรืองเจริญได้

แต่ว่าจะไปทางธรรมนี้แปลก หยุดเท่านั้นแหล่ไปได้ หยุดอันเดียวเท่านั้น

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง
“หลักการเจริญความสามัคคีสันกัมมัฏฐาน”

๗

คนคลาด

การเรียนวิชาใดๆ เราต้องใช้วิชานั้นๆ ได้นะ ถ้าเรียนแล้วใช้วิชานั้นๆ ไม่ได้จะเรียนทำไม่เลี่ยเวลาเปล่าๆ เลี้ยงข้าวสุก จะเรียนวิชาไหนต้องใช้วิชานั้น ได้อาเพ็งได้ เอกวิชานั้นใช่ได้

เหมือนยังกับเราเรียนวิชา wan นี่ เราจะต้องเรียนจริงทำจริง ต้องพึงวิชาที่เราเรียนนี่ให้ได้ ให้ศักดิ์สิทธิ์ที่เดียว

ครูใช้ได้อย่างไร เราก็ต้องได้เหมือนครู อย่างนี้เรียกว่า คนมีปัญญา เรียกว่า คนคลาด

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง

“หลักการเจริญภวนาสมถวิปัสสนากัมมภูจาน”

๖

จริงแค่ชีวิต

ที่บริกรรมว่าดังนี้ก็เพื่อจะประคงใจเราให้หยุด สัมมาอะระหัง สัมมาอะระหัง ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้าใจก์หยุดอยู่กลางดวงนั้น มีดก็อยู่ตรงนั้น สว่างก์อยู่ตรงนั้น ไม่ต้องถอยไปถอยมา นิ่งอยู่ตรงนั้นแหละ พอนิ่งถูกส่วนเข้าเท่านั้น มีดหนักเข้าก์เห็นดวงไล่ สว่างก์เห็นดวงไล่ ใจก์อยู่กลางดวงไล่

ถ้าว่ามันไม่นิ่งไม่หยุด มันซัดส่ายไปบริกรรมฟอร์มไว้ สัมมาอะระหัง สัมมาอะระหัง ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้า หยุด หยุดแล้วไม่ต้องบริกรรม เพ่งเฉย หยุดแล้วไม่ต้องบริกรรม เพ่งเฉย ดูนิ่ง ถ้าว่าขยับเคลื่อน หรือขยับไปเลีย เลื่อมไปเลียบริกรรมฟอร์มไว้ สัมมาอะระหัง ๆ ๆ ไว้

จนกระทั้งหยุดนิ่ง พอหยุดนิ่งไม่ต้องบริกรรมเพ่งเฉย วางอารมณ์เฉย ให้หยุดอยู่นั้นแหละ หยุดเท่านั้นแหละอย่าไปนึกถึงมีด-สว่างนะ หยุดอยู่นั้นแหละ

หยุดนั้นแหละเป็นตัวสำเร็จ ที่บอกแล้ว สมณะหยุด สมณะหยุด พระองค์ให้บัญไว้ว่า สมณะหยุดแล้ว ท่านไม่หยุด นឹหยุดนឹแหละเพียงตรงนี้ ให้มันได้ตรงนីชະก่อน อื่นไม่ต้องไปพูดมากนักให้ภูมิโถมโพหาร พุดหยุดนឹให้มันตกลงกันก่อน

ไอ้ที่หยุดอยู่นឹเข้าทำกันได้นะ วัดปากน้ำมีตั้งแปดลิบกว่า ถ้าไม่หยุดกីเข้าไปถึงธรรมกายไม่ได้ เข้าเข้าถึงธรรมกายแปดลิบกว่าจะ เรากៅនុញ្ញី คนหนึ่งทำกับเขามาได้เชียวหรือ?

ทำไมจะไม่ได้ ทำจริงเข้า ทำไม่จริงต่างหากล่ะมันไม่ได้ จริงละกីได้ทุกคน จริงแค่ไหน? แค่ชีวิตซី เนื้อเลือดจะแห้งเทือดหมดไปไม่ว่า เหลือแต่กระดูกหนังซ่างมัน ถ้าไม่ได้ไม่ลูกจากที่ นี่จริงแค่นី ได้ทุกคน

ฉันเอง ๒ คราว ไม่ได้ตายເឡວະ นីង..พอถึงกำหนดเข้าកីได้ ไม่ได้ตายເឡວະ นីង..พอถึงกำหนดកីได้ ไม่ได้ตายลักษី พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าកូរូបន័ំ

ປະກອບຄວາມເພີຍຮັດວຽກຈາຕຸຮັງຄະວິຣີຍະ ດ້ວຍອົງຄໍ ۴ ແລືອແຕ່ກະດູກຫັນໜັງໜ່າງ
ມັນ ເນື້ອເລືອດຈະແທ່ງໝາດໄປໄໝວ່າ ປະກອບດ້ວຍຈາຕຸຮັງຄະວິຣີຍະເຊັ່ນນີ້

ພອດູກສ່ວນເທົ່ານັ້ນ ໃນເວລາຄໍ່າໄດ້ບຣຣລຸປຸພເພີນວາສານຸສສຕິຢູ່ານ

ເວລາຍາມທີ່ ۲ ໄດ້ບຣຣລຸຈຸຕູປປາຕົວຢູ່ານ

ເວລາຍາມທີ່ ۳ ໄດ້ບຣຣລຸອາສວັກຂີຍຢູ່ານ ເລີ່ມຕົວດີ

ທ່ານຈະຈິງຍ່າງນັ້ນອາຈາຍ໌ຂອງເຮົາ ເປັນລູກຄືໜີ້ກົງຈະຈິງເໜືອນກັນແລະ ໄມ
ໄດ້ຍອມຕາຍ ໄມ່ຫຍຸດຍອມຕາຍກັນທີ່ເດືອຍວ ເອຫຍຸດຈະຈິງໆ ກັນ

ພອຫຍຸດເຂົ້າເທົ່ານັ້ນ ຈັບຕົວໄດ້ວ່າ ອ້ອ...ທາງສາສນາເດີນຫລັກຍ່າງນີ້ ຊູກ
ສ່ວນຍ່າງນີ້ກົງຈຳໃໝ່ມັນເຊີຍວນະ ລັ້ມມາວະຮ້າງໆໆ ໃຫ້ມັນຄົງທີ່ເດືອຍວ ອຍ່າໃຫ້ເຄລື່ອນ

ຈາກພະທະບານທະນາເວົ້ອງ

“ຫລັກການເຈີ້ມາກວານສາມຄວັບສຳນັກມັງກວດຈາກມັງກວດ”

๙

การละกิเลส

ว่าในด้านภารนา กายนี้มีซ้อนกันเป็นชั้นๆ มีกายทิพย์ซ้อนอยู่ในกาย มนุษย์ กายรูปพระมหาซ้อนอยู่ในกายทิพย์ กายอรูปพระมหาซ้อนอยู่ในกายรูปพระ กายธรรมซ้อนอยู่ในกายอรูปพระ คนเราที่ว่าตามนั้นคือ กายทิพย์กับกาย มนุษย์หลุดพหากออกจากกัน เมื่อตนจะหายใจหายแล้วจากเปลือก จะนั่น กายทิพย์ก็หลุดพหากจากกายมนุษย์ไป

การละกิเลสของพระองค์หลุดไปเป็นชั้นๆ ตั้งแต่กิเลสในกายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพระ กายอรูปพระเป็นลำดับไป

กิเลสในกายมนุษย์ คือ อภิชมา พยาบาท มิจฉาทิฏฐิ

กิเลสในกายทิพย์ คือ โลภะ โถสະ โมหะ

กิเลสในกายอรูปพระ คือ ราคะ โถสະ โมหะ

กิเลสในกายรูปพระ คือ การราคานุลั� ปฏิชานุลัย อวิชชานุลัย

ต่อแต่นี้ไปจึงซักเข้าถึงกายหนึ่ง คือกายธรรม หรือเรียกว่า ธรรมกาย เข้าชั้นโคตรภูมิ เรียกว่า โคตรภูบุคคล

โคตรภูบุคคลนี้เดินสมabaติ เพ่งอวิยลัจ ๔ เป็นอนุโลมปฏิโลม จนหลุดพ้นจากกิเลสพากลักษณะทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปramaล แล้วตกคุณย์วับกลับเป็นพระโลดาบัน เป็นอันว่าพระโลดาบันละกิเลสได้ ๓ คือ ลักษณะทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปramaล

แล้วกายโลดาบันนี้เดินสมabaติเพ่งอวิยลัจ ๔ เป็นอนุโลมปฏิโลมต่อไปถึงขีดสุด ละกิเลส ได้อีก ๒ คือ การราคะ พยาบาท ขันหยาบ จึงเลื่อนชั้นขึ้นเป็นพระลกทากามี

กายพระลกทากามี เดินสมabaติเพ่งอวิยลัจ ๔ ทำงานองเดียวกันนั้นต่อ

ໄປ ຄຶ້ນຂີດສຸດລະກິເລສໄດ້ອີກ ແລະ ອົບກາມຮາຄະ ພຍາບາທ ຂັ້ນລະເວີຍດົງເລື່ອນຂັ້ນ
ເປັນພຣະອນາຄາມີ

ແລ້ວກາຍພຣະອນາຄາມີເດີນສມາບຕີເພິ່ນອວຍສັຈ ແລະ ທຳນອງເດີຍກັນນັ້ນຕ່ອໄປ
ຄຶ້ນຂີດສຸດລະກິເລສໄດ້ອີກ ແລະ ອົບກາມຮາຄະ ອົບກາມ ມານະ ອຸທົວຈະ ອວິຫ້າ ຈຶ່ງ
ເລື່ອນຂັ້ນຈາກພຣະອນາຄາມີ ເປັນພຣະອຣ້ານຕໍ່ ຈິຕຂອງພຣະອອງຄົບຮົງສູກທີ່ຜຸດຜ່ອງ
ປຣາຄຈາກກິເລສທັ້ນມາລ ຈຶ່ງໄດ້ພຣະແນມີຕກນາມວ່າ ອຣໍາ

ຈາກພຣະຮຽມເທິງ
“ພຣະພູທົມຄຸນ ພຣະຮຽມຄຸນ ພຣະລັ່ງມຄຸນ”

๑๐

ตามรูปแบบ

พระองค์เห็นโลกหมดทั่วโลก ด้วยตาธรรมกาย พระองค์รู้ด้วยญาณธรรมกาย ผิดกับพวากการทิพย์ รูปพรหม อรูปพรหม เหล่านั้น เพราะพวากเหล่านั้นรู้ด้วยวิญญาณ แต่พระองค์รู้ด้วยญาณ จึงผิดกัน ลภานุเทตุการณ์ ทั้งหลายเหล่าพระองค์รู้เห็นหมด แต่มิใช้รู้ก่อนเห็น พระองค์เห็นก่อนรู้ทั้งสิ้น

การเห็นรูปด้วยตามนุชชย์ อย่างเช่นพระยஸกับพวากไปพบชาวกศและช่วยกันเผา ขณะเผาได้เห็นศพนั้นมีการแปรผันไปต่างๆ เดิมเป็นตัวคนอยู่เต็มทั้งตัว รูปร่าง สี ลักษณะเป็นรูปคน ครั้นถูกความร้อนของไฟเผาลง สีก็ดำเน่งแปรไป จำเจนกล้างตะโกหดลั้นเล็กลงทุกทีๆ แล้วแขนขาหลุดจากกันจนดูไม่ออกว่าเป็นร่างคนหรือสัตว์ ไม่เพียงเท่านั้น ครั้นเนื้อถูกไฟกินหมดก็เหลือแต่กระดูกเป็นท่อนเล็กท่อนน้อย

ในที่สุดกระดูกเหล่านั้นแห้งเประแตกจากกัน ล้วนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จนดูไม่ออกว่าเป็นกระดูกสัตว์หรือกระดูกมนุษย์ พระยะละปลงสังเวชถึงความเป็นอนิจัง ทุกขั้ง อนัตตา แห่งลังขารร่างกายที่เป็นชาวกศนั้น

แม้กระนั้นก็ยังไม่ทำบรรลุมรรคผล จนกว่าจะได้ไปพบพระพุทธเจ้าจึงบรรลุมรรคผล นี่ก็เป็นหลักฐานที่ยืนยันว่า เห็นด้วยตามนุชชย์ ไม่ทำให้บรรลุมรรคผลได้ อย่างมากก็เป็นเพียงปัจจัย เพื่อจะได้บรรลุมรรคผลเท่านั้น

การเห็นด้วยตาทิพย์ ตราูปพรหม และอรูปพรหมก็เช่นเดียวกัน เป็นเพียงปัจจัยเพื่อจะให้บรรลุมรรคผลเท่านั้น ต้องเห็นด้วยตาธรรมกาย จึงจะบรรลุมรรคผลได้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง
“พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระลั้งมคุณ”

๑๑

ร่างกายพระลิทธัตตะ ไม่ใช่พุทธรัตนะ

รัตนะ แปลว่า แก้ว ในที่นี้หมายเอาแก้วอย่างประเสริฐ เช่นแก้วมณี โขติรส ซึ่งนับถือกันว่าเป็นแก้วมีคุณวิเศษสูงสุด ครามไว้ย้อม ชื่นชมโสมนัส อีมอกอิมใจยิ่งกว่าทรัพย์สินอย่างอื่นทั้งหมดในโลก แก้วคือพระรัตนตรัยนี้ เหมือนกัน ผู้ใดเข้าถึงก็ยอมอิมใจ ซึ่งใจเช่นเดียวกัน

ร่างกายพระลิทธัตตะ ไม่ใช่พุทธรัตนะ พระลิทธัตตะทรงกระทำความเพียรออยู่ถึง ๖ พระษา จึงพบรัตนะอันล้ำลับซึ่งน้อยใหญ่ในพระองค์ คือการบรรรอม มีลักษณะเหมือนพระปฎิมากรเกตุดอกบัวตูมมีลีลาเหมือนกระจากรากภูอยู่ในศูนย์กลางกาย

ที่ว่านี้มีหลักฐานใน อัคคัญญาลุต สรุตตันตปิฎก ทีมนิการปฏิกรรม ที่พระพุทธองค์ตรัสแก่ชาวเลภูจลามเనรว่า

ตถาคตสุส เหต วาเลภูจลามเనร ธรรมกายนี้เป็นชื่อตถาคตโดยแท้

ความว่า ดูกรวาเลภูจลามเনร คำว่า ธรรมกายนี้เป็นชื่อตถาคตโดยแท้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง
“พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระลังมคุณ”

๑๗

การเข้าถึงรัตนตรัย

ธรรมกาย มีลักษณะเหมือนแก้วจริงๆ จึงได้ชื่อว่า พุทธัตนะ

ธรรมทั้งหลายที่กลั่นออกจากหัวใจของธรรมกาย จึงได้ชื่อว่า
ธรรมรัตนะ ธรรมรัตนะ คือ หัวใจธรรมภายนั้นเอง

ดวงจิตของธรรมกายนั้นได้ชื่อว่า สังฆัตนะ นี้แหล่ที่ว่า พุทธัตนะ
ธรรมรัตนะ สังฆัตนะ ทั้ง ๓ ประการนี้เกี่ยวเนื่องเป็นอันเดียวนั้น เกี่ยวกัน
อย่างนี้จะพ ragazzi กันไม่ได้ ผู้ใดเข้าถึงพุทธัตนะ ก็ได้ชื่อว่าเข้าถึงธรรมรัตนะ
สังฆัตนะด้วย

การเข้าถึงรัตนะ ๓ ดังกล่าวมานี้ จะเข้าถึงได้อย่างไร เพียงแต่เลื่อมใส
นับถือ ยังไม่เรียกว่าเข้าถึง แม้จะท่องปั่นน้อมใจระลึกถึง ก็ยังไม่เรียกว่าเข้าถึง
แม้จะปฏิบัติตนว่ายอมเป็นข้า ก็ยังไม่เรียกว่าเข้าถึง อย่างมากจะเรียกได้ก็เพียง
ขอถึง

การเข้าถึงนั้น จำเป็นจะต้องบำเพ็ญเพียรปฏิบัติเจริญรอยตามปฏิปทา
ของพระบรมศาสดาจนบรรลุภารกษาธรรม คือรู้จริงเห็นแจ้งด้วยตัวของตัวเอง
จึงจะได้ชื่อว่าเข้าถึงพระรัตนตรัยโดยแท้ และการปฏิบัติเช่นนี้ไม่เป็นการ
พัฒนาลัทธิของมนุษย์

เพราะในปัจจุบันนี้มีผู้ที่ได้บำเพ็ญบรรลุธรรมากยิ่งมีอยู่มากหลาย ผู้ที่
ได้ธรรมกายแล้วเขามีความอิ่มเอิบและสุขกายสุขใจเพียงไหน สามาถได้

เมื่อได้ทราบว่าการเข้าถึงพระรัตนตรัยมีผลอย่างไร ผิดกว่าที่ยังไม่ได้
เข้าถึงอย่างไร ทั้งจะได้รู้ด้วยว่า ศีล สมาริ ปัญญา ซึ่งเป็นหลักคำสอนพระ
บรมศาสดามีความจริงแค่ไหน ศีลเป็นปัจจัยให้เกิดสมาริ สมาริเป็นปัจจัยให้
เกิดปัญญา นั้นอย่างไร ก็จะรู้ความจริงได้ในเมื่อตนบำเพ็ญสำเร็จ หรือถ้า
อย่างรู้เพียงเบาๆ ก็ลองถามเข้าดูได้

๐๗

ອັດຕາສມມຸດີ ກັບ ອັດຕາແທ້

ເນື່ອມີເຮືອງ “ອັນຕາກັບອັດຕາ” ຍັນກັນອູ້ງຈຶ່ງຕ້ອງຄິດຄັ້ນຕ່ອໄປ ພຣະມ
ຂອງພຣະອອກຈະຂັດກັນເອງໄໝໄດ້ ເພື່ອທີ່ຈະໄມ້ໃຫ້ຂັດແຍ້ງກັນ ຈຶ່ງຕ້ອງແປ່ງອັດຕາອອກ
ເປັນ ໂ ອຍ່າງ ຄືວ່າ ອັດຕາສມມຸດີ ກັບ ອັດຕາແທ້

ອັດຕາສມມຸດີ ໄດ້ແກ່ກາຍມຸ່ນໆ ກາຍທີພຍ່ ກາຍຮູ່ປຣ໌ມ ກາຍອຽ່ປຣ໌ມ
ເພົ່າກາຍເຫຼຸ້ນໆຍັງມີເກີດ ມີຕາຍ ເປັນກາຍສ່ວນໂລກີ່ຍໍ

ຍັງມີກາຍອີກກາຍහຶ່ນໆ ທີ່ເປັນກາຍໂລກຸຕະ ຄືວ່າ ພຣະມກາຍ ພຣະມກາຍນີ້
ແທລະເປັນອັດຕາແທ້ ທີ່ເປັນ ຕົນແທ້

ຈາກພຣະມຣະມເກນາເຮືອງ
“ພຣະພຸທທີ່ມຸນ ພຣະມຣມມຸນ ພຣະລັ້ງມຸນ”

၀၄

ມຣຄ ພລ ນີພພານ

ເມື່ອເວົ້າຈັກຫລັກຈະຮົງດັ່ງນີ້ແລ້ວໃຫ້ປົງບັດໄປຕາມແນວນີ້ ຖ້າຜິດແນວນີ້ ຈະ
ຜິດທາງມຣຄພລນີພພານ ອະໄວເປັນມຣຄ? ອະໄວເປັນພລ? ອະໄວເປັນນີພພານ?

ມຣຄພລນີພພານ ກາຍຂຽນອຍ່າງໜຍານ ກາຍຂຽນໂສດາອຍ່າງລະເອີຍດ
ສກທາຄາອຍ່າງລະເອີຍດ ອນາຄາອຍ່າງລະເອີຍດ ອຣທັດອຍ່າງລະເອີຍດ ນັ້ນແລ້ວ
ເປັນຕົວພລ ນັ້ນແລ້ວມຣຄ ນັ້ນແລ້ວພລ

ແລ້ວນີພພານລະ ຊຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນກາຍໂຄຕຽງ ໂສດາ ສກທາຄາ ອນາຄາ
ອຣທັດ ພອຖື້ງຂຽນທີ່ທຳໃຫ້ເປັນພຣະອຣທັດກີ່ງນີພພານກັນ ນີພພານອູ້ຍ່າງນີ້

ກໍາໄມ່ມີຂຽນທີ່ທຳໃຫ້ເປັນພຣະອຣທັດ ກີ່ງນີພພານໄມ້ໄດ້ ຊຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນ
ພຣະອຣທັດ ເປັນວິຣາຄຮາຕຸວິຣາຄຂຽນ ຕ້ວນີພພານເປັນວິຣາຄຮາຕຸວິຣາຄຂຽນ ເຂາ
ກີ່ງດູດກັນ ພອຖຸກສ່ວນເຂົາກີ່ງດູດກັນຮັ້ງກັນໄປເອງ

ເໜີມອນມຸ່ນໜຸ່ມໂລກນີ້

ຄນມັ້ນມືເຂົາກີ່ງເໜີ່ຍ່ວັ້ງຄນມັ້ນມືໄປຮວມກັນ

ຄນຍາກຈນກີ່ງເໜີ່ຍ່ວັ້ງຄນຍາກຈນໄປຮວມກັນ

ນັກເລັງສຸຮາມັນກີ່ງເໜີ່ຍ່ວັ້ງນັກເລັງສຸຮາໄປຮວມກັນ

ນັກເລັງຝຶ່ນມັນກີ່ງເໜີ່ຍ່ວັ້ງນັກເລັງຝຶ່ນໄປຮວມກັນ

ກີກຊຸກີ່ງເໜີ່ຍ່ວພວກກີກຊຸກີ່ງໄປຮວມກັນ

ສາມເນຣົກີ່ງເໜີ່ຍ່ວພວກສາມເນຣໄປຮວມກັນ

ອຸບາສກົກີ່ງເໜີ່ຍ່ວພວກອຸບາສກົກີ່ງໄປຮວມກັນ

ອຸບາລືກາກີ່ງເໜີ່ຍ່ວພວກອຸບາລືກາໄປຮວມກັນ

ມີຄລ້າຍໆ ກັນອຍ່າງນີ້ ແຕ່ທີ່ຈະຮົງທີ່ແທ້ເປັນອາຍຕະນະສຳຄັນ

ອາຍຕະນະດຶງດູດ ເຊັ່ນ ໂລກາຍຕະນະ ອາຍຕະນະຂອງໂລກ ໃນກາມກັບ ອາຍຕະນະ
ຂອງກາມມັນດຶງດູດໃຫ້ຂໍອງອູ່ໃນກາມ ຄືວ່າ ກາມກັບ

ຮູບປາພ ອາຍຕະນະຮູບພຣມດຶງດູດ ເພຣະອູ່ໃນປົກຄອງຂອງຮູບປານ
ອາຍຕະນະດຶງດູດໃຫ້ຮ່ວມກັນ

ອຮູບປາພ ອາຍຕະນະຂອງອຮູບພຣມ ອຮູບປານດຶງດູດເຂົ້າຮ່ວມກັນ

ອຕຸຕີ ຩີກຸງເວ ສພາຍຕນໍ ນິພພານເປັນອາຍຕະນະອັນໜຶ່ງ

ເມື່ອໝາດກີເລສແລ້ວນິພພານກົດຶງດູດໄປນິພພານເທຳນັ້ນ

ໃຫ້ຮູ້ຈັກໜັກຈົງອັນນີ້ກີເອາຕ້ວຽວອົດໄດ້

ຈາກພະຮວມເທິງ “ອາທິຕະປະຍາຍສູຕຣ”

ເຖິງ ລົງທາຄນ ແກ່ຕະຫວີ

๑๔

กายในภาพ-กายนอกภาพ

เพราะฉะนั้นจะต้องเรียนให้รู้จักกายของตัวเลี่ยก่อน ว่ากายมุขย์นี้ แหล่งเป็นตัวโดยสมมุติ ๘ กายที่อยู่ในภาพนั้นแหล่งเรียกว่า อตตลสมมุติ เรียก ว่าตัวโดยสมมุติทั้งสิ้น

ส่วนธรรมลະ คือธรรมที่ทำให้เป็นกายมุขย์นั่น ก็เรียกว่าธรรมสมมุติ เหมือนกัน สมมุติชั่วคราวหนึ่ง ไม่ใช่ตัวที่พระองค์ทรงรับถึงว่า “สพเพ ธมมา อนตุตาติ” ธรรมทั้งสิ้นไม่ใช่ตัว ตัวทั้งสิ้นไม่ใช่ธรรม ตัวก็เป็นตัวซึ ธรรมก็เป็นธรรมซึ คงจะนัย

มีตัวกับธรรม ๒ อย่างนี้เท่านั้น กายมุขย์ก็มีตัว กายมุขย์ก็มีธรรมที่ ทำให้เป็นตัว ตลอดทุกกาย ทั้ง ๑๙ กาย มีตัวกับมีธรรมที่ทำให้เป็นตัว แต่ว่า ตัวทั้งหลายเหล่านั้น ทั้ง ๘ กายในภาพ เป็นอนิจจ ทุกข อนตตา หมวดไม่เหลือ เลย ทั้ง ๑๐ กายนอกภาพ เป็น นิจจ สุข อนตตา หมวดไม่เหลือเลย ตรงกันข้าม อย่างนี้เป็น นิจจ สุข อนตตา เป็นของที่เที่ยงของจริงหมวด แต่ว่าในภาพแล้วเป็น ของไม่เที่ยงไม่จริงหมวด

ให้รู้ชัดเลียวย่างนี้ ที่เกิดมาในมนุษย์โลกเป็นภิกษุ เป็นสามเณร เป็น อุบาสก อุบาสิกา ก็เย็นออกเย็นใจ สบายออกสบายใจ ไม่ถืออะไรเลื่อนผิดๆ พลาดๆ ไป ให้รู้จักหลักพระพุทธศาสนาอย่างนี้ ตามความเป็นจริงของทาง มารค-ผล ตามความเป็นจริงของกายที่เป็นของในภาพนอกภาพ ชัดอย่างนี้ละก็ ก็ไม่ magna การหาเลี้ยงชีพ หรือการเป็นอยู่ในหมู่มนุษย์ ก็ไม่ลับสนอลหม่านกับใคร ให้แต่ ความสุขกับตนและบุคคลผู้อื่นเป็นเบื้องหน้า

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สิ่งที่เป็นภาวะเป็นที่พึง”

๑๓ กันยายน ๒๕๖๒

๑๖

ศาสนาพุทธนోญ์ได้ด้วยการให้

ศาสนาพุทธนోญ์ได้ด้วยการให้ ถ้าเลิกให้เลี่ยลักษณ์เดือนเดียว ข้าวปลา อาหารไม่ให้กันละ หยุดกันหมดทั้งประเทศ ทุกบ้านทุกเรือนไม่ให้กันละ ศาสนาดับพระเณรลีกหมดหายหมดไม่เหลือเลย นี้ เพราะอะไร เพราะการให้นี้เอง การให้นี้สำคัญนัก เพราะทุกคนอยู่ได้ด้วยการให้ทั้งนั้น

ท่านจึงได้ยืนยันตามคำรับตัวร่วมว่า ให้โภชนาหารอิ่มเดียว ได้ซื่อว่าให้ฐานะ ๕ ประการคือ อายุ วรรณะ สุข พละ ปฏิภาณ อายุ วรรณะ สุข พละ ปฏิภาณ เป็นที่ประรานาของมหาชนคนทั้งหลาย ฝ่ายคุหัสส์บรรพชิต ประรานาเหมือนกันหมด

อายุ อายุยืนโครงการ ก็ขอบ

วรรณะ ความสดชื่นแห่งร่างกาย ผิวพรรณผ่องผุดเป็นที่ ดึงดูดนัยตา ของมนุษย์โลกให้มารวมอยู่ที่ตน โครงการ ก็ขอบใจทั้งนั้น

สุข มีความสบายนายสบายนใจ โครงการ ก็ขอบใจทั้งนั้น

พละ กำลังกาย กำลังวจ่า กำลังใจ เวลาจะใช้กำลังกายได้สมความ ประรานา ไม่ติดขัดอะไร เวลาจะใช้กำลังวจ่าได้สมความประรานา ไม่ติดขัด อะไรมาก เวลาจะใช้กำลังใจความคิดก็ได้สมความประรานา ไม่ต้องรอเวลาอย่าง หนึ่งอย่างใด

กำลังทั้ง ๓ นี้แหลกสำคัญนัก กำลังกาย เวลาจะใช้การงานด้วยกาย กำลังวจ่า ที่ต้องใช้วจ่าโดยระหง่านประเทศต่อประเทศ หรือเวลาพุ่ดคน ต่อคนกันก็ใช้วจ่า กำลังใจ ที่จะต้องคิดการงานให้ญูตอกว้างขวางออกไป นี่ กำลังใจ กำลังเหล่านี้โครงการ ก็ขอบ โครงการ ก็ประรานา

ปฏิภาณ ความเฉียบฉลาดในทุกลิ่งทุกอย่างในหน้าที่ของตัว หรือใน หมุนวนนุษย์ฉลาดในหน้าที่ทุกลิ่งทุกอย่าง ไม่ขัดขวางอย่างหนึ่งอย่างใด

ນີ້ໂຄຣາ ກົດຂອບ ໄຄຣາ ກົດປະກາດນາ ລຶ່ງທັ້ງ ៥ ນີ້ແລະເປັນທີ່ປະກາດນາ
ຂອງມາຫຼັກຄົນທັ້ງໝາຍ

ຈາກພະນັກງານເວົ້າ “ສັງຄະກວັດຖຸ”

ໜັດ ກັນຍາຍນ ໜັດສາ

๑๗ ให้ดวงบุญนั้นช่วย

เมื่อต้องภัยได้ทุกข์อะไร? จดอยู่ดวงบุญนั้น ให้ดวงบุญนั้นช่วย อよฯ ไปนึกถึงลิงอี่นนะ นิกรถึงบุญกุศลที่ตนกระทำนั้นแหล่ เป็นที่พึ่งของตัวจริง ช่วยตัวได้จริง

พระพุทธเจ้าเมื่อเข้าที่คับขันท่านยังนึกถึงบุญของท่าน ที่ท่านได้บำเพ็ญ บารมีของท่านมา ແນວແนี่ที่เดียวมั่นคงที่เดียว เมื่อมั่นคงเช่นนั้น นางธรณีผุด ขึ้นมา บำบัดพญา Mara ให้พ่ายแพ้ ด้วยน้ำที่พระองค์ทรงหลังให้ตกลงเหนือพื้นปฐพี นางธรณี รับไว้รูดปราดเดียวเป็นทะเลข่าท่อมพญา Mara ปั่นปี้หมด ยับเยิน แพ้ พระพุทธเจ้าด้วยน้ำที่พระองค์ทรงกรวดนั้นแหล่ นี่พระองค์ทรงนึกถึงทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมบารมี ปัญญาบารมี วิริยะบารมี ขันติบารมี สัจบารมี อวิชฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขابารมี ให้เป็นอาวุธผลปญพญา Mara ให้ อันตรธานพ่ายแพ้พระองค์ไป

เราگໍาเหມືອນກັນ ຕ້ອງກັຍໄດ້ທຸກຂົງນີກຄືງບຸນູບາຮມື່ທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ສມ ອະບຽນມາ ນີ້ ນຶ່ງອູ່ຕຽບນັ້ນแหล่ ກລາງດວງນັ້ນแหล่ ຫຼຸກດວງບຸນູພອດີ ທານກາຣີໃຫ້ລຳເຮົຈ ເປັນບຸນູດັ່ງນີ້ ເມື່ອລຳເຮົຈເປັນບຸນູແລ້ວ ກີບັນທຶກກີບັນທຶກ

ດັ່ງນີ້ ນີ້ເວີຍກວ່າ ທານຜູ ຈ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ສັ່ຄຫວັດຖຸ”

๒๐ ກັນຍາຍນ ແກ້ວ

๑๖

ທາງບຣີສຸທົ່ງ

ທາງບຣີສຸທົ່ງນະ ກົດຕ້ອງເອົາໃຈຫຼຸດ ນັ້ນແລະເປັນທາງບຣີສຸທົ່ງ ເອົາໃຈຫຼຸດ
ນຶກທີ່ໄහນ? ຄູນຍົກລາງດວງຮຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນກາຍມນຸ່ຍໍ ໄສບຣີສຸທົ່ງເທົ່າພອງໄໝ
ແດງຂອງໄກໆ ພູດອຍໍ່ກລາງດວງນັ້ນແລະ

ຫຼຸດທີ່ເດືອຍວ ຫຼຸດທີ່ນັ້ນແລະ ເປັນທາງບຣີສຸທົ່ງລະ

ຈາກພະຮຽມເທັນາເວື່ອງ “ເບຸງຈັນນີ້”

ໜັດ ມັນວາຄມ ແກ່ສາວ

๑๙

เหมือนเด็กกำไฟ

ยีดถือมันในเบญจขันธ์ นั่นเป็นทุกข์ ถ้าหากว่าปล่อยเบญจขันธ์ แล้วได้ก็เป็นสุข แต่ว่าปล่อยไม่ใช่ได้ง่าย ปล่อยไม่ได้ง่ายเหมือนอะไร ปล่อยไม่เป็น ถ้าปล่อยเป็นปล่อยได้ง่าย ปล่อยไม่เป็นปล่อยได้ยาก ปล่อยไม่เป็นเหมือนอะไร?

เหมือนเด็กๆ กำไฟเข้าไว้ ยิ่งร้อนยิ่งหนักกำหนดแห่นหนักเข้า ร้อนใจหายใจครั้งร้อนไป ปล่อยไม่เป็น คลายมือไม่เป็น ถ่านก้อนที่กำเข้าไว้นะ เมื่อเด็กกำเอาเข้าไว้แล้ว กำเลียดบล้ายทีเดียว กำเลียบดีทีเดียว มือก็ไหม้เข้าไปรูหนึ่งแล้ว

นั่นเพราะอะไร เด็กมันปล่อยถ่านไฟไม่เป็น

ปล่อยไม่เป็น หรือ มันไม่ปล่อย? ปล่อยไม่เป็นจริงๆ ถ้าปล่อยเป็นมันก็ปล่อยเหมือนกัน

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “การสุตตคณา”

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๗

๒๐

ไม่ถอดปล่อยไม่ได้

ไอ้พากที่ได้ฟงแล้วจะปล่อยกเป็น แต่ว่าเลียดายไม่ยอมปล่อย อีกพาก
หนึ่งตั้งใจปล่อยจริงๆ แต่ปล่อยไม่ได้

ไอ้ที่ไม่อยากปล่อยนั่น เหมือนอะไรล่ะ? เมื่อันพราวนางเบ็ด เมื่อปลา
ติดเบ็ดแล้ว ถ้าปลาตัวเล็กๆ พอจะปลดปล่อยได้ ถ้าปลาถึงขนาดเข้า ปล่อย
ไม่ได้ เลียดาย ต้องใส่เรือของตัวไป

ไอ้อ้ายากปล่อยแต่ปล่อยไม่ได้นั่น เหมือนอะไร? เมื่อันนกติดแร็ว

อยากปล่อย แต่เครื่องติดมันมี มันมีเหมือนอะไรล่ะ ? นี่แหล่เหมือน
อย่างเราครองเรือนอย่างนี้แหล่ อยากรจะปล่อยมัน แต่ว่าเครื่องติดมันมีเลย
ปล่อยไม่ได้ เลียดาย มันปล่อยไม่ได้ มันติดอยู่ดังนั้นแหล่ ปล่อยไม่ถอด

เพราะเหตุฉะนั้นแหล่ เบญจขันธ์ทั้ง ๕ ไม่ใช่เป็นของพอดีพอร้าย
ต้องถอดกัน ไม่ถอดปล่อยไม่ได้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “การสุตตคานา”

๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๒

๒๑

ถ้าเคารพลัทธธรรม ถึงซึ่งความเป็นใหญ่

คำว่า เคารพลัทธธรรม เป็นข้อที่เล็กหลักก

คำว่าเคารพ ทำกันอย่างไร? ทำกันทำไหน? ทำกันไม่ถูก ภิกษุสามเณร อุบาลกอุบາลิกาทำไม่ถูก ไม่ใช่เป็นของทำง่าย พระพุทธเจ้ากว่าจะเคารพพระลัทธธรรม ต้องสร้างบารมี ๔ อลงไชย ๑๐๐,๐๐๐ มหากัป ๘ อลงไชย ๑๐๐,๐๐๐ มหากัป ๑๖ อลงไชย ๑๐๐,๐๐๐ มหากัป กว่าจะทำความเคารพในพระลัทธธรรมถูก กว่าจะปลงใจลงไปเคารพใส่ในพระลัทธรวมอย่างเดียว ไม่เคารพอื่นต่อไป กว่าจะถูกลงไปดังนี้ไม่ใช่เป็นของเล็กน้อย

บัดนี้เรามาประสบพับพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าบอกแล้วเราเชื่อพระพุทธเจ้ากันละว่า จะเคารพธรรมตามเส็จพระพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธเจ้าแล้วท่านย้ำไว้ในท้ายพระสูตรนี้ว่า บุคคลผู้รักตน บุคคลผู้มุ่งหวังประโยชน์แก่ตน จำนวนความเป็นใหญ่ ควรเคารพลัทธธรรม ถ้าเคารพลัทธธรรมถึงซึ่งความเป็นใหญ่ ไม่ใช่เป็นของพอดีพอร้าย

พระพุทธเจ้าท่านเคารพพระลัทธธรรม ท่านก็เป็นใหญ่กว่ามนุษย์ในชมพุทวีป และโภภิจกรรมวราล อนันตจักรวราล เป็นใหญ่กว่าหมดทั้งนั้น

ท่านเคารพลัทธธรรม ถ้าไม่เคารพลัทธธรรมละก็ด้อย เป็นใหญ่กับเขามิได้ ถ้าเคารพลัทธธรรมละก็ไม่ด้อย เป็นใหญ่กับเขาก็ได้

เราจะต้องรู้จักพระลัทธธรรม และรู้จักทำเคารพ นี้เป็นข้อสำคัญ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ควรavaวิคิดา”

๑๐ มกราคม ๒๕๕๗

๒๔

ทำอย่างไรจึงจะเรียกว่า เคารพพระสัทธรรม

ที่พระพุทธเจ้าท่านเคารพพระสัทธรรม ท่านทำท่าไหนล่ะ?

ที่นี่ถึงธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า ท่านจะทำอย่างไร จึงจะเรียกว่า เคารพพระสัทธรรม เราจะเคารพบ้าง จะทำเป็นตัวอย่าง เอ้าพระพุทธเจ้า เป็นตัวอย่าง เราจะเคารพบ้าง

พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ทำท่าไหน ท่านเอ่าใจของท่านนั้นแหล่หยุดไป ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายของท่าน ท่านหยุดขึ้นไปตั้งแต่กาย มณฑย์นี้ที่แลดงไปแล้ว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมณฑย์ เป็น ลำตับขึ้นไป เช้าถึงกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมณฑย์ละเอียด กายทิพย์ กาย ทิพย์ละเอียด กายรูปพระ กายรูปพระละเอียด กายอรูปพระ อรูปพระ- ละเอียด กายธรรม กายธรรมละเอียด โลดา โลดาละเอียด สกทาค ลูกทา- คากาละเอียด อนาคต อนาคตละเอียด พระอรหัต พระอรหัตละเอียด เช้าถึง พระอรหัตโน่น

พอถึงพระอรหัตแล้ว ใจท่านติดอยู่กับดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัต ไม่ถอนเลยทีเดียว ติดแน่นทีเดียว ติดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหันต์ นั่น ติดอยู่กลางดวงธรรมนั่นแหล่ ไม่คลัดเคลื่อนละตอน ไปไหนก็ไม่ไป ติด อยู่นั่นแหล่ ติดแน่นทีเดียว

เมื่อติดแน่นแล้ว ท่านก็สอดส่องมองดูทีเดียว ว่าประเพณีของ พระพุทธเจ้าเมื่อได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วนับถืออะไร เคารพอะไร เคารพ อะไรบ้าง ไปดูหมด ไปดูตลอดหมด ทุกพระองค์เหมือนกันหมด แบบเดียวกันหมด ใจของท่านมาติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำ ให้เป็นพระพุทธเจ้านี้ทั้งนั้น ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า

กำเนิดดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้าหยุดอยู่นี้เอง ติดແນ່ນໄມ່ຄອນ
ຕອຍຫລະ

ອີນຸທີສູບໂມ ແມ່ອນຍ່າງກັບເສາເຂົ້ອນປັກອູ່ໃນນໍາ ຄໍາລມພັດມາແຕ່ທີ່
ທັງສື່ທັງແປດ ໄມ່ເຂົ້ອນ ທຣີວໄໝຈະນັ້ນ

ປັພຕູບໂມ ແມ່ອນຍ່າງກູເຂາ ລມພັດມາແຕ່ທີ່ທັງສື່ທັງແປດ ໃຈໄມ່ເຂົ້ອນ
ແນ່ນເປັນເຊີຍວ ແນ່ນກືກທີ່ເດີຍວ

ນັ້ນແທລະໃຈແນ່ນອູ່ກາລາດວະດຽມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນພຣະພຸຖົຈ້ານິ້ນແທລະ
ນັ້ນແທລະເວີຍກວ່າ ສຖຸມຸມຄຣຸໂນ ລະ ທ່ານເປັນຜູ້ເຄາພພຣະສັກຮຽມ

ເມື່ອທ່ານເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ບັດນີ້ຈະເຄາພໂຄຣ ໄມ່ມີແລ້ວທີ່ເຮົາຈະເຄາພ ໃນ
ມຸນຸຍົງໂລກ ທັ້ງໝາດຕໍ່ກວ່າເຮົາທັ້ງນັ້ນ ໃນເຖິງໂລກ ພຣໝໂລກ ອຽບພຣໝຕໍ່ກວ່າ
ເຮົາທັ້ງນັ້ນ ຕລອດໄມ່ມີແລ້ວໃນກພທັ້ງ ๓ ຈະຫາສມອເຮົາໄມ່ມີ ສູງກວ່າເຮົາໄມ່ມີ ເຮົາ
ສູງກວ່າທັ້ງນັ້ນ ທີ່ເປັນຍ່າງເຮົາໄມ່ມີ ເຮົາສູງກວ່າທັ້ງນັ້ນ

จากພຣະທຣມເທສະນາເວື່ອງ “ຄາຣາວັດຶກຄາຖາ”

๑๐ ມກຣາມນ ແຜ່ຕາ

๒๗

หลอกตัวเอง

ให้รู้จักหลักจริงอย่างนี้ รู้จักหลักจริงอันนี้ เราเป็นภิกษุก็ดี สามเณร ก็ดี อุบาสก ก็ดี อุบาลิกากก์ดี ประพฤติดีจริงตรงเป้าหมายใจดี เห็นดวงแก้วไล่เช่นนี้ไม่ค่อยจะได้

ภิกษุหรือสามเณร ก็เลื่อนไป อุบาสก อุบาลิกากก์ เหลวไหลไป ไม่อยู่กับธรรมอยู่เนื่องนิตย์ ความสุขเราบรรลุนั่น แต่ว่าความประพฤติเข้าเว้าไปเลียอย่างนี้

อย่างนี้หลอกตัวเองนี่ ถ้าลงหลอกตัวเองได้ มันก็โงคงอีนเท่านั้น ไม่ต้องไปสนใจ

หลอกตัวเองเป็นอย่างไร ?

ตัวอย่างได้ความสุข แต่ไปประพฤติทางทุกข์เสีย มันก็หลอกตัวเอง อยู่อย่างนี้ละซิ ตัวเองอย่างได้ความสุข แต่ความประพฤตินั้นหลอกตัวเองเสียไปทางทุกข์เสีย มันหลอกอยู่อย่างนี้นี่ ใครเข้าใกล้มันก็โง โงทุกเหลี่ยม นั่นแหละ ถ้าลงหลอกตัวเองได้ มันก็โงคนอีนได้ ไว้ใจไม่ได้ทีเดียว

เหตุนี้พุทธศาสนาท่านตรง ตรงตามท่านลงทะเบียนรุคผลไม่ไปไหน อยู่ในเงื่อมเมือ อยู่ในกำมือทีเดียว พุทธศาสนาท่านตรง แต่ว่าผู้ปฏิบัติไม่ตรงตามพุทธศาสนา มันก็หลอกลงตัวเอง โงคนอีนเท่านั้น นี่หลักจริงเป็นอย่างนี้ ให้จำไว้ให้มั่น

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ธรรมรักษาผู้ประพฤติธรรม”

๑๒ มกราคม ๒๕๕๓

๒๔

ราตุ-ธรรม

ราตุนั่ง รูปพรรณลักษณเป็นอย่างไร

ธรรมนั่ง รูปพรรณลักษณเป็นอย่างไร โต เล็ก เท่าไหน อยู่ที่ราตุนั่น ตัวจริงนั่งกลมๆ ธรรมตัวจริงก็กลมๆ เป็นดวงกลมๆ เล็กใหญ่ตามส่วน เล็กนั่งเล็กที่สุดจนกระทั้งเอกกล่องล่องไม่เห็น เป็นดวงทั้งนั้น ใหญ่ขึ้นไปก็หมดราตุ หมดธรรม เต็มราตุธรรม เต็มไปหมดเป็นดวงใหญ่ขึ้นไป ขนาดนั้น นั้นเป็นดวงของราตุ ดวงของธรรม

ราตุธรรมนี้แยกกันไม่ได้ อาศัยกันเหมือนกายนมุชย์กับใจที่เดียว แยกกันไม่ได้ ถ้าแยกกันเกิดเรื่อง ต้องเป็นต้องตายที่เดียว

พระฉะนั่นราตุนั่นเป็นเบาะของธรรม ธรรมต้องอยู่ในราตุ อาศัยราตุอยู่ ถ้าว่าเมื่อราตุเป็นเบาะของธรรม ถ้าว่าเมื่อราตุเป็นที่ตั้งมั่นของธรรม ละก็ ธรรมเป็นที่ตั้งมั่นของราตุได้บ้างไหมล่ะ

ได้เหมือนกัน แบบเดียวกัน ถ้าราตุนั่นเป็นเบาะของธรรม ธรรมเป็นเบาะของราตุบ้างได้ไหมล่ะ ได้เหมือนกัน แบบเดียวกัน

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ธรรมนิยามสูตร”

๓๑ มกราคม ๒๕๕๗

๒๕

ສັງຫຼາດຫາຕຸ-ສັງຫຼາດຮຽມ ອສັງຫຼາດຫາຕຸ-ອສັງຫຼາດຮຽມ ວິரາຄຫາຕຸ-ວິරາຄຮຽມ

ຫາຕຸທີ່ເຂົາຕຶ້ງອູ່ແລ້ວນະ ຮາຕຸນະແບ່ງອອກໄປເປັນສອງ ເປັນ “ສັງຫຼາດຫາຕຸ”
“ອສັງຫຼາດຫາຕຸ” ຄ້າຫາຕຸແບ່ງອອກເປັນສອງ

ຮຽມລ່ວ່ມ ກົດແບ່ງອອກເປັນສອງເໜືອນກັນ “ສັງຫຼາດຮຽມ” “ອສັງຫຼາດຮຽມ”
ແບບເຕີຍກັນ ເຮີຍກວ່າ “ສັງຫຼາດຫາຕຸ ສັງຫຼາດຮຽມ” “ອສັງຫຼາດຫາຕຸ ອສັງຫຼາດຮຽມ”

ໄມ່ໃຊ້ແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ຍັງມີ “ວິරາຄຫາຕຸ ວິරາຄຮຽມ” ອີກ ຍັງມີອີກ ວິරາຄຫາຕຸ
ວິරາຄຮຽມ ທີ່ທ່ານຍົກຕໍ່ຮັບຕໍ່ຮາໄວ້ວ່າ ສັງຫຼາດ ວາ ອສັງຫຼາດ ວາ ວິຣາໂຄ ເຕ
ສຳກຸາມກຸາຍາດີ

“ສັງຫຼາດຫາຕຸ ສັງຫຼາດຮຽມ” ກົດ “ອສັງຫຼາດຫາຕຸ ອສັງຫຼາດຮຽມ” ກົດ ໄມ
ປະເລີງລືບເລີກທີ່ “ວິරາຄຫາຕຸ ວິරາຄຮຽມ”

ວິරາຄຫາຕຸ ວິරາຄຮຽມ ປະເລີງລືບເລີກກວ່າ ສັງຫຼາດຮຽມແລະອສັງຫຼາດຮຽມ
ເໜ່ານັ້ນ ນັ້ນຕ້ອງຮູ້ໜັດລົງໄປຢ່າງນີ້

ສັງຫຼາດຫາຕຸ ສັງຫຼາດຮຽມ ນະເປັນຍ່າງໄວ ?

ນີ້ແພະນັກງານທີ່ເວົາອາຄີຍອູ່ນີ້ແພະນັກງານ ຕັ້ງສັງຫຼາດຫາຕຸສັງຫຼາດຮຽມທັງນັ້ນ ອູ່ກັບຮຽມ
ໃນກາຍມນຸ່ງໝູ່ ນີ້ກີ່ເປັນສັງຫຼາດຮຽມອູ່ກັບຫາຕຸມນຸ່ງໝູ່ ນີ້ກີ່ເປັນສັງຫຼາດຫາຕຸ ຮາຕຸຮຽມ
ທີ່ປໍຈັຍປຽງແຕ່ງໄດ້ ບັນດັບບັນດາໄດ້ ເປັນສັງຫຼາດຫາຕຸສັງຫຼາດຮຽມ

ຄ້າອສັງຫຼາດຫາຕຸ-ອສັງຫຼາດຮຽມລ່ວ່ມ ອູ່ທີ່ໄහນ?

ອສັງຫຼາດຫາຕຸອສັງຫຼາດຮຽມຕຶ້ງແຕ່ຮຽມກາຍ້ນີ້ໄປ ອຽມກາຍ້ທີ່ເປັນໂຄຕຽງ
ທັ້ງໝາຍທັ້ງລະເອີ້ດ ອຽມກາຍ້ທີ່ເປັນໂສດາທັ້ງໝາຍທັ້ງລະເອີ້ດ ອຽມກາຍ້ລົກທາຄາ

ທັງໝາຍບທັງລະເອີດ ດຣມກາຍອນາຄາທັງໝາຍບທັງລະເອີດ ຄໍາຮວມທັງໝາດເຊັ່ນ
ນີ້ ນີ້ກໍ່ມຳດສັງລັຍທີເດືອກວາ

ສ່ວນທີ່ເປັນດຣມກາຍແລ້ວ ເປັນອສັງຫຕຮາຕູອສັງຫຕດຣມ ແຕ່ຍັງໄໝໃໝ່
“ວິຣາຄຮາຕູ ວິຣາຄນຣມ” ຮາຕູທີ່ເປັນດຣມກາຍ ໄມຕ້ອງຍກດຣມກາຍໂຄຕຣກູອອກ
ເປັນດຣມກາຍໃສແບບເດືອກວັນ ທີ່ເປັນດຣມກາຍທັງໝາຍບທັງລະເອີດ ຮາຕູນຣມ
ທີ່ເປັນດຣມກາຍ ທັງໝາຍບທັງລະເອີດ ດຣມກາຍໜາບນຣມກາຍລະເອີດທີ່ເປັນ
ໂຄຕຣກູ ດຣມກາຍໜາບນຣມກາຍລະເອີດທີ່ເປັນພຣະໂສດາ ດຣມກາຍໜາບ
ນຣມກາຍລະເອີດທີ່ເປັນພຣະລກທາຄາ ດຣມກາຍໜາບນຣມກາຍລະເອີດທີ່ເປັນ
ພຣະອນາຄາ ຍກພຣະວຣທັກອກເລີຍ

ທັງ ۸ ກາຍນີ້ເປັນອສັງຫຕຮາຕູອສັງຫຕດຣມທັງນັ້ນ ຮາຕູເຫຼຳນີ້ປ່ອຈັຍ
ປຽງແຕ່ງໄໝໄດ້ ເປັນເໜືອນແກ້ວໃສສະອາດທີ່ເດືອກວາ ນີ້ເປັນອສັງຫຕຮາຕູອສັງຫຕດຣມ
ທີ່ເດືອກວາ ແຕ່ວ່າຍັງໄໝໃໝ່ “ວິຣາຄຮາຕູວິຣາຄນຣມ”

ຄໍາຈະເປັນວິຣາຄຮາຕູວິຣາຄນຣມລະ ຕ້ອງກາຍພຣະວຣທັກທັງໝາຍບທັງລະເອີດ
ເປັນວິຣາຄຮາຕູວິຣາຄນຣມ ກາຍພຣະວຣທັກທັງໝາຍບທັງລະເອີດເປັນວິຣາຄຮາຕູວິຣາຄ
ນຣມທີ່ເດືອກວາ ມີຮາຕູນຣມໜົດເດືອກວັນໄມ່ຕ່າງກັນ ແຕ່ວ່າລະເອີດຂຶ້ນໄປເປັນໜັ້ນໆ
ເປັນວິຣາຄຮາຕູວິຣາຄນຣມ

ຈາກພຣະນຣມເທຄນາເຮື່ອງ “ນຣມນີຍາມສູຕຣ”

๓๑ ມກຣາຄມ ແກ້ວມະນຸ

๒๖

ตั้งใจจะไปให้สุด

ผู้เทคโนโลยีได้ค้นคว้าหาเหตุผลเหล่านี้นักหนา แต่ว่ายังไม่ได้ถึงสุดไปยังไม่สุดในวิรากชาตุวิรากธรรม ถ้าไปสุดเวลาไร้ระกี วิชชาวดปากนำ วิชชาของผู้เทคโนโลยีสำเร็จเวลานั้น กิจขุลามณรงค์ต้องเหาะเหินเดินอาภากได้ทันทีที่เดียว ไม่ต้องไปลงลัยละ ถ้าไปสุดวิรากธรรมละ เวลาที่กำลังไปอยู่ ทั้งวันทั้งคืน วินาทีเดียวไม่ได้หยุดเลย ตั้งใจจะไปให้สุดวิรากธรรมนี้แหละ

ตั้งแต่ต้นจนกระทั้งบัดนี้ นับปีได้ ๑๗ ปี กับ ๖ เดือนเศษแล้ว เกือบครึ่ง และ จะไปให้สุดวิรากชาตุวิรากธรรมให้ได้ แต่มันยังไม่สุด แต่มันจะอิกกีปีไม้รูแห่นะ ถ้าว่าสุดแล้วก็รู้ดูก ไม่ต้องลงลัยละ รู้กันหมดทั้งสากลโลก

ถ้าสุดเข้าแล้วก็บรรจ่าฟันเลิกกันหมด มนุษย์ในสากลโลกร่วมเย็น เป็นสุขหมด ไม่ต้องทำมาหากลายชีพมีผู้เลี้ยงเสร็จ เป็นสุขเมื่อนอย่าง กับพระ เมื่อนอย่างเทวดา เมื่อนกับพระนิพพาน สุขวิเศษไฟศาลอย่าง นั้น จะได้พบแผละ แต่ว่าขอให้ไปสุดวิรากธรรมเลี้ยกว่อน

พวกราทั้งหลายนี้ไม่ได้ไปกันเลย เรายา อยู่ มัวหมสวนดอกไม้ ในโลกอยู่นี้เอง ซมรูปบ้าง เลียงบ้าง กลืนบ้าง รสบ้าง ก็อยู่ที่เดียวนั้นเอง ไม่ได้ไปไหนกับเขาเลย

นี่พวกละไปกิจขุลามณรงค์ อุบาลอก อุบาลีก้า จะไปให้สุดวิรากชาตุวิรากธรรม อ้าว...ไปฯ ก็เลี้ยวกลับเลี้ยงแล้ว ไม่ไปกันจริงๆ ไปชมสวนดอกไม้อิก แล้ว ไปเพลิดเพลินในบ้านในเรือนกันอิกแล้ว อ้าว...ไปฯ ก็จะไปอิกแล้ว ไปฯ ก็กลับเลี้ยงอิกแล้ว พวกรานีแหลกกลับกลอก กลับกลอกอยู่อย่างนี้แหละ จะเออตัวไม่รอด ชีวิตไม่พอ

เหตุนี้ให้พึงรู้ว่า ลิงเหล่านี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ตัวเรา ก็นั้น แหละ จึงจะเข้าถึงวิรากชาตุวิรากธรรมได้

ที่จะเข้าถึงวิรากธาตุวิรากธรรมนั่น ต้องปล่อยชีวิตจิตใจนั้นไปรักไปห่วงอะไรไม่ได้ ปล่อยกันหมดลืนที่เดียว ไปรักห่วงไயอยู่ลະก์ไปไม่ได้ ไปไม่ถึงที่เดียว เด็ดขาดที่เดียว ต้องทำใจหยุดนั่นแน่ จึงจะไปถูกวิรากธาตุวิรากธรรมได้ ต้องทำใจหยุด หยุดในหยุด ไม่มีถ้อยกัน ไม่มีกลับกันละ นั่นแหละจึงจะไปสุดได้ ถ้าใจอ่อนแอกไปไม่ได้ดอก ต้องใจแข็งแกร่งที่เดียวจึงไปได้

นี่ที่ซึ่งแจงแลดงมานี้ ในลรากธาตุลรากธรรม วิรากธาตุวิรากธรรม ซึ่งมีมาในธรรมนิยามสูตรแลดงตามวาระพระบาลี คลี่ความเป็นสยาามภาษา ตามมตยธิบาย เข้าถึงของจริงในธรรมนิยามสูตร ให้พินิจพิจารณา ผู้ที่สตั卜ตัวบพังแล้ว ให้ตั้งใจแน่น่าว่า เราจะต้องเข้าถึงวิรากธาตุวิรากธรรมให้ได้

นี่แหละเป็นทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ด้วยประการดังนี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ธรรมนิยามสูตร”

๓๑ มกราคม ๒๕๕๗

๒๗ บวชสามเณร

เมื่อวันนี้บวชสามเณรองค์หนึ่ง พ่อใจหยุดถูกส่วนเข้าเท่านั้น ไปตลอดเดียว ทางมารคพล ทำใจให้หยุด เอาผอมมาปอยหนึ่งทีโภก แต่เมื่อบวช นั้น เขาก็จำได้ ให้น้อมเข้าไปในซ่องจมูกข้างขวา ไปตั้งอยู่กางดวงดาวธรรมที่ทำให้ เป็นกายมนุษย์ ใส่บริสุทธิ์เท่าฟองไข่ เดงของไก่ กลางตัวเจ้านาคที่บวชเป็นเณร นั้น เห็นผอมจำได้ว่าโคนนั่งไปทางตะวันออก ปลายไปทางตะวันตก ผอมมันมีคุ้ กลางอยู่กางหน่อยตามว่ามันล้มไปทางซ้ายหรือล้มไปทางขวา ตรงกลางที่ โค้งอยู่หน่อยนะ เจ้านาคบอกกว่า ไม่ล้ม โคนตั้งโคงั้นมาด้วย

โคง์ใจหยุดอยู่ตรงกลางโคงั้นแหละ หยุดอยู่ประเดียวเดียวเท่านั้น หยุดนิ่งเลอะประเดียวเลอะ ผอมนั้นแปรงไป แปรงสีไปพอถูกส่วนเข้าก็เป็นดวงไล ประเดียวเดียวเท่านั้นแหละ เนรเห็นแล้วเป็นดวงไล ผอมนั้นก็แปรงไป แปรงไป แปรงสีไปเป็นดวงไล ดวงนั้นโตเล็กเท่าไหน เจ้านาคบอกเท่าหัวแม่มือได้ เอ้า รักษาไว้ดวงนั้นนะ ใจหยุดนิ่งอยู่กางดวงนั้นแหละ ก็หยุดนิ่งอยู่กางดวงนั้น พอนั่งแล้วก็เข้ากางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง นิ่งหนักเข้า นึกว่ากลางของกลางหนักเข้าประเดียวเดียวแหละ ดวงนั้นขยายโตออกไป ออกไป ออกไป เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์

ประเดียวเดียวเท่านั้น เจ้านาคขยายได้แล้ว ดวงนั้นขยายออกไปเท่า ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์แล้ว ถูกส่วนเข้า ใจหยุดนิ่งกางของกลาง กลางของกลาง กางของกลาง นิ่งหนักเข้าหนักเข้า เป็นดวงไลเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ นั้นแหละ ดวงนี้แหละเขาเรียกว่า เอกายนมรค หรือเรียกว่า ดวงปัญมรค หรือเรียกว่า ดวงธัมมานุปัลสนาสติปัญญา นี้แหละทางหมดจดวิเศษลงทะเบียน

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ติลักษณาทิคถາ”

๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

๒๖

เมามัน-มาสุรา

ความประมาทนั่น คือ อะไรทำให้ประมาทล่ะ ?

สรุซิ ความเมาก็ทำให้ประมาท ความเมานั้นแหละ ถ้าว่าไปขลุกชลุย กับมันนัก ไปคุ้นเคยกับมันหนักเข้าจะกินทำให้เลียคนนะ ไม่รู้จักพ่อจักแม่ พี่ป้าน้าอา บุญญาตายาย ว่าตាๆ สูงๆ นี่ เพราะมันมา

อ้ายเมาสุรานะมีเวลาสร่างนะ อ้ายเมอก้อย่างหนึ่งล่ะ อ้ายนั่นมา สำคัญ เขาเรียกว่าเมามัน ถ้าว่าซ้างก็เรียกว่าเมามัน อ้ายเมามันนี้สำคัญนัก อ้ายเมามันนี้ไม่ได้ พ่อแม่เลี้ยงลูกหญิงลูกชายมา那 ถ้าเมามันขึ้นมาแล้วก็ไม่ได้ละ แม่ว่าเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นแหละ หญิงก็ลงจมูกพิดทีเดียว ชายก็ลงจมูกพิด ลงจมูกพิดแล้วก็ไปแล้ว อ้ายนี่สำคัญ อ้ายนั่นประมาท

นี่เป็นเหตุประมาทสำคัญ อ้ายเมามันนั่นประมาท ถ้าว่าซ้างเรียกว่า สับสน ไม่กลัวใครละอ้ายนั่น ไม่กลัวใคร ไปอยู่โน่น ในคุกตะรางเมามันทั้งนั้น ถ้าเมามันละก็ประมาทยกใหญ่ ถ้าเมาสุราก็ประมาทยกใหญ่ ถ้าว่าเมามันด้วย เมาสุราด้วย ๒ อย่างละก็เลียยกใหญ่ทีเดียว ประมาท ตั้งอยู่ในประมาಥแท้ๆ ทีเดียว

นี่ความประมาทไม่ประมาthemanอยู่อย่างนี้นั่น ให้เลิกเมามันเลีย ให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท

จากพระราชรวมเทคโนโลยี “ปัจฉิมโภวท”

๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

๒๙

ลิกข忙ทสุราเป็นชีวิต

ศีลสุราลิกข忙หนึ้ง ท่านวางแผนหลักไว้เทียบด้วยคชสาร ซ้างตัวหนึ่ง มีเท้า ๔ มีงวง ๑ และซ้างนั้นมันเป็นอยู่ด้วยงวงมัน ถ้าว่าเมื่อongมันมีอยู่ตราชได้ละ ก์ งวงนั้นมันเลี้ยงซีพของมัน มันฉุดหัญามาเลี้ยงร่างกายมัน ໄส่ปากมันได้ ถ้า ไม่มีงวงละก์ ซ้างมันจะก้มกินอย่างกับโโค อย่างกับกระบือ อย่างไรล่ะ มันสูง มันก้มไม่ถึงนี่ จะต้องนอนลงลงซี ทำลำบาก

เหตุนี้ง่วงจึงเป็นตัวสำคัญ เป็นชีวิตของซ้างที่เดียว ศีลทั้ง ๕ ลิกข忙ท สุราเป็นชีวิตที่เดียวหนา ถ้าเลิกสุราไม่ได้ละก์ มาวักษาศีลมันลำบากนักกละ เพราะว่าได้แต่สี ห้าไม่ได้

ถ้าล่วงสุราเลี้ยงลิกข忙ทเดียวเท่านั้นแหละ อีก ๒ ลิกข忙ทรักษาอยู่ไม่ได้ slavery หมดล้มละลายหมด สุราลิกข忙ทเดียว

เข้าจึงได้ตั้งว่า พระนครแห่งหนึ่งมีประตู ๕ แห่ง

ถ้าออกประตูที่ ๑ จะต้องฆ่าสัตว์

ออกประตูที่ ๒ จะต้องลักทรัพย์สมบัติ

ออกประตูที่ ๓ จะต้องล่วงกาม

ออกประตูที่ ๔ จะต้องพูดปด

ออกประตูที่ ๕ จะต้องดื่มสุรา จะออกประตูไหน?

ถ้าออกไปประตูที่ ๑ ต้องฆ่าสัตว์ ก็ล่วงลิกข忙ทเดียวเท่านั้น ถ้าออก ประตูที่ ๒ จะต้องลักทรัพย์สมบัติ ล่วงลิกข忙ทเดียวเท่านั้น ถ้าออกประตูที่ ๓ จะต้องล่วงกามสุมิจฉารา ก็ล่วงลิกข忙ทเดียว เท่านั้น ถ้าออกประตูที่ ๔ จะต้องพูดปด ออกประตูที่ ๕ จะต้องดื่มสุรา จะออกประตูไหน?

ຄ້າອອກທີ ១ ຕ້ອງມ່າສັຕ່ວ ກົດລ່ວງລຶກຂາບທເດືອວເຫັນ

ຄ້າອອກປະຕູທີ ២ ຈະຕ້ອງລັກທຣັພຍໍສມບັດ ລ່ວງລຶກຂາບທເດືອວເຫັນ

ຄ້າອອກປະຕູທີ ៣ ຈະຕ້ອງລ່ວງກາເມສຸມືຈຈາຈາຣ ກົດລ່ວງລຶກຂາບທເດືອວ
ເຫັນ

ຄ້າອອກປະຕູທີ ៤ ຈະຕ້ອງພູດປັດ ກົດລ່ວງລຶກຂາບທເດືອວຂອງຕາມປະຕູ
ນັ້ນໆ

ຄ້າອອກປະຕູທີ ៥ ຈະຕ້ອງລ່ວງສຸຮາ ດືມສຸຮາລະກົມດທັ່ງ ៥ ລຶກຂາບທ
៥ ລຶກຂາບທ ລັ້ມມາດທີເດືອວ ທ່ານວາງຫລັກໄວ້ອຢາງນີ້

ຈາກພະວະນາເທົ່ານາເວື່ອງ “ຄືລເບື້ອງຕໍ່ແລະຄືລເບື້ອງສູງ”

໩໬ ກຸມກາພັນລົງ ແກ້ໄຂ

๓๐

ปล้าใจให้หยุด

เมื่อรู้จักใจกลางพระศาสนาดังนี้ละก็ ปล้าใจให้หยุดเท่านั้น ถูกทางไปพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ให้ถูกต้องร่องรอยความประสังค์ของพระพุทธศาสนาแต่ว่า

ต้องอาศัยศีล สามัชชี ปัญญา

ต้องอาศัยอธิคีล อธิจิต อธิปัญญา

ต้องอาศัยวิมุตติศีล วิมุตติจิต วิมุตติปัญญา

ถ้าไม่อาศัยทางนี้เดินละก็ไปไม่ได้ ถ้าไม่อาศัยศีล สามัชชี ปัญญา อธิคีล อธิจิต อธิปัญญา ไม่อาศัยวิมุตติศีล วิมุตติจิต วิมุตติปัญญา แล้วไปไม่ได้ ไปไม่รอดทีเดียว

เหตุนี้ทางพระพุทธศาสนาจึงได้วางตำราไว้ว่า

วินัยปิฎก คือ ศีลนั้นเอง ย่องในศีลนั้นเอง

สูตรตันตปิฎก ย่องก็จิต ที่เรียกว่าสามัชชินั้นเอง

ปรัมตตปิฎก ย่องก็ปัญญานั้นเอง

ตรงกับ อธิคีล อธิจิต อธิปัญญา วิมุตติศีล วิมุตติจิต วิมุตติปัญญา อันเดียวกันนั้นเอง นี้เป้าหมายใจด้านของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างนี้

เมื่อรู้จักหลักอย่างนี้ ต้องทำให้ถูกอย่างนี้ เมื่อทำให้ถูกอย่างนี้ก็ถูกใจดำเนินทางนี้ก็ไม่ได้เรื่อง เอาหลักไม่ได้ เมื่อทำถูกต้องอันนี้จะเป็นหลักของพระพุทธศาสนา ก็ได้เรื่อง เอาตามหลักได้ ก็ถูกชายจีวรของพระพุทธเจ้าอยู่ ถ้าว่าทำไม่ถูกดังนี้ เหมือนอยู่คนละจักรวาล

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ศีลทั้ง ๓ ประการ”

๑๔ มีนาคม ๒๕๖๓

๓๑

ไม่กลับกลอก

ธรรมกายอย อห อดิปี เราผู้ตถาคต คือ ธรรมกาย พระตถาคตเจ้านั่คือ ธรรมกาย เชื้อธรรมกายนั้นเอง ไม่ใช่เชื้อโลกแลกไปทางใดทางหนึ่ง เชื้อธรรมกาย ให้เห็นธรรมกาย ให้เป็นธรรมกาย ถ้าเห็นธรรมกาย เป็นธรรมกายแล้ว แก่ไขธรรมกายนั้นให้สะอาดให้ผ่องใส่นักขึ้น อย่าให้ยุ่งอย่าให้มัวหมอง

ถ้าเห็นบ้างไม่เห็นบ้าง อย่างนั้นยังง่อนแง่น ยังใช้ไม่ได้ ถ้าเห็นเสีย แล้วไม่สบริสุทธิ์ ไม่มีรากคีเมื่อนกระจากล่องเงาหน้า เจ้าของเห็นเวลาไรแล้วยิ่ม จำเวลานั้น ไม่ได้ซูบซีดเคร้าหมองเลย ผ่องใส่อย่างนี้ เชื่อลงไปขนาดนี้เป็น ที่พึงของราชริ่ง ลิงอื่นไม่มี ให้แน่นอนลงไปเลียอย่างนี้

เมื่อแน่นอนลงไปเช่นนี้แล้ว ก็เห็นธรรมกายนั้นเองเป็นใหญ่ สิ่งอื่น เป็นใหญ่กว่านี้ไม่มี หมดทั้งสากลโลก หมดในชาตุในธรรม ที่จะเป็นใหญ่กว่า ธรรมกายนี้ไม่มี ให้แน่นอนเสียในใจอย่างนี้ มั่นคงลงไปอย่างนั้น ไม่ง่อนแง่นไม่ คลอนแคลนจริงลงไปอย่างนั้น และจะต้องนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้ เป็นธรรมกายที่เดียว คั่มมีดีกีดีนเที่ยงคืนไม่ลุก ลีมตา ก็จะมอยู่กับธรรมกายนั้น

เมื่อนอนหลับเข้าก็แล้วไป เข้าที่ไปจนกระทั่งหลับอยู่กับธรรมกาย ตื่นขึ้นก็ติดอยู่กับดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้นแล้วจ้าอยู่เสมอ นี่แหละ เจอแล้วซึ่งพระตถาคตเจ้า นั่นตัวพระตถาคตเจ้าที่เดียว

เมื่อเชื่อลงไปเช่นนี้เรียกว่า ไม่กลับกลอก ถ้าไม่กลับกลอกต้องทำสูญหนัก ขึ้นไป ไม่กลับกลอก แต่ตอนต้น แต่ว่ายังเป็นโโคตรภูมุคคลยังกลับกลอกอยู่ ให้เข้าถึงพระโลดาเสียจึงจะไม่กลับกลอก เข้าถึงพระโลดา ก็ใกล้กับโโคตรภูมุ เข้าถึงพระสกทาคานี้แล้วแต่ไหนขึ้น ลิงพระสกทาคานี้แล้วก็ยังมีการราคะ พยาบาทอย่างละเอียดอยู่ ให้ถึงพระอนาคต เลีย ภารากะ พยาบาทอย่าง ละเอียดหมัดไป แต่ว่ายิ่งไม่ถึงวิราคชาตุ-วิราคธรรมได้

ให้อุตสาห์พยายามทำให้สูงขึ้นไปกว่านั้น ละรูปракะ อรูปракะ มานะ อุทิชจะ owitzcha ให้ได้ ให้เข้าถึงพระอรหัตเลี้ยทีเดียว

เข้าถึงพระอรหัตแล้ว อินุทชีลูปโม ดูดังว่าเลาเขื่อนปักเขื่อนไว้ ลม พัดมาแต่ทิศทั้ง ๔ ทิศ ไม่เขย้อน ตั้งมั่นทีเดียว

อຈลลท.วรา ไม่กลับกลอก แนนอนทีเดียว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “อริยธรรมคณา”

๑๙ มีนาคม ๒๕๕๗

๓๗ เห็นตรง-เห็นธรรม

การเห็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายนุชย์ ก็มาจากการบริสุทธิ์ ด้วยกาย วาจา ใจ บริสุทธิ์ด้วยกาย วาจา ใจ นั่นแหล่ เห็นถูกอันนั้น จนกระทั้งเข้าถึงดวงธรรม กายนุชย์จะเอียดล่ํะ ก็มาจากการบริสุทธิ์ด้วยกาย วาจา ใจ ที่จะเอียดลงไป นั่นแหล่เข้ามาเป็นดวงธรรมนั้น

กายทิพย์ล่ํะ ดวงธรรมอันนี้ก็มาจากการทาง ศีล สัจจะ จักะ ปัญญา เติม ความบริสุทธิ์ลงไปอีก

ก็ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพระมหาล่ํะ นี้ก็เติมปัญมาน ทุติยมาน ตติยมาน จตุตติมานลงไปให้บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ อีก สูงขึ้นไป

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพระมหาล่ํะ ทั้งหยาบทั้งละเอียด ก็เติมอรูปมาน ๔ เข้าได้แก่ อาการسانัมญा วิญญาณัมญญา อาการลูจัมญญา เนวสัมญานาลัมญญา นั่นเห็นถูกทั้งนั้น เห็นตรงอย่างนี้จึงได้ชื่อว่า เห็นถูกลະ

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรมล่ํะ ก็ต้องเดิน ศีล สามัคคี ปัญญา วิมุตติ วิมุตติภูมานทั้สนะ เข้ามาต่อจากธรรมที่ทำให้เป็นกายละเอียด ก็ถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายโลดา อกพากา อนาคต ก็เดินศีล สามัคคี ปัญญา วิมุตติ วิมุตติภูมานทั้สนะ เข้ามาตามลำดับขึ้นไป จนกระทั้งถึงพระอรหัต

นั่นແນ່ງໆ ธรรมทั้สสน ํ เห็นอย่างนี้ ลึกซึ้งขนาดนี้นั่น ความเห็นเรียกว่าเห็นตรง เห็นธรรมนั่นเอง ถ้าเห็นอย่างนี้นั่น ใครเห็นเข้าก็ภูมิใจดีกดีใจ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “อริยธนคถา”

๑๙ มีนาคม ๒๕๖๓

๓๔ ป้อทรพย์ใหญ่

นักประชญ์ทั้งหลาย ย่อมรับรองกล่าวบุคคลนั้นว่า เป็นคนไม่洁น เมื่อมีคุณธรรม ๔ ประการอยู่ในตัวเช่นนี้แล้ว เป็นคนไม่洁น

คือเป็นคนเชื่อในพระトラคตเจ้า

มีศีลอันดีงามที่พระอริยเจ้าได้ทรงบูจ

เลื่อมใสในพระสงฆ์

ความเห็นของตนเป็นธรรมชาติทรง หรือเห็นธรรม

นี่แหลกยืนยันที่เดียวไม่ใช่คนจน ถ้าเราไม่อยากเป็นคนจน อยากเป็นคนมั่งมีแล้วต้องมีศีล ๔ ประการนี้อย่าให้เคลื่อน ให้มีไว้ในตัวเสมอ ถ้าเคลื่อนแล้วจะก็จะไม่ผ่องใส จะคิดถึงแต่สมบัติบ้าๆ เข้าใจแค่ลิ่งหมายๆ เที่ยวคำเร้อยเปื่อยที่เดียว วุ่นวายไปตามกัน

เพราะเหตุว่าไม่มีธรรม ๔ อายากนี้ประジャーอยู่ในตัว ถ้ามีธรรม ๔ อายากนี้ประジャーอยู่ในตัวแล้วไม่วุ่นวาย ไม่คาดเคลื่อนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด ยิ่งกริ่มที่เดียว เพราะไปเจอบ่อทรพย์ใหญ่เข้าแล้ว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “อวิยนคานาตา”

๑๙ มีนาคม ๒๕๕๗

๗๔

เหมือนดวงอาทิตย์

“เมื่อได้ธรรมทั้งหลายปรากฏแก่พระมหาณ ผู้มีความเพียรเพ่งอยู่พระมหาณนั้นย้อมกำจัดมีดเสียได้ ดำรงอยู่เหมือนดวงอาทิตย์อุทัยขึ้นมา กำจัดความมีด ทำอากาศให้สว่างฉะนั้น”

ธรรมทั้งหลายที่ปรากฏแก่พระมหาณนั้น เราควรจะรู้ ธรรมอะไรที่ปรากฏแก่พระมหาณนั่น? และกับกลักษณะท่าทางไว้ให้เสร็จ เสมือนดวงอาทิตย์ขึ้นไปแล้วกำจัดความมีดทำอากาศให้สว่าง

นี้เป็นข้อใหญ่ใจความสำคัญนัก จะเอาธรรมตรงไหน? ดวงไหน? ขึ้นไห՞ן? อันไහ՞ນกัน? ธรรมที่เกิดขึ้นแก่พระมหาณนั่น ถ้าว่าไม่รู้จักรรธรรมดวงนั้นฟังไปเลอะ ลักษณ์ ๑๐๐ ครั้งก็ไม่ได้เรื่อง ไม่ได้เรื่องได้ราทีเดียว อุทานคถาณลึกซึ้งอยู่ไม่ใช่ของง่าย เพอญจะต้องกล่าวไว้ย่อ ไม่ได้กล่าวพิสดาร เรียกว่า อุทานคถา

ธรรมที่ปรากฏแก่พระมหาณนั่น เป็นมนุษย์หญิงก็ได้ ชายก็ได้ ทั้งคฤหัสถ์ บรรพชนไม่ว่า ที่ปรากฏอยู่บัดนี้มีธรรมบังเกิดขึ้นกับใจบ้างไหม? ที่ปรากฏอยู่เลmonนั่น บางคนมีบางคนก็ไม่มี ที่ไม่มีนั้นเทียบด้วยคนตาบอด ที่ธรรมปรากฏขึ้นแล้วนั่นเทียบด้วยคนตาดี

เรื่องนี้พระองค์ทรงรับล้ำในเรื่องธรรมว่า ทิภูจัสมมสุขวิหาร ธรรมเครื่องอยู่เป็นสุขในปัจจุบันทันตาเห็น ธรรมที่บังเกิดปรากฏอยู่กับตัวนั่น พากมีธรรมกาย มีธรรมปรากฏแก่ตัวเสมอ พากไม่มีธรรมกายนานๆ จะปรากฏธรรมลักษณ์หนึ่งธรรมที่ปรากฏขึ้นประจำตัวเชี่ยววนะ ติดอยู่กับใจของบุคคลนั้น สว่างใส่ถ้าปฏิบัติได้ฯ เมื่อันดวงอาทิตย์ในกลางวันเชี่ยววนะ จะเมื่จำก้อยู่เสมอ แต่ว่าใจนั้นต้องจดอยู่กับธรรม

ถ้าว่าใจไม่จดกับธรรม หรือธรรมไม่ติดอยู่กับใจลง ก็ ความสว่างนั้นก็หายไปเลีย เมื่อันอย่างตามประทีปในเวลากลางวัน ประทีปอย่างย่อมๆ ความ

สว่างก็น้อย ประทีปนั้นขยายออกไปความสว่างก็ขยายออกไป อย่างนั้นแหล่ะ
ฉันได้ ธรรมก็หลายดวง สว่างต่างกันอย่างนั้นเหมือนกัน

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “อุทานคถา”

๒๗ มีนาคม ๒๕๕๗

๗๕

พญาสาร

สภาพความเป็นของปวงแต่ง หรือว่าใครปวงแต่ง อญี่ทีไหน เรื่องนี้หมดทั้งประเทศ หมดทั้งชุมชนทวีป หมดทั้งแสนโกฐิจักรวาล หมดทั้งอนันตจักรวาล ตลอดนิพพาน-gap Lam-โลกันต์ มาคน้อยเท่าเด่นนั่นไม่รู้กันทั้งนั้น ว่าเป็นพระเหตุอะไร? แต่วัดปากน้ำมีคนรู้ขึ้นแล้ว เป็นดังนี้พระอะไร?

ที่ตั้งวัยให้แก่ยับเยินไปเช่นนี้ เป็นของหรือใครทำอญี่ทีไหน? รู้ที่เดียวว่าใครทำอญี่ทีไหน? รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้คือ พญาสารนั่นเองเป็นคนทำให้แก่-ให้เจ็บ-ให้ตาย เกิดแก่เจ็บตายอย่างยับเยิน เกิดก็อย่างยับเยินเดือดว้อน พ่อไม่ตาย บางทีแม่ตาย บางทีลูกตาย แม่ก็ตาย พ่อ ก็ยังจะตายตามอีก โดดนำตายเลียอกเลียใจ

นีพญาสารทำทั้งนั้น สำหรับประทัตประหารฝ่ายพระ ถ้าว่ามันนุษย์ผู้ใดเป็นฝ่ายพระละก์ มารช่มแหงอยู่อย่างนี้แหละ ไม่ขาดสาย ไม่ เช่นนั้นก็ด้วยวิธีได้ด้วยวิธีหนึ่ง บางทีหมันไส้นักทำเก่งกาจ คาดดิบปวดดี ให้ม่ากันตายเลียให้กินยาตายเลีย ให้โดดน้ำตายเลีย ให้ผูกคอตายเลีย

นีใครทำ? พญาสารทั้งนั้นไม่ใช่ใคร ไม่มีใครรู้ แสนโกฐิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกายมีเท่าไร ไม่มีใครรู้ ไม่รู้เรื่องที่เดียวในเรื่องนี้ว่า พญาสารเขากอยบีบคันอยู่ ให้เกิด แก่ เจ็บ ตาย ให้เกิดก็เกิดอย่างยับเยิน หน้าบิดหน้าเบี้ยว เดือดว้อนด้วยกันทั้งสองฝ่าย ไม่ตายคงก็เหลืองเทียว ไม่ตายก็เกือบตาย นีพญาสารเขาทำ

ตามปกติแล้วไม่เป็นดังนี้ เกิดก็อย่างไม่ได้เดือดร้อนนัก จะคลอดบุตรก็เหมือนถ่ายอุจจาระ เหมือนถ่ายปัสสาวะ ไม่เดือดร้อน เหมือนกับคลอดลูกออกเต้านมดานี้ จะคลอดบุตรก็เหมือนถ่ายอุจจาระ เหมือนถ่ายปัสสาวะที่เดียวไม่เดือดร้อนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด

ที่เดือดร้อนยับเยินเช่นนี้ เพราพญาสารเขาล่งฤทธิ์-ล่งเดช-ล่งอำนาจ-ล่งวิชชาที่คักดิลิทธิ์มาบังคับบัญชา บังคับให้เป็นไป

๓๖

ถ้าได้ชະລະກີ ເຮັດວຽກ

ມີການສູ່ຮັບເຊັ່ນນີ້ ໂຄງເຄຍໄດ້ຢືນໄດ້ພິງບ້າງ? ໄມມີເລຍ ມາດທັ້ງໝູພາກວີປ
ແລນໂກງົງຈັກຮາວລ ອັນຕັກຮາວລ ນິພພານຄອດກາຍທີ່ໃຫ້ ໄມມີເລຍ ແລ້ວ
ໄມໜີໂຄຮູ້ຈັກເລີຍດ້ວຍໜ້າ ນຳມາຮູ້ຈັກຂຶ້ນແລ້ວທີ່ວັດປາກນໍ້າ

ກີກຊຸລາມເນຣ ອຸບາສກ ອຸບາສີກາ ອູ້ວັດປາກນໍ້າກົງຈິງ ແຕ່ໄມ່ຮູ້ວ່າສມກາຣ
ວັດປາກນໍ້າທຳອະໄຣ ນີ້ອັດຈະກຳນັກ ອູ້ດ້ວຍກັນຕັ້ງໜລາຍ ๑๐ ປີ ອູ້ວັດປາກນໍ້າທຳ
ວິຊ້ານີ້ ແກ້ໄຂ ປີ ៨ ເດືອນ ៥ ວັນ ວັນນີ້ ໄມມີໂຄຮູ້ວ່າທຳອະໄຣ ຮູ້ແຕ່ນິດໆ ມີຍ້າ
ຮູ້ຈິງຈັງລົງໄປໄມ່ ມີກູ້ຜູ້ທີ່ທຳວິຊ້າດ້ວຍກັນ ຮູ້ຈິງເຫັນຈິງກັນລົງໄປທີ່ເດືອວ ທຳອູ້
ທຸກວັນໆ ນັ້ນລະກົງຮູ້ຈິງເຫັນຈິງ ນີ້ເປັນວິຊ້າລົກຍ່າງນີ້

ຄ້າຮູ້ສຶກເຊັ່ນນີ້ລະກີ ຈົງອຸດສ່າຫວັດຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ ເຮັດວຽກເກົ່າໃຫ້ດ້ວຍ
ປະກາຣໄດປະກາຣທີ່ ທ່ານຮັບສຶກສຳຄັບຄູ່ອຍ່າງນີ້ ຄ້າໄດ້ຈະລະກີ ເຮັດວຽກ
ດ້ວຍ ສຶກເຊັ່ນໄດ້ທຳເລີຍເຮັກໜະດ້ວຍ ຄ້າໄດ້ສຳເຮົາເຮັກໜະເຮົາດ້ວຍ ເຮັດວຽກໄມ່
ໄດ້ທຳເລີຍກົງສຳເຮົາດ້ວຍ ເຮັດວຽກສັນນຸ້ນດ້ວຍທາງໄດ້ທາງທີ່ ໄກສົມຄວຣທີ່
ເດືອວ

ພວກທີ່ເປັນແລ້ວ ຕັ້ງໃຈແຜ່ແນ່ວ່າຕັ້ງແຕ່ວັນນີ້ໄປ ເຮັດວຽກທີ່ໄດ້
ມາເຮັດວຽກນີ້ ເຮັດວຽກຕ້ອງສູ້ ອ່າງເອີ້ນສູ້ໄມ່ໄດ້ທັ້ງນັ້ນ ເຮັດວຽກສູ້ວິຊ້ານີ້
ກັນສຸດຖີ່ສຸດເດືອກ ເວົາໃຫ້ສຶກ ມາດເຈັບ ມາດແກ່ ມາດຕາຍ ຂອງພົງມາຮັດໄ້
ໄດ້ ໄກສົມຄວຣແພ້ໄດ້ ພົງມາຮັດແພ້ເດືດຂາດເມື່ອເວລາໄວ ເວລານັ້ນມາດທຸກໆ
ໃນໂລກ ເທົ່າປະລາຍພມປະລາຍຂນົກົມໄມ່ມີ ມາດແກ່ມາດເຈັບມາດຕາຍໃນໂລກ ເທົ່າ
ປະລາຍພມປະລາຍຂນົກົມໄມ່ມີ ມີຄວາມສຸຂໜ້າມີອັນຍັງກັບທ້າວສວຣຄ ຜົວເມື່ອນກັບ
ທ້າວພຣມ ຜົວເມື່ອນກັບພຣະນິພພານ ສຸຂໜາດນັ້ນ ເປັນສຸຂໜ້າມີອັນຍັງກັບທ້າວ

ຈາກພຣະນິມາຮັດວຽກ “ປັພໂຕປມຄວາມ”

ເກດ ມີນາຄມ ແກ້ໄຂ

๓๗

สมดะ-วิปัสสนา

ถ้าว่ามีวิปัสสนาเห็น มีวิปัสสนาก็มีธรรมกาย เห็นด้วยตาธรรมกาย นั่นแหลกเรียกว่า วิปัสสนา

วิปัสสนา แปลว่า เห็นแลงวิเศษ เห็นต่างๆ เห็นไม่มีที่สุด ตาธรรมกายโดยตรงเห็นแค่นี้ ตาธรรมกายโลสดา-โลสดาละเอียดเห็นแค่นี้ ลูกทากา-ลูกทากาละเอียดเห็นแค่นี้ พระอนาคต-อนาคตละเอียดเห็นแค่นี้ พระอรหัต-อรหัตละเอียดเห็นแค่นี้

หนักขึ้นไปไม่มีที่สุด นับอลงไขยไม่ถ้วน เห็นไม่มีที่สุด รู้ไม่มีที่สุด เห็นจำ คิด รู้ เท่ากัน เห็นไปแค่ไหน-รู้ไปแค่นั้น จำไปแค่ไหน-รู้ไปแค่นั้น คิดไปแค่ไหน-รู้ไปแค่นั้น เท่ากัน ไม่ยิ่งไม่หย่อนกว่ากัน นี่อย่างนี้เรียกว่า วิปัสสนา เห็นอย่างนี้เห็นด้วยตาธรรมกาย

เห็นด้วยตากายมนุษย์-กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์-กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม-รูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม-อรูปพรหมละเอียด เห็นเท่าไรก็เห็นไป เรียกว่าอยู่ในหน้าที่สม lokale ทั้งนั้น ไม่ใช่วิปัสสนา

ถ้าวิปัสสนาละก็ต้องเห็นด้วยตาธรรมกาย นั่นแหลกเป็นตัววิปัสสนา จริงๆ ละ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ติลักษณาทิคานา”

๔ เมษาณ ๒๕๖๗

๓๔

ธรรมเป็นหัวหน้า

ไฟเมื่อจุดขึ้นแล้ว ให้นึกถึงว่าไฟให้ความสว่างให้ประโยชน์แก่มนุษย์ มากนัก ใช่ถูกส่วนเข้าแล้วให้ประโยชน์แก่มนุษย์มากนัก หุงต้มปิ้งจีได้ตามความประณานา ต้องการลิ่งได้ได้ต้องตามความประณานา จะให้เป็นเรื่องนั้นเรือบินได้สมมาดประณานา ใช้ไฟได้ดังนี้ ถ้าใช้ไม่ดีเหมือนบ้านใหม่ซ่องก์ได้

**ธรรมเหมือนกัน ถ้าใช้ดีก็วิเศษวิโจนกที่เดียว ให้สำเร็จมรรคผล
ตัดกิเลสเป็นสมุจเฉพาะปahan ไปนิพพานได้สมเจตนา**

ถ้าทำไม่ดีก็คร่าไปโลภันต์เหมือนกัน ไปตกโลภันต์เหมือนพากมิจฉาทิภูมิ เหมือนกัน ประพฤติธรรมไม่ดีไม่ถูก ผิดธรรมไป ไปเป็นมิจฉาทิภูมิ เหมือนพระเทวทัตปฏิบัติธรรม ทำพลาดธรรมไป ไปอยู่ในเวจี พลาดธรรมไปอเวจีเหมือนกัน ผิดธรรมไป

ถ้าว่าถูกธรรมดีแล้วละก็ ธรรมนั้นล่งให้รุ่งโรจน์โชตนาการ หาประมาณ มีได้ที่เดียว ธรรมนั่น ถ้าจะกล่าวถึงส่วนแล้วละก็ ที่เรียกว่าการบูชาไฟ การบูชาไฟเป็นประมุขมีไฟเป็นหัวหน้า

การปฏิบัติศาสนาก็มีธรรมเป็นประมุข มีธรรมเป็นหัวหน้าเหมือนกัน แบบเดียวกัน เหตุนี้เราปฏิบัติศาสนาต้องมีธรรมเป็นหัวหน้า ต้องมีธรรมเป็นประชาน ถ้าอยู่ในโลก การบูชาทั้งหลายเหล่านั้นมีไฟเป็นหัวหน้ามีไฟเป็นประชาน แบบเดียวกันดังนี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “เกณิyanุโมทนาคถา”

๑๑ เมษาคม ๒๕๔๗

๗๙

รวมอยู่ในกาม

สมุทรสาครเป็นประมุขของแม่น้ำทั้งหลาย แม่น้ำน้อยใหญ่มีมาก น้อยเท่าใดในสกลโลกธาตุ เมื่อฝนตกลงแล้วก็ท่วมล้นไปตามหน้าที่ เมื่อเต็ม แม่น้ำน้อยก็ไหลไปแม่น้ำใหญ่ เมื่อเต็มแม่น้ำใหญ่ก็ต้องไหลไปสู่สมุทรสาคร ทะเลใหญ่โน่น ทะเลใหญ่นั้นแหละ เป็นประมุขของแม่น้ำทั้งหลาย แม่น้ำทั้งหลายย่อมาให้รวมที่นั่น

เมื่อรู้จักน้ำสมุทรสาครดังนี้แล้วละก็ สัตว์โลกจะเป็นภูษิงกีดี ชายกีดี ในการพันธุ์ รวมอยู่ในกามทั้งนั้น การบังคับบ่อบี ทั้งหญิงทั้งชาย กิเลสกาม วัตถุกามบังคับปนปี้ที่เดียว ให้ติดอยู่ในกิเลสกามบ้าง วัตถุกามบ้าง ร้องให้ร้อง ครางไปต่างๆ นานา บรรยาย่าฟันซึ่งกันและกัน เพราะกิเลสพัสดุกามเหล่านี้แล หมกอยู่ในกามนี้

นี่แหล่งนั่นได้ สมุทรสาครให้สรรพลสัตว์ทั้งหลายอยู่อาศัยได้ตามความ ประรاثนา การสมุทัยแท้ๆ ให้สัตว์เวียนว่ายตายเกิดนั้น เป็นใหญ่สำคัญ ในสกล โลกหมดทั้งกามกพ รูปกพ อรูปกพ อยู่ในสมุทัยทั้งนั้น ข้ามพันสมุทัยไม่ได้ สมุทัยเป็นคู่กับพระนิพพาน ถ้าพันสมุทัยก็ไปนิพพาน

เหมือนแม่น้ำทั้งหลาย ถ้าตกลงมาแล้วจะไปไหน ไม่ได้ ต้องไปช่องอยู่ใน ท่ามกลางมหาสมุทรนั้น ติดมหาสมุทรนั้นแหละไม่ไปไหน สัตว์โลกเกิดแล้วไป ไหนไม่ได้ ติดอยู่ในสมุทัยลัจฉนั้น ให้รู้จักที่สำคัญอย่างนี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “เกณิyanुโมทนาคถา”

๑๑ เมษายน ๒๕๔๗

ໜ້າ ສວ່າງໝາດທັງຮາຕຸ ທັງຮຽມ

ພຣະຈັນທີ່ ເວລາກລາງຄືນຂຶ້ນເປັນປະປະມຸນຂອງດາວນັກຂັດຖາກຍົ່ງທັງໝາຍ ດາວມີມາກນ້ອຍເທົ່າໄດ້ໃນທົ່ວໂທ່າ ດາຍ່ອມເປັນປອງດວງຈັນທີ່ ດວງຈັນທີ່ເປັນໃໝ່ງກວ່າ ດວງດາວທັງໝາດມີມາກນ້ອຍເທົ່າໄດ້ ດວງຈັນທີ່ເປັນລຳຄັ້ງກວ່າ ແລ້ວສ່ວ່າງກົມາກກວ່າ ດວງດາວມີມາກນ້ອຍເທົ່າໄດ້ ຈະຮົມເທົ່າໄດ້ກີ່ໄມ່ເທົ່າດວງຈັນທີ່ ດວງຈັນທີ່ລຳຄັ້ງກວ່າ ດວງຈັນທີ່ສ່ວ່າງກວ່າ

ເມື່ອຮູ້ຈັກໜັກອັນນີ້ ດວງຈັນທີ່ທຳແລ້ວສ່ວ່າງໃຫ້ລຳຄັ້ງລົບດວງດາວໝາດທັງລື້ນ ຂັ້ນໄດ້ກີ່ດີ ດວງທີ່ໃຫ້ສ້ຕວ່າວິຍນວ່າຍຕາຍເກີດເຫຼຸ່ານີ້ ກົມືດວງຮຽມອີກ ສໍາຫັບແກໍ່ໄຂໃຫ້ສ້ຕວ່າລົກໃຫ້ພັນຈາກການວິຍນວ່າຍຕາຍເກີດ

ດວງຮຽມໃໝ່ເປັນລຳດັບຈົນກະທັງດວງຂອງພຣະອຣ້ທັດ ໃໝ່ວັດເສັ້ນຝ່າ ສູນຍົກລາງ ແລ້ວ ວາ ກລມຮອບຕັວ ສວ່າງໝາດທັງຮາຕຸທັງຮຽມ ຈະດູວະໄຮເຫັນໝາດຂັ້ນໃດ

ດວງທີ່ເປັນບາປອກຸສລມີມາກເທົ່າໄດ້ກົງດວງຮຽມທີ່ໃໝ່ເຊັ່ນນັ້ນຮອບຈຳໝາດ ດວງຮຽມທີ່ຍ່ອຍໆ ທຳອະໄຣໄມ່ໄດ້ ແມ່ນດວງດາວທຳອະໄຣໄມ່ໄດ້ ດວງຈັນທີ່ເປັນປະປະມຸນຂອງດາວທັງໝາຍ

ດວງຮຽມທີ່ດີທີ່ສຸດ ທີ່ໃໝ່ກີ່ເປັນປະປະມຸນຂອງດາວບາປທັງໝາຍເຫຼຸ່ານີ້ ດວງຮຽມຍ່ອຍໆ ທຳອະໄຣໄມ່ໄດ້ ສູ້ດວງທີ່ໃໝ່ໄມ່ໄດ້ພາສ້ຕວ່າໃຫ້ຂໍ້ມູນຈາກສມຸທັຍໄດ້ ນີ້ກີ່ເປັນຂໍ້ມູນລຳຄັ້ງ

ຈາກພຣະຮຽມເທັນາເວື່ອງ “ເກສີຍານຸໂມທາຄາຄາ”

๑๑ ເມນາຍນ ແລ້ວ

๔๐

ธรรมสามี

เพระมนุษย์ปุถุชนเหลวไหลเลินเล่อเผอตัว มีเงินลักเล็กน้อยก็ใช้กัน เลียอย่างฟูมเพือยทีเดียว เทกระเป่าใช้ทีเดียว ไม่รู้ว่าจะต้องไปหาเงินทีไหน? ไม่รู้ว่าตัวเองถึงขนาดนี้ จังได้ลำบาก เป็นนายเงินไม่ได้ ต้องเป็นบ่าวเงินรำไร นั้นฉันได

เมื่อเข้าถึงธรรมแล้วปล่อยธรรมเลียแล้วก็ทำใหม่อีกต่อไป อย่างนั้น จะเป็นธรรมสามี จะเป็นเจ้าธรรมไม่ได้ จะต้องเป็นบ่าวธรรมแบบหาเงิน ทั้งนั้นแหละ ต้องปฏิบัตร้ำไป

พอเข้าถึงธรรมแล้วยึดเอาไว้ไม่ปล่อยทีเดียว จนกระทั่งถึงที่สุดที่ เดียว อย่างนี้เรียกว่า ธรรมสามี

พระศาสดาเป็นธรรมสามี เป็นเจ้าธรรม พระอรหันต์ขีณาสพเมื่อไม่ ปล่อยธรรมเช่นนี้เรียกว่า ธรรมสามี

ไม่ปล่อยธรรมเช่นนี้เรียกว่า อปุปมาโท จ ဓမุเมสุ เป็นผู้ไม่ประมาทใน ธรรมทั้งหลาย

ไม่ว่าธรรมหมวดไหน? หมู่ไหน? ดาวไหน? เมื่อเข้าถึงแล้วเป็นไม่ปล่อย กันทีเดียวเด็ดขาด อย่างนี้ชายก็เรียกว่าชายสามารถ หญิงก็เรียกว่าหญิงสามารถ จะเป็นที่พึ่งแก่ตัว และบุคคลอื่นทั่วไปในอัตภาพชาตินี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “มงคลถาวร”

๑๘ เมษาคม ๒๕๕๗

๔๗

จิตเกษตรผ่องใส...เงินไหลเข้ามาเอง

ถ้าว่าจิตหยุดเลี้ยดีํลักษ์ เข้ม ที่เดียว เกษมผ่องใสเหมือนอย่างกับ กระจากคันธงส่องเงาหน้าที่เดียว เกษมผ่องใสขนาดนั้น จิตเกษตรผ่องใสเช่น นั้นแล้ว จิตดวงนั้นแหละตัวมงคลแท้ๆ ที่เรียกว่า มงคล อุตุตาม นั้นแหละ ตัวมงคลแท้ๆ เทียว เหตุเครื่องถึงซึ่งความเจริญจริง

ถ้าจิตหยุดเช่นนั้นเลี้ยแล้วลักษ์ เงินนะ ไม่ต้องพยายามหาลำบากแต่ อย่างไรหรอก ถ้าจิตผ่องใสขนาดนั้นแล้ว ไม่ต้องทำงานอะไรมากมายไปหรอก มันไหลเข้ามาเองนะ เงินนะไม่ได้อดร้อน มีแต่เงินเข้า เงินออกไม่มี ออกก็เล็กๆ น้อยๆ เข้ามามาก ผ่องใสอย่างนั้นละก็ นั้นตัวนั้นเป็นตัวสำคัญที่เดียว

ถ้าว่าผู้ครองเรือนต้องการให้มั่งมีเงินทองข้าวของมาก อย่ากระทบ กระเทือนใจกัน ทำใจให้โลยู่ท่าเดียวแหละ ใจเป็นแคนเกษตรอยู่เสมอไป อย่าง นี้ให้ตั้งจิตให้อยู่ ให้ดูของตัวไว้ให้ผ่องใสอยู่อย่างนั้น เงินทองไหลมาเป็นมงคล แท้ๆ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “มงคลสูตร”

๒๕ เมษาฯ ๒๕๓๙

๕๗ ไม่ติด

ใจก็หยุดนิ่งอยู่คุณยังคงดูดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย พระอรหัต
ละเอียดนี้ เสรีจกิจในพระพุทธศาสนาพระสมณโคดมแคนนี้

ปฏิบัติไปเลื่องลึกล้ำก็แล้วละ เสรีจกิจทางธรรม ต่อไปไม่ต้องเรียน
ไม่ต้องศึกษา เรียกว่ารู้เห็นเกิดขึ้นแล้วแก่เราที่เดียว กิจที่จะต้องทำอีกต่อไป
กิจเพื่อความเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องมีกระไรต่อไป ภาพของเราต่อไปไม่มี หมดภาพ
แล้วแคนนี้ นี่เสรีจกิจในพระพุทธศาสนา

เมื่อรู้จักหลักอันนี้แล้วก็เป็นของไม่ยาก ของไม่ใช่ทำยาก แต่ว่าได้เพียร
กันนักแล้ว ทำกันได้เห็นได้มากแล้ว โลด้า ลูกทาคา อนาคต อรหัต ทำมาได้ก็
จริง แต่ว่า “ไม่ติด” ไปติดอยู่แค่โคตรภูตเท่านั้นเอง

ที่จะติดโลด้า ลูกทาคา อนาคต อรหัต ไม่ติด หลุดเลี้ย เพราะเหตุ
อะไรจึงหลุดไป?

már เขาวงราดเลี้ย เขาเอาละ เอียดมากรองราดเลี้ย ไม่ติด กำลังแก้อยู่
ผู้เทคโนโลยีเหละเป็นตัวแก่ละ กำลังแก่ รวมพวกแก้อยู่ที่เดียว แก่ไข้อาย
ละเอียด เหล่านี้ให้หมดให้ได้ หมดได้เวลาได้แล้วก็ โลด้าจะติด ลูกทาคาจะติด
อนาคตจะติด อรหัตจะติด และจะเหาะเหินเดินอากาศกันได้ที่เดียว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “มงคลสูตร”

๒๕ เมษายน ๒๕๓๗

๔๔

ເອົາຊີວິຕເຂົ້າແລກ

ພຣະກິດ ແນຮັກິດ ທຳຈຣິງກີ ເປັນທຸກຄົນທີ່ເຫັນນັ້ນແລລະ ຈຣິງແຄ່ໄຫນລ່ວຈະ
ເປັນທຸກຄົນນ່ວຍ? ຈຣິງແຄ່ຊີວິຕີເປັນທຸກຄົນ

ຈຣິງຍ່ອງຢ່າງໄຮລ່ວ? ນັ້ນລົງໄປປະເມີນເດືອຍກີໄດ້ຮູ້ຈຣິງກັນລະ ນັ້ນລົງໄປ ເມື່ອຍເຕີມທີ່
ເຂົ້າເມື່ອຍກີເມື່ອຍໄປ ປວດເຕີມທີ່ ເຂົ້າປວດກີປວດໄປ ທນໄມ່ໄໝ ເຂົ້າໄມ່ໄໝກົກທນໄປ
ທນໃໝ່ໄໝ ມັນຈະແຕກກີແຕກເດືອຍນີ້ ດັບໃໝ່ມັນດັບເດືອຍນີ້ ໄນຍຸ່ນຍຸ່ນ ໄກສອຍເລຍ ໄກເອົາຈຣິງ
ເອົາຈັງຕ້ອງເປັນທຸກຄົນ ໄນຍຸ່ນຍຸ່ນ ໄນຍຸ່ນຍຸ່ນ ໄນຍຸ່ນຍຸ່ນ

ພຣະລິທິຫຼັດຄະຣາຊກຸມາຮັດທຳມາແລ້ວ ເນື້ອເລືອດຈະແທ້ງເຫຊດໜົດໄປໄໝວ່າ
ເໜືອແຕ່ກະຮຸກໜັງໜ່າງມັນ ນີ້ມັນກີເປັນທຸກຄົນທີ່ເຫັນນັ້ນ ແຕ່ນີ້ໄມ່ຄື່ງໝາດນີ້ນະໜີ
ພອນັ້ນໄປ ພອປວດເລັກໆ ນ້ອຍໆ ເມື່ອຍເລັກໆ ນ້ອຍໆ ເອາແລ້ວ ແອດເສີຍແລ້ວ ອ້ອຍ
ເສີຍແລ້ວ ນອນເສີຍແລ້ວ ເອາເຂົ້ານັ້ນແລ້ວ

ຈະເອາຂອງຈຣິງ ຕັ້ງໄມ່ຈຣິງແລ້ວ ຈະໄດ້ຍ່າງໄຮ ຕ້ອງຈຣິງຊີ ຈຣິງເອາ
ຊີວິຕເຂົ້າແລກຈຶ່ງຈະໄດ້ສົມຄວາມປරາຮນານ່ວຍ ໄກຮູ້ເຂົ້າໃຈຂອງຈຣິງຍ່າງນີ້ນະ

ເມື່ອຮູ້ເຂົ້າໃຈຂອງຈຣິງຍ່າງນີ້ລະກີໄມ່ຕ້ອງສົງລົຍລະ ພຶກຮູ້ໜັດເກອະ ບອກ
ໃຫ້ຕຽງໆ ໄນແວ່ງເວີຍນີ້ໄປທາງທີ່ທີ່ໄດ້ລະ ທາງໄປຂອງພຣະພຸທນເຈົ້າ ພຣະອຣທັດ
ແທ້ໆ ເຊີຍວະ ເມື່ອຮູ້ແນ່ເຊັ່ນນີ້ລະກີຈົງທຳໃຫ້ເປັນ ເປັນໄດ້ທຸກຄົນ ນັ້ນແລລະ

ຈາກພຣະຮຽມເທັນາເວົ້ອງ “ມົງຄລສູຕຣ”

ໂລກ ເມື່ອຍນ ແລ້ວ

๔๕

อยาดูเบา

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ได้พุทธรัตนะ ที่ได้แล้วอยาดูเบาหนา ดับมาเกือบ ๒,๐๐๐ ปีหนา มาโผล่ขึ้นในครั้งนี้จะเป็นอัศจรรย์ที่เดียว แต่ว่ามารยังขวางอยู่มาก มนุษย์ยังไม่เบิกตา ยังหลับตาอยู่มาก มนุษย์ยังไม่ตื่น ยังหลับตาอยู่มาก นัก

ถ้ามนุษย์ได้เห็นธรรมกาย มนุษย์คนนั้นตื่นขึ้นแล้วไม่หลับแล้ว ถ้า มนุษย์ไดังไม่เห็นธรรมกาย ยังไม่เป็นธรรมกามนุษย์นั้นยังหลับอยู่ มาร มันยังกดหลับอยู่ ยังไม่ตื่นเลย บางที่พยายามเสียชาติหนึ่งยังไม่ตื่นเลย หลับเรื่อยไปเสียที่เดียว

บางคนเห็นปรากฏตื่นที่เดียวมีธรรมกาย บางคนไม่เดียงสา มีธรรม- กายให้ญี่โอมให้พารเช่นนี้แล้ว มาถึงรัตนะอันเลิศประเสริฐเช่นนี้แล้ว กลับไป วางเสียก็มี แปลกราชลาดนัก ลืมตาขึ้นแล้วกลับไปatabอดก็มี อย่างนี้น่า อัศจรรย์นัก

เพราะเหตุไร? เพราะไม่รู้จักเดียงสา ภาพของวิเศษประเสริฐเลิศล้นพัน ประมาณ ไม่วักษาให้ควรแก่การควรเห็นควรพับ แม้เป็นอยู่ก็เท่ากับศพ ไม่ ประเสริฐเลิศอะไرنัก

เพราะกายมนุษย์นีชั่วคราวเท่านั้น เกิดแล้วก็ดับไป อุปปะบังเกิดขึ้น จิตตั้งอยู่แปรไป ภังคะแตกลายไป มีเกิดมีดับ มีเกิดมีดับเป็นเบื้องหน้า

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “รัตนสูตร”

๒๖ เมษายน ๒๕๓๗

๔๖

ນຶກຄືງດວງບຸນ

ສໍາບຸຄຄລທຳບຸນໄດ້ອຍ່າງນີ້ແລ້ວ ໃຫ້ເອາໄລໄປຈດອຍ່າມຸນຍົກລາງດວງຮຣມທີ່
ທຳໃຫ້ເປັນກາຍມຸ່ນຍົກລາງດວງຮຣມທີ່ເປັນກາຍມຸ່ນຍົກລາງດວງຮຣມທີ່
ຖືກຕ້ອງຕຽບຕ່າງໆ ຂວາທະລຸ່ມ້າຍ ກລາງກິກນັ້ນ ໃຫ້ເອາໄລຈດໃຫ້
ທີ່ຕົນໄດ້ກະທາໄວ້ ອຢາໄປຮັກນຶກຄືງສິ່ງອື່ນທີ່ໄມ້ໃຊ້ດວງບຸນຂອງຕົນ

ພຣະລິທັງຕະຣາຊກຸມາຮ ເມື່ອຄັ້ງທຽງກະທຳທຸກກຣົມຍາໃກລ້ຈະຕຣັສ້
ເປັນພຣະລັມນາລັມພຸທຮເຈົ້າ ພຸນາມາຮຮູກລຸກຂຶ້ນຜຈູນພຣະພຸທຮເຈົ້າທີ່ໄດ້ຄວງໄມ້ຄຣີ
ມහາໂພຣີ ພຣະອງຄ່ທຽງມອງດູໜູ່ເຫວາທີ່ຕາມພິທັກໝ່ວັກໝ່າ ເພຣະແຕ່ກ່ອນພຣະ
ປັງຈຸວັດຄື່ນຍົກລັມພຸທຮເຈົ້າພຣະອງຄ່ອຍໆ ແຕ່ໄດ້ລະພຣະອງຄ່ໄປເລີຍແລ້ວ ເໜືອ
ແຕ່ທຸ່ນ່າຍເຫວາດຜູ້ຍັງຕາມພິທັກໝ່ວັກໝ່າເທົ່ານັ້ນ ທຽງດູເຫວາດໄປພບອຍ່າທີ່ຂອບຈັກຮາລ
ໂນ້ນ

ເພຣະເກຮງກລວພຸນາມາຮ ເໜືອພຣະອງຄ່ແຕ່ຜູ້ເດີຍໃນຂະນະນີ້ ພຣະອງຄ່
ຈຶ່ງທຽງຮັກນຶກຄືງແຕ່ໃນພຣະທ້ຍວ່າເຮົາໄດ້ສ້າງບາຮມີມາກົນນັບຈາຕິນັບພົມໄມ່ຄ້ວນ
ຂອເອາບາຮມີເຫັນນັ້ນຕ່ອລຸ້ຜຈູນກັບພຸນາມາຮນີ້

ຈາກພຣະຮຣມເທສນາເວື່ອງ “ກັດຕານຸ້ມີທາກຄາ”

๕ ພັນຍາມ ແລ້ວ

๔๗

ບຸລູ...ມາຈາກໃນກລາງ

ບຸລູທີ່ມີນຸ່ງໝົດທຳມາຈາກໄໝ່ ?

ກົມາຈາກໃນກລາງກຍານີ້ ຕຽບກລາງຂອງໃຈນັ້ນ ກລາງຂອງກລາງ ກລາງຂອງ
ກລາງ ກລາງຂອງກລາງ ຜັກເຂົ້າກົບດວງຮົມມານຸ່ມສລນາສົດປັບປຸງສູນ

ກລາງຂອງກລາງຫັກເຂົ້າໄປກົບດວງຄືລ

ກລາງຂອງກລາງເຂົ້າໄປກົບດວງສມາຮີ

ກລາງຂອງກລາງເຂົ້າໄປອີກກົບດວງປັບປຸງ

ກລາງຂອງກລາງເຂົ້າໄປອີກພບດວງວິມຸຕິ

ກລາງຂອງກລາງເຂົ້າໄປອີກກົບດວງວິມຸຕິຢູ່ານທີ່ສະນະ

ກລາງຂອງກລາງເຂົ້າໄປອີກພບກຍາມນຸ່ງໝົດລະເອີ້ດ

ກຍາມນຸ່ງໝົດລະເອີ້ດກົມື້ນາຕຸດິນ ນໍ້າ ໄຟ ລມ ແມ່ນກັນ ເປັນຊັ້ນໆ
ເຂົ້າໄປຢ່າງນີ້

ນີ້ແດ້ເຂົ້າໄປທາກຍເປັນຊັ້ນໆ ເຂົ້າໄປ ເຂົ້າໄປທາກຍນຸ່ງໝົດລະເອີ້ດ ກຍາ
ທີພຍ່-ກຍາທີພຍ່ລະເອີ້ດ ກຍາພຣໝ-ກຍາພຣໝລະເອີ້ດ ກຍາອຮູປພຣໝ-ກຍາ
ອຮູປພຣໝລະເອີ້ດ ກຍາຮຣໝ-ກຍາຮຣໝລະເອີ້ດ ກຍາໂສດາ-ກຍາໂສດາລະເອີ້ດ
ກຍາສກທາຄາ-ກຍາສກທາຄາລະເອີ້ດ ກຍາອນາຄາ-ກຍາອນາຄາລະເອີ້ດ ກຍາອຮ້າຕ-
ກຍາອຮ້າຕລະເອີ້ດ ຜັກຂຶ້ນໄປເປັນຊັ້ນໆ

ຈາກພະບັນຍາເວົ້ອງ “ກັດຕານຸ່ມໂທນາກຄາ”
៥ ພັຊກາຄມ ແລ້ວ

๔๖

หาบุญได้ใช้บุญเป็น

เราก็เหมือนกัน แสวงหาบุญสร้างบำรุงบำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญ
ภาวนาได้บุญแล้ว ให้ใจจดอยู่ที่บุญนั้น เมื่อประสบภัยได้ทุกข์ยากประการใด
ก็นึกถึงบุญนั้น

อย่าไปนึกถึงอื่นให้เหลวไหล อย่าไปนึกถึงผิด ผิดมันจะเป็นอะไร ผิดสู้
มนุษย์ไม่ได้ ผิดมันตายไปจากมนุษย์แล้ว จึงกล้ายเป็นผิด มนุษย์วิเศษกว่าผีนัก
ผีจงสัมผัติไม่ได้ จะไปนับถืออะไรกับผิด ผิดช่วยอะไรมิได้เลย สุนึกถึงมนุษย์
ไม่ได้ ไปนับถือจ้าว จ้าว ก็ช่วยอะไรมิได้ เพราะจ้าวตายไปจากมนุษย์แล้ว
จ้าวผีจ้าวสา降นั้นสัมผัติไม่ได้ แพ้มนุษย์ทั้งนั้น มนุษย์นี้เป็นผู้มีฤทธิ์เดชมากกว่า

หรือนึกถึงตนไม่คั้กต์สิทธิ์ ไปกราบไหว้ต้นไม้ ต้นไม้จะทำอะไรได้ เรา
เอามาทำพื้นทุกอาหาร ผ่าเอามาทำพื้นทุกข้าวอยู่เรื่อยๆ เอามาทำบานประดู่
หน้าต่าง มาทำพื้นบ้านแล้วมันจะมาทำอะไรให้เราได้ ต้องนึกถึงบุญ สิ่งอื่นอย่า
ไปนึก นึกถึงบุญแต่เพียงอย่างเดียว

เมื่อต้องภัยได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างได้ก็ให้นึกถึงบุญ เอาใจไป
จดอยู่ที่บุญ ทำมาค้าขายอะไรก็ให้อาใจไปจดอยู่ที่บุญนั้น จะได้ค้าขาย
คล่องได้กำไรเกินครัวเกินค่า จะไปทำงานทำสวน ก็อาใจไป จดอยู่ที่บุญนั้น
บุญจะให้ผลของนาและสวนเกินครัวเกินค่า ไปรับราชการก็อาใจไปจดอยู่ที่
บุญนั้น หน้าที่ราชการจะรุ่งโรจน์โชตนาการยิ่งขึ้นใหญ่ ถ้าปักครองบ้าน
เรือนก็อาใจจดอยู่ที่บุญนั้นเหมือนกัน บ้านเรือนก็จะรุ่งเรือง อย่าอาใจไป
จดอยู่ที่อื่น

นี่เราเรียกว่า หาบุญได้ และ ใช้บุญเป็น ถ้าหากอาใจไปจดเลี้ยที่อื่น
จะเป็นต้นไม้ ชื้้วว ชื้คaway อะໄຮຈີປາສະຫ້ວ່າ หาบุญได้แต่ใช้บุญไม่เป็น

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ภัตตาṇูໂມທນາກຄາ”

๙ พฤษภาคม ๒๕๖๗

๔๙

ເອຂອງຈຣິງໄສກັບຕັວໄວ້ໄທ້ໄດ້

ນີ້ແຫລະຫລັກພຣະພຸທທະສານາ ຈຳເປັນຕົ້ນຮັບຕໍ່າວິໄວ້ ອຢ່າດູໜິນດູແຄລນ
ໜາ ພຣະພຸທທະເລົ່າໄມ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກລະກົ້ ດຣວມອັນນີ້ໄມ່ມີໂຄຣແສດງ ໄມມີໂຄຣບອກ
ໄມ່ມີໂຄຣເລ່າໃຫ້ຟ້າ ຄື່ງກະຮະນັ້ນທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວກົດັບເລີຍເກືອບ ۲,۰۰۰ ປີ ມາເກີດຂຶ້ນທີ່
ວັດປາກນ້ຳນີ້ແລ້ວ

ອຸດສ່າໜ້າພຍາຍາມທຳກັນໄປ ອຢ່າໄດ້ດູໜິນດູແຄລນໜາ ອຢ່າໄດ້ເຫັນແກ່
ເහືນໝຍແກ່ຍາກ ແກ່ລຳບາກແຕ່ເລົ້າ ນ້ອຍໆ

ເມື່ອມາປະສົບພຣະພຸທທະສານາ ພບຂອງຈຣິງລະ ເຂົ້າສິ້ງຂອງຈຣິງໃໝ່ໄດ້
ເອຂອງຈຣິງໄສກັບຕັວໄວ້ໄທ້ໄດ້ ຕິດກັບຕັວໄວ້ໄທ້ໄດ້

ອຢ່າດູຖຸກດູໜິນໜາ ຕັ້ງໃໝ່ມັນແທ້ແນ່ນອນໃນໃຈຂອງຕັວແລ້ວລະກົ້ ໄມ່ເລີຍທີ່
ທີ່ເກີດນາເປັນມຸນຸ່ງຍົກພຣະພຸທທະສານາ ທັ້ງກີກ່ຽວ ສາມເນຣ ອຸບາສກ ອຸບາລິກາ

ຈາກພຣະຫວຼາມເທິງ “ວັດນຸ່ງສູງ”

๑๐ ພຸດັນການມ ແກ້ໄຂ

๕๐ เหมือนไฟ

ธรรมนั้นลับสุนกลมลีข้าวไลเหมือนแก้ว โตเล็กตามล่วงของธรรมนั้นๆ นี้เหละมีอยู่แท้ๆ เป็นธรรมอันประเสริฐ ถ้าเราไม่ได้ธรรมดวงนั้นละก็เราต้องตายแน่ มาอยู่เป็นมนุษย์กับเขามาไม่ได้

ไม่ว่าหญิง ว่าชาย พระเนรไม่รู้ ถ้าไม่ได้ธรรมดวงนั้นแล้วเป็นตายแน่ ถ้าได้ธรรมดวงนั้นก็เป็นอยู่ ถึงกระนั้นก็ต้องหล่อเลี้ยงเสมอเหมือนกัน หล่อเลี้ยงเสมอเหมือนอะไร เหมือนไฟ

ธรรมดวงนั้นต้องหล่อเลี้ยงอยู่เสมอ ถ้าไม่หล่อเลี้ยงเสมอ ดับ เหมือนไฟ ไฟต้องหล่อเลี้ยงเสมอ ไฟเมื่อติดขึ้นแล้วจะใช้ไฟพื้น ก็ต้องเอาพื้นไป ปรนปืออยู่เสมอ หมดพื้นเกากเติมพื้นใหม่เข้าไป แต่ว่าเติมให้ถูกส่วนนะ ไม่ถูกส่วนก็ดับเหมือนกัน เติมถูกส่วนไฟไม่ดับ

ถ้าต้องการไฟด้วยได้ด้วยเทียน ต้องมีใต้มีเทียนมาเป็นไส้ไว้ ขาดเชือไม่ได้ ขาดเชือไฟก็ดับ ไฟต้องอาศัยเชือ ไม่มีเชือไฟอยู่ไม่ได้ ดับ

ถ้าหากว่าเป็นไฟฟ้าก็ต้องบำรุงเตาไฟฟ้าไว้ ไฟนั้นจึงจะคงอยู่ได้ ถ้าว่าไฟฟ้าในเตาดับหมด ไฟที่จะจ่ายมาเอกสารค่าจ้างเขาก็ไม่มี อยู่ไม่ได้

หากว่าไฟที่ใช้ไฟฉายกันนี้ใช้ถ่านไฟฉาย เช่นนี้ ก็อยู่ชั่วกำลังของไฟฉายนั้น หมดกำลังไฟก็ดับไป อยู่ไม่ได้เหมือนกัน ต้องคอยปรนปือเสมอ

ไฟของมนุษย์ ไฟที่เรียกว่ามนุษยธรรม ธรรมของมนุษย์นี้ก็ดูจะเดียวกัน ต้องคอยปรนปือเสมอ ใส่เชือเลมอ เชืออะไรล่ะ?

ข้าวสุก ขน�สด ขนມแห้ง ปลา เนื้อ ต้องคอยจุนเจือมันเสมอ ถ้าไม่จุนเจือแล้ว ไฟที่เรียกว่ามนุษยธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์นี้ก็ดับเหมือนกัน ไม่จุนเจือไม่ได้ ไม่จุนเจือ ดับແน່ນอนทีเดียว ไม่ต้องลงลับ

ເພຣະເທດອະນັນ ອຣມດວງນີ້ແລະເປັນອຣມລຶກໜຶ່ງອູ່ ເຂົາເຮືຍກວ່າ
ມຸນໝຍອຣມ

ຄ້າວ່າເປັນກາຍເຫວດເຂົ້າ ເຂົາເຮືຍກວ່າ ເຫວອຣມ ອຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນເຫວດ
ຄ້າວ່າໄປເປັນກາຍຮູບພຣໝ-ຮູບພຣໝລະເອີຍເຂົ້າ ເຂົາເຮືຍກວ່າ ພຣໝ-
ອຣມ ອຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນພຣໝ

ຄ້າວ່າໄປສຶ່ງອຮູບພຣໝ-ອຮູບພຣໝລະເອີຍ ເຂົາເຮືຍກວ່າ ອຮູບພຣໝອຣມ
ອຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນກາຍອຮູບພຣໝ ເປັນໜັ້ນໆ ໄປອຍ່າງນີ້

ຈາກພຣະອຣມເທຄນາເຮືອງ “ວັດນສູຕຣ”

๑๖ ພົມຊັກຄນ ແກ່ຕ່າງ

ດອ

ເຈີນທອງຂ້າວຂອງມາຫາເອງ

ນີ້ເຮືອງພຣະພູທັນສາສນານັ້ນເປັນຍ່າງນີ້ ໄມຕ້ອງໄປໜາເຈີນທອງຂ້າວຂອງ
ເມື່ອປະປາດຕີຖຸກລ່ວນເຂົ້າແລ້ວ ເຈີນທອງຂ້າວຂອງມັນມາຫາເອງ ຂ້າວປລາອາຫາຮາມາ
ຫາເອງທັງນັ້ນ ຈະໄປອູ້ໃນປໍາໃນດອນໃນດົງທີ່ໃຫນກີໄປ ແຕ່ເຈີນທອງຂ້າວຂອງມາຫາ
ເອງທັງນັ້ນ

ນີ້ຖານພູທັນສາ ແຕ່ວ່າເດີນລຶກ ສົງເຄຣະທີ່ ອຸນຸເຄຣະໜົມຫາຊນ ອຸນຸໜນ
ທັງໝາຍໃຫ້ຮູ້ຮຽນກາຍຈຣິງໆ

ຈາກພຣະທະບຽນເທັນນາເວື່ອງ “ວັດນະ”

ໂຄ ພັນຍາການມ ແຮ່ງໝາ

๕๗

แทนคุณมาตรบิดา

ถ้าว่าจะแทนคุณมาตรบิดานะ ให้เอาทองคำมาทั้งแผ่นนั่นแหละ เป็นเจ้าจักรพรรดินิรമิตแผ่นปูพิให้เป็นทองคำทั้งแผ่น มอบให้บิดามารดา มอบให้เป็นสมบัติพัตรราชิราช ให้บิดาเป็นเจ้าจักรพัตรราชิราช ให้มารดาเป็นพระมเหศีของพระเจ้าจักรพัตรราชิราช เป็นแต่กตัญญูต่อมาตรบิดา ไม่ใช่ว่าต้องแทนคุณ

แม้ว่าจะเอามารดาบิดาขึ้นนั่ง ให้มารดาขึ้นนั่งป่าขวา บิดาขึ้นนั่งป่าซ้าย ถ่ายอุจจาระปัสสาวะบนนั่นเลร์จ จนหมดอายุของลูกนั่นแหละ จะเชื่อว่าแทนคุณบิดามารดา ก็หาไม่ ได้เชื่อว่าเป็นกตัญญูกตเวทีต่อมาตรบิดาเท่านั้น

เชื่อว่าแทนคุณแท้ๆ ดังกล่าวแล้ว

มาตรบิดาไม่มีครัวทรา ให้มีครัวทราขึ้น

ไม่มีศิลให้มีศิลขึ้น

ไม่เลื่อมໄลให้เลื่อมໄลขึ้น

ไม่รู้จักบำบัดบุญคุณโทษให้รู้จักบำบัดบุญคุณโทษขึ้น

ทั้ง ๔ ประการ นี้

ผู้หญิงก็แทนคุณบิดามารดาได้ ผู้ชายก็แทนคุณบิดามารดาได้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “วัตตนะ”

๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓

६८

សាមិលូលូផល

ก็ส่วนเจ้าตัวผู้บัวชลั่ง จะมีอนิสงล์ผลเป็นประมาณได้ล่ะ?

นี่เจ้าตัวผู้บวชนะพอบวชเข้าเท่านั้น นั่นเห็นไหมล่ะแปลกประหลาด
ผลานิสลงล์เกิดปั๊จุบัน พวกราเป็นหญิงเป็นชายต้องให้วันบเคารพหมดทีเดียว
ทีเคยพูดตាំង ลุงๆ พุดไม่ได้เลียแล้ว ให้วันบเคารพเป็นกระถางธูปเลียแล้ว

นั่นແນະวิເສຍປະເລີສູອຍ່າງນີ້ ຂໍອເລີຍງເຮືອງຮາຍກົມປຣາກຸງໄປຕ່າງໆ ມີປຣາກຸງຈຳພະປ່າຈຸບັນທີເດີວເຂົ້າແລ້ວ

ที่สุดจนกระทั้ง โภษประหารชีวิต เมื่อครั้งพุทธกาลหรือในเมื่อครั้ง
แผ่นดินตันๆ นี้เขามิ่งเอาโภษผิดแก่ผู้บัวชแล้ว เมื่อบัวชแล้วก็เป็นแล้วกัน
ให้อภัยทีเดียว ให้อภัยเป็นอันขาด นึกด้วยอานิสลงล์ผล เขารียกว่า “สามัญญา
ผล” ผลบังเกิดปัจจุบันทันตาเห็น

ไม่ใช่แต่เท่านั้น ผู้บวชจะถ้าว่ามีธรรม เช่นนี้แล้วจะก็ านิสงล์ชั้นสูง เป็นอายุพระศานต์ต่อไป ก็านิสงล์ของผู้บวชจะอุ่นก่อนนั้นบประมาณไม่ได้

ท่านกล่าวไว้ว่า มหิทธิโก มหานุภาพโว มีเทพบุตร มีฤทธิ์คักดานุภาพ มีเดชมาก จะเนรมิตแผ่นดิน แล้วจารจารีกบันทึกไป จนกระทั้งเข้าพระสุเมรุ เที่ยนหดหดไป ฯลฯ ยังไม่หมด เท่าไรก็ยังไม่หมด アニลสลงล้มภายนายก่ายกอง นักเหลือที่จะคงนา

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “รัตนะ”

ເກົ້າ ພຖື່ງກາຄນ ເກົ່າ

๔๔

ดูหมิ่น

ส่วนเมตตาพรหมวิหาร ให้เลิกดูหมิ่นกันเสีย ไม่ให้ดูหมิ่นอะไร ในที่เข้า หรือในที่ใดๆ ไม่ดูหมิ่นทั้งนั้น ถ้าเลิกดูหมิ่นเสีย เช่นนี้นั้นแหละจะกลับเป็น คนดีกับเขาได้

บางที่ดูหมิ่นเขาไม่รู้ตัวดูหมิ่นเขา ดูหมิ่นเป็นอย่างไร? คำดูหมิ่นนะ เขาก็อกว่าสู้ไม่ได้ พูดเออตามชอบใจ ว่าเออตามชอบใจ ไม่ไฟเราะ พูด อย่างกักษะ หมายชักกล้าแข็ง บ้างด่าว่าเขาต่างๆ ชอบอ กชอบใจ เหล่านี้เรียกว่าดูหมิ่นเขาอยู่แล้ว

ถึงเขางก็ดูหมิ่น พูดไม่เคารพควระในกันและกัน พูดใช้เลียงกระด้าง ไม่น่าฟัง ถ้อยคำเหล่านั้น ตัวดูหมิ่นด้วยประการต่างๆ เหล่านี้ดูหมิ่นเขา

อ้ายลักษณะดูหมิ่นเป็นข้อสำคัญนัก เขาจึงได้ยืนยันไว้ว่า เรือนยอด ที่จะทำลายลงด้วยไฟไหม้จะ เพราะไฟไหม้แต่เรือนยอดขึ้นไป กระตือบกระท่อมที่ ปลูกอยู่ข้างๆ เรือนยอดนั้นแหละ ไฟไหม้เรือนเล็กๆ ขึ้นก่อน แล้วก็ไปไหม้ เรือนยอดนั้นฉันได้ก็ติด แต่ก็แหละความร้อนเกิดจากซันน้อยขึ้นมาใหม่เรือนยอดได้

เจ้าครองประเทศหรือผู้ครองประเทศจะได้รับความอับปาง เกิดปฏิวัติ ขึ้นก็ เพราะผู้ใหญ่ดูหมิ่นผู้น้อย หรือไม่จะนั่นผู้น้อยเมื่อถูกดูหมิ่นดููกัดด้วย ประการใดประการหนึ่งก็จำอาไว้ ได้สมควรประคพากมากขึ้นก็ลงโทษผู้ใหญ่ เหมือนในคอมมิวนิสต์บัดนี้ ที่จะเกิดลูกلامกันใหญ่โตเช่นนี้ เพราะผู้ซึ่นสูง ดูหมิ่นผู้ต่ำ คนมั่งมีดูถูกคนจน

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “กรณีเมตตาสูตร”

๑ มิถุนายน ๒๕๓๗

๕๕

เมตตา

มารดาผู้สอนกล่าวเกลี่ยงแต่บุตรที่เกิดในตนผู้เดียว ยอมพร้าวชีวิตของตนได้ด้วยความรักลูกแม้ชั้นใด ในเมตตา บุคคลผู้ประกอบเมตตา บุคคลผู้ตั้งใจดูแลลูกเจริญเมตตาพึงตั้งจิตดวงนั้นไว้ จิตดวงของมารดาที่พร้าวชีวิตแทนบุตรของตนได้นะ บุคคลผู้ประกอบด้วยเมตตาพึงตั้งจิตดวงนั้นไว้

นักประชัญญาทั้งหลายกล่าวว่า กิริยาของจิตเช่นนั้นแหล่ะ ซึ่งเป็นพระมหาวิหารในพุทธศาสนาที่เดียว

ตรงนี้ต้องจำ มารดาผู้สอนบุตรของตนผู้เดียว ด้วยยอมพร้าวชีวิตของตนได้ ผู้ประกอบด้วยจิตเมตตาพึงรักษาจิตดวงนั้นไว้ บันทิตทั้งหลายกล่าวว่า กิริยาของจิตเช่นนั้นแหล่ะ เป็นพระมหาวิหารในพุทธศาสนานี้

จิตดวงนั้นให้รักษาไว้ รักษาอย่างไร? จิตที่รักสูป เลียง อิ่มเอิบชาบชื่น ในใจนั้นแหล่ะ อย่าใช้จำเพาะลูกของตัว เมื่อใช้ในลูกของตัวจิตสงบดีแล้ว ใช้จิตที่ชาบช้านอย่างชนิดนั้นให้ทั่วไป แก่คนอื่นไม่จำเพาะลูก ให้ทั่วไปแก่คนอื่น

เหมือนอยู่ในวัดนี้ ถ้าจะแฝermetta ก็เหมือนกันหมด เห็นหญิงก็ดี ชายก็ดี กิษรุ่สามเณร เอาใจของตัว จิตของตัวที่เอิบอาบชื้นชาบในลูกที่เกิดในอกของตนนั้นแหล่ะ จำได้รลชาติในนั้นแน่ เอาใจดวงนั้นแหล่ะ เอาไปรักใคร่เข้าในบุคคลอื่นทุกคนเหมือนกับลูกของตน ให้มีรสมีชาติอย่างนี้

ถ้ามีรสมีชาติอย่างนั้นละก็ เมตตาพระมหาวิหารของตนเป็นแล้ว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “กรณีเมตตาสูตร”

๑ มิถุนายน ๒๕๕๗

๕๖

เป็นธรรมกาย...เป็นแก่น

พระพุทธศาสนาท่านอุปมาเม晦ื่อนต้นไม้ใหญ่ สมบูรณ์ด้วยใบแก่ อ่อน
ดอก ผล ที่นักประชุมชนต้องการได้ทั้งนั้น

ถ้าว่าคนไม่มีปัญญาเข้ามาในพระธรรมวินัยของพระศาสนา ก็มัวรับประทานไปไม่นะอ่อนแก่ตามประสงค์ของตัว นี่คนมีปัญหาน้อย คนไม่มีปัญญา

ถ้าคนมีปัญญาแล้วก็ อ้อ..เป็นตามธรรมดายังที่พระพุทธศาสนาสมบูรณ์ บริบูรณ์ด้วยลักษณะต่างๆ เต็มอยู่ในพุทธศาสนานี้ ความอยู่ในพระพุทธศาสนาไม่ต้องทำนาทำเรือกทำสวน คำข่ายแต่อย่างหนึ่งอย่างใดในพุทธศาสนา มีบริบูรณ์ด้วยข้าวปลาธัญญาหารทั้งนั้น ไม่ขาดตกบกพร่องอย่างใด

ถ้ามัวเพลินแต่กินแต่นอนเลียเช่นนี้ บรรดาหลักไม่ได้ เลียเวลาไม่
นีทำให้มีให้เป็นธรรมกายขึ้นนั้นนะเป็นแก่น เป็นสาระของต้นไม้นั้น ใน
พุทธศาสนาเรียกว่าเป็นแก่นแแห่นหนาทีเดียว ได้ซึ่ว่ายิดไว้ได้ซึ่งแก่นสารของ
ตนทีเดียว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “กรณีเมตตาสูตร”

๑ มิถุนายน ๒๕๕๗

๕๗

ໄພບ່ານຈົກ ๗

ສຕືສັນໂພຜົມງົດ ເຮົາຕົວເປັນຄົນໄໝເພລອສຕິເລຍ ເຂົາສົດນຶ່ງອູ້ຄູນຢັກລາງ ດວງຮຽມທີ່ໃຫ້ເປັນກາຍມຸນູ່ຍົງນັ້ນ ຕັ້ງສຕິຕຽນນັ້ນທຳໃຈໃຫ້ຫຍຸດ ໄມ່ຫຍຸດກີ່ໄມ່ຍ່ອມ ທຳໃຫ້ຫຍຸດໄໝເພລອທີ່ເດືອວ ທຳຈນກະຮ່າທີ່ໃຈຫຍຸດໄດ້ ນີ້ເປັນຕົວສຕິລັມໂພຜົມງົດແທ້ໆ ໄມ່ເພລອເລຍທີ່ເດືອວ

ທີ່ຕັ້ງ ທີ່ໜາຍ ພຣີອກລາງດວງຮຽມທີ່ໃຫ້ເປັນກາຍມຸນູ່ຍົງ ລະດືອທະຈຸ ທັງຂວາທະລຸ່ມ້າຍ ກລາງກັ້ນນັ້ນໃຈຫຍຸດຕຽນນັ້ນ ເມື່ອທຳໃຈຫຍຸດຕຽນນັ້ນ ໄມ່ເພລອ ສຕິທີ່ເດືອວ ຮະວັງໃຈຫຍຸດນັ້ນໄວ້ ນຶ່ງກີ່ຮະວັງໃຈຫຍຸດ ນອນກີ່ຮະວັງໃຈຫຍຸດ ເດີນກີ່ຮະວັງ ໃຈຫຍຸດ ໄມ່ເພລອເລຍ ນີ້ແທລະຕົວສຕິສັນໂພຜົມງົດແທ້ໆ ຂະຕຽມສູງຕ່າງໆ ໄດ້ພຣະ ມີສຕິສັນໂພຜົມງົດຍູ່ແລ້ວ

ຮັມມວິຈຍສັນໂພຜົມງົດ ເມື່ອສຕິໃຈຫຍຸດນຶ່ງອູ້ກີ່ສອດສ່ອງອູ້ ຄວາມດີຄວາມ ຂໍ້ຈະເລີດລວດເຂົ້າມາທ່າໄໝ ຄວາມດີຈະລວດເຂົ້າມາ ພຣີອຄວາມຂໍ້ຈະລວດເຂົ້າມາ ຄວາມດີລວດເຂົ້າມາກີ່ທຳໃຈໃຫ້ຫຍຸດ ຄວາມຂໍ້ວລວດເຂົ້າມາກີ່ທຳໃຈໃຫ້ຫຍຸດ ຕີ-ຂໍ້ໄມ່ ຜ່ອງແຜ້ວໄມ່ເຂົາໃຈໄສ ໄມ່ກັງວລ ໄມ່ທ່ວງໃຍ ໃຈຫຍຸດຮະວັງໄວ້ ໄມ່ໃຫ້ເພລອກີ່ແລ້ວກັນ ນັ້ນເປັນຕົວສຕິວິນຍ ທີ່ສອດສ່ອງອູ້ນັ້ນເປັນຮັມມວິຈຍສັນໂພຜົມງົດ

ວິວິຍສັນໂພຜົມງົດ ເພີ່ຍຮັກໜາໃຈຫຍຸດນັ້ນໄວ້ໄມ່ໃຫ້ຫຍຸດທີ່ເດືອວ ໄມ່ເປັນໄປກັບຄວາມຍືນດີ-ຍືນຮ້າຍທີ່ເດືອວ ຄວາມຍືນດີ-ຍືນຮ້າຍເປັນ ອົກສາ ໂທມນັ້ລ ເລີດລວດເຂົ້າໄປກີ່ທຳໃຈຫຍຸດນັ້ນ ໃຫ້ເລີຍພຣຣນໄປໄຫ້ເລີຍຜິວໄປ ໄມ່ໃຫ້ຫຍຸດເລີຍໃຫ້ ເຂົ້ອນໄປເສີຍ ໃຫ້ລອກແລກໄປເສີຍ ມັວໄປດີໆ ຂໍ້ໆ ອູ້ເສີຍທ່າເສີຍທາງ ເພຣະ ຂະນັ້ນຕ້ອງມີຄວາມເພີຍຮກລົ່ນກລ້າວັກໜາໄວ້ໃຫ້ຫຍຸດທ່າເດືອວ ນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າວິວິຍສັນໂພຜົມງົດ ເປັນອອກທີ່ ๓

ປັຕິສັນໂພຜົມງົດ ເມື່ອໃຈຫຍຸດລະກົງຂອບອກຂອບໃຈ ຕີອກຕິໃຈ ຮ່າເຮີງບັນເທິງ ໄຈ ອ້າຍນັ້ນປັຕິ ປັຕິທີ່ໃຈຫຍຸດນັ້ນ ປັຕິໄມ່ເຄື່ອນຈາກຫຍຸດເລຍ ຫຍຸດນຶ່ງອູ້ນັ້ນ ນັ້ນ ປັຕິສັນໂພຜົມງົດ ນີ້ເປັນອອກທີ່ ๔

ປໍລສັທີສັນໄພຜະນົມ ປໍລສັທີ ແປລວ່າ ຮະຈັບ ຂໍ້າ ໜຍຸດໃນຫຍຸດໆໆ ໄມມີ
ຕອຍກັນ ພອຫຍຸດກີ່ເຂົ້າກາລາງຂອງໃຈທີ່ຫຍຸດນັ້ນ ຫຍຸດໃນຫຍຸດ ຫຍຸດໃນຫຍຸດ ນັ້ນ
ທີ່ເດືອນ ນັ້ນປໍລສັທີຮະຈັບຂໍ້າເຮືອຍລົງໄປ ໃຫ້ແນ່ນໜາລົງໄວ້ໄມ່ຄລາດເຄລື່ອນ ປໍລສັທີ
ມັ້ນຄອງຢູ່ທີ່ໃຈຫຍຸດນັ້ນໄມ່ໄດ້ເປັນສອງ ໄປເປັນໜຶ່ງທີ່ເດືອນ ນັ້ນເຮົາກວ່າ ສາມາຝຶກທີ່ເດືອນ
ນັ້ນແທລະ

ພອລມາວິທີທັກເຂົ້າ ນຶ່ງແລຍໄມ່ມີສອງຕ່ອໄປ ນີ້ເຮົາກວ່າ ອຸເບກຂາ ເຂົ້າສົ່ງ
ນຶ່ງ ເຂຍແລ້ວ ອຸເບກຂາແລ້ວ

ຈາກພະຮຽມເທິງ “ໂພຜະນົມ ໩”

໨໔ ມີຄຸນາຍຸນ ແກ່ໄຕ

๔๖

ปฏิบัติศาสสนานจริง

จะเคราะห์พุทธวัตนะนั้น ต้องให้ถูกหลักดังนี้ เริ่มต้นที่เดียวยังไม่ถูก พุทธวัตนะ จะถูกพุทธวัตนะไม่ได้ ต้องเลย ๘ กายชื่นไปก่อนจึงจะถูกพุทธวัตนะ เริ่มต้นที่เดียวต้องเข้าไปดังนี้

ทำใจหยุด นั่ง นอน เดิน ยืน ชี้ เยี่ยว ให้หยุดบังคับให้หยุด ขึ้นก็ช่าง เยี่ยว ก็ช่าง นั่งก็ช่าง นอนก็ช่าง เดินก็ช่าง เวลาตื่นแล้วก็ตั้งกันเป็น เชี่ยว และ ถ้าไม่หยุดไม่ยอมกัน นือย่างนี้ อย่างนี้เรียกว่า ปฏิบัติศาสสนานจริงกันละ ไม่ท้อแท้ไม่ป้อแป็กันละ แข็งแกร่งที่เดียว

นี้แหล่ะ ตั้งไปหยุดไป จนกระทั้งถึง ๘ กาย แบบเดียวกันหมด ไม่ได้มีทางอื่น เคี้ยวคดไปอย่างหนึ่งอย่างใดเลย

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ปกิณกะ”

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

ໄລຍະ ໄມ່ຮັກຕັວ

ຕັວຂອງຕັວເອງຮັກຄວາມບຣີສຸທົ່ງ ກົດໝາຍໃຫຍ້ວ່າ ຕັວໄດ້
ຕັວເອງຮັກຄວາມບຣີສຸທົ່ງ ແຕ່ໄມ່ກົດໝາຍໃຫຍ້ວ່າ ກົດບຣີສຸທົ່ງໄດ້
ໄມ່ກົດບຣີສຸທົ່ງໃຫຍ້ວ່າ ກົດໝາຍໃຫຍ້ວ່າໄມ່ຮັກຕັວ ລົງໂທໝາຍຕັວອ່າງໝາດໜັກ
ເມື່ອກົດບຣີສຸທົ່ງໃຫຍ້ວ່າແກ່ຕັວແລ້ວ ຜ່າຍຕັວເອງອ່າງໝາດໜັກ ກົດຄວາມ
ໄມ່ບຣີສຸທົ່ງໃຫຍ້ວ່າ ແມ່ນເອົາມີຜ້າທີ່ສະອາດ ເອາຊອງໂລໂຄຣກມາປະປຽມເລີຍ ຜ້າ
ນັ້ນເປັນອ່າງໄວບ້າງ ຜ້າທີ່ສະອາດນັ້ນກົດໄດ້ ກລາຍເປັນຂອງເລວເກວໄປ

ຄົນທີ່ສະອາດ ຄົນທີ່ດີ່າ ແທ້າ ຄົນທີ່ບຣີສຸທົ່ງແທ້າ ໄປປະພັດຕີ່ຈຳເນັ້ນເປັນ
ອ່າງໄວ ກົດໝາຍຜ້າເປົ້ອນລົກປຽກນັ້ນແລລະ ໃຊ້ໄດ້ດູຈາເດືອກນັ້ນ ຕ້ອງຮັກໝາ
ຄວາມສະອາດນັ້ນໄວ້

ຈາກພະວະການເກົ່າວິວການ “ສັຈຈິກຢາກຄາຄາ”

๒๓ ກວກງູມ ແລ້ວ

๖๐

เคารพสัทธธรรมนั้นดีประเสริฐ

เคารพสัทธธรรมนั้น ดีประเสริฐอย่างไรหรือ?

ดังกล่าวแล้วทุกประการ ถ้าว่าใครเคารพสัทธธรรมลงก็ไม่ต้องหาข้าว ไม่ต้องหาข้าวสารนะ ไม่ต้องเที่ยวขอเขานะ ไปนั่งอยู่คนเดียวในป่า เขาเก็บต้องเลี้ยง เขายังต้องเอาข้าวไปเลี้ยง เอาอาหารไปเลี้ยง เอาผ้าให้นุ่งห่ม อย่าไปทุกข์ร้อนไปเลย ให้มั่นอยู่ในสัทธธรรมเข้าเด็ด

สัทธธรรมนี้แหลกเป็นตัวสำคัญ สทธโน ครุกตาพูโภ พระพุทธเจ้าท่าน สำเร็จแล้ว ท่านเคารพสัทธธรรมอย่างเดียว ใจท่านแน่นในกลางดวงสัทธธรรม นั่นแหลก กอุบาสกอุบลากิลากลายังไม่มีนี่ ธรรมขั้นสูงยังไม่มีกับเขา

อยากจะได้สัทธธรรม จะเอาใจไปจุดตรงไหนเล่า จุดศูนย์กลางของกามมนุษย์ให้บริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ นิ่งอยู่กลางนั้นแหลก ให้เห็นดวงไฟได้ ถ้าไม่เห็นก็จรวดอยู่กลางดวงนั้นแหลก อย่าไปจรวดที่อื่น จะตัดหัวคัวแห้งก็ไม่จรวดที่อื่น จะตัดหัวคัวแห้ง เข้าอกกว่าโน่นนะ เจ็บไข้เต็มที่จะตายแล้ว หมอยังโน้นนะดีนัก ยิ่งเฉย ใจปักอยู่ที่ธรรมนั้น ปวดแข็งปวดขาวใจปักเข้าไป ร้องโวยๆ ก็ซ่าง เข้าอกกว่าโน่นนะ ผู้เป้าเก่งอยู่ที่โน่นดีนัก ยิ่งเฉย ยิ่งเฉย เอาใจปักอยู่ที่ธรรมนั้นแหลก

ใครๆ ไม่ช่วยก็ปวดตายไปเดิด ไม่ได้เคลื่อนไปจากธรรม มั่นใจปักอยู่ที่ธรรมนั้นเอง ขนาดนี้แม้จะไม่ถึงธรรมกาย ไม่มีพุทธวัตตนะ ธรรมวัตตนะ สังฆวัตตนะ ยังไม่เข้าถึง แต่ว่าเข้าถึงเช่นนี้ ถูกทางพุทธวัตตนะ ธรรมวัตตนะ สังฆวัตตนะ แน่นอนแล้ว

เมื่อถูกทางเช่นนี้แล้วก็มั่นเชียว เคารพมั่นที่เดียว ไม่ง่อนแง่น ไม่คลอนแคลน ไม่ท้อถอยละ จะเป็นจะตายก็ซ่างเดิด มั่นอยู่กับธรรมวัตตนะ กลางกายมนุษย์นั้นแหลก

๖๐

รู้จักโภชนาหาร

ไม่รู้จักโภชนาหาร ไม่รู้จักบริโภคโภชนาหาร ถึงกับเป็นหนี้เป็นข้า
เป็นบ่าวเชี่ยวหนา

ไม่รู้จักบริโภคในโภชนาหารนะ คือไม่รู้จักประมาณใช้สอย หาเงินเท่าไร ก็ใช้ไม่พอ หาเงินเท่าไรก็หมด ใช้ไม่รู้จักประมาณ บริโภคก็ไม่รู้จักประมาณ ไม่รู้จักประมาณในวันนี้ พรุ่งนี้ต่อไปไม่รู้จักประมาณ ต้องกู้หนี้ยืมลินเข้า บริโภคใช้สอยไป

นี่ เพราะไม่รู้จักประมาณในการใช้สอย ในการบริโภค นี่ก็ร้ายกาจนัก หรือบริโภคเข้าไปแล้วไฟธาตุย่อยอาหารไม่สำเร็จ เกิดโรคภัยไข้เจ็บขึ้น เป็นอันตรายแก่ชีวิตที่เดียว

นี่ต้องคอยระแวดระวัง โภชนาหารต้องระวังมากที่เดียว

ถ้าระวังไม่มาก ก็ให้โทษแก่ตัวไม่ใช่น้อย

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สั่งวรคากา”

๓๐ กวกฎาคม ๒๕๘๗

໬ໆ ລູກສີບົງຂອງພຸນມາຮ

ຈມອູ່ດ້ວຍອາກາຣອັນບັນທຶກເປົ້າ ກຸລື້ຕໍ່ ເຂົແປລວ່າຄົນເກີຍຈົກຮ້ານ
ຄົນໄມ່ຄຽກຮ້າ ມາອູ່ວັດອູ່ວັກນອນອືດ ອູ່ບ້ານກົນອອນອືດ ໄມມີຄຽກຮ້າ ໄມເຊື່ອມັນ
ເຂົ້າໄປໃນພະວັດນຕ້ວຍ ເປັນຄົນປຣາຄຈາກຄວາມຄຽກຮ້າ ເປັນຄົນເກີຍຈົກຮ້ານ ເຊັ່ນ
ນີ້ແລ້ວລະກົ່າ ບັນທຶກເກົ່າດັກ

ທ່ານລົງໄດ້ແປລວ່າ ກຸລື້ຕໍ່ ຜັ້ນມອູ່ດ້ວຍອາກາຣອັນບັນທຶກເປົ້າ ດັນນີ້
ປັບປຸງເກົ່າດັກຄົນເກີຍຈົກຮ້າ ແຕ່ຂອບສຣເລີຢູ່ນິຍມຄົນຂໍຢັນ ດັນມັນຂໍຢັນ ດັນ
ເພີຍຮ່າງ ດັນມີຄຽກຮ້າເລື່ອມໄສ ນັ້ນເປັນທີ່ຂອບຂອງນັກປຣາຊບັນທຶກທັງໝາຍ
ຄົນເກີຍຈົກຮ້ານເປັນໄມ່ເຂົ້າ

ທີ່ນີ້ມີຄວາມເພີຍຮ່າງ ມີຄວາມເພີຍຮ່າງ ທຳແຕ່ໜ້ວດ້ວຍກາຍ ຜັ້ນດ້ວຍ
ວາຈາ ຜັ້ນດ້ວຍໃຈຕ່າງໆ ຄວາມເພີຍຮ່າງໃໝ່ໄດ້ ລົງຈະເພີຍຮ່າງໄປສັກເທົ່າໄດ້ກິໂທເຊັ່ນ
ໄມ່ໄດ້ປະໂຍ້ນແກ່ຕ້ວ

ໃນຈຳພວກເຫຼຸ່ານີ້ ໄດ້ຂໍ້ອວ່າໄມ່ພັນ ມາຮຍ່ອມຮັງຄວານໄດ້ ເປັນລູກມີອຸນອງພຸນມາຮ
ມາຮຈະຕ້ອງກາຣອ່າງໄຣກີໄດ້ສ່ວນຄວາມປຣາຄານຂອງມາຮທຸກລົ່ງທຸກປະກາດ
ຈະເຫັນຮັບຮັບເວັນເລີຍຕົວດ້າວັດ ໄມຂໍຢັນຕ້ວຈຳສີລວາງນາໄດ້ ກີ່ຕ້ອງເປັນໄປຕາມ
ອຳນາຈຂອງມາຮ ຈະໃຫ້ໄປດູມຫຮສພຕ່າງໆ ຕາມໄລມາຮ ບັນດັບໃຫ້ເປັນໄປຕາມອັນຍາຄ້າຍ
ຂອງມາຮແທ້ໆ

ເຫັນນີ້ແຫລະ ເໜີອັນຕັ້ນໄມ້ຖຸພລກາພອູ່ເຕີມທີ່ແລ້ວ ນໍາກົ່າເສາະເຂົ້າໄປໆ
ໄກລໍຈະພັງອູ່ເຕີມທີ່ແລ້ວ ຮ່ອງແຮ່ງອູ່ເຕີມທີ່ແລ້ວ ລມພັດໄມ່ລູ້ແຮງນັກຫຮອກ ກະພູ
ມາພັກໜຶ່ງຄ່ອຍໆ ກົ່າເອັນໄປແລ້ວ ນັ້ນຜັນໄດ ພວກທີ່ໄມ່ສໍາຮັມ ເຫັນອາຮມໝ່າງມາ ໄມຮູ້
ຈັກປະກາດໃນກາຣໃຊ້ສອຍ ໄມມີຄຽກຮ້າ ເປັນຄົນເກີຍຈົກຮ້ານ ພວກເຫຼຸ່ານີ້ເປັນ
ລູກສີບົງຂອງພຸນມາຮທັງນັ້ນ ໄມໃຊ້ລູກສີບົງຂອງພຣະ ເປັນສີບົງຂອງພຸນມາຮ ມາຮ
ຈຸງລາກໄປເລີຍຕາມຄວາມປຣາຄານ

๖๗

ผู้ประกอบด้วยศรัทธา

ศรัทธา ความเชื่อ เมื่อประพฤติถูกเช่นนี้เชื่อแน่ก็ได้รับความสุขแท้ๆ ไม่ต้องไปลงลัย เชื่อมั่นลงไปที่เดียว เชื่อมั่นลงไป เช่นนั้นลักษณะการประพฤติปฏิบัติในพระธรรมวินัยของพระศาสดาเล่า

เชื่อมั่นที่เดียว เชื่อว่าพระพุทธเจ้ามีจริงอยู่ พระธรรมมีจริงอยู่ พระสังฆมีจริงอยู่ เราเข้ายังไม่ถึง หรือเราเข้าถึงแล้วจักรภพให้มั่น อย่าให้ พื้นเฟือนต่อไป อย่าให้มัวมอง ให้ผ่องใส่หนักขึ้น ให้เข้าถึงจุดหมายปลายทางที่พระพุทธเจ้าไปแคร์ให้ถึงแค่นั้น

หรือเมื่อรู้จักทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์แล้ว ตั้งใจให้แน่แน่ ไม่ให้คลาด เคลื่อน รักษาไว้ นั่นอนยืนเดินให้เห็นเสมอไป ให้รู้แน่ว่าเราตาย จากมนุษย์ชาตินี้ต้องไปเกิดที่นี่ ที่อยู่เป็นดังนี้ๆ เห็นปракวุ ผู้ที่เข้าตายไป แล้วก็เห็นปракวุ ผู้ที่เข้าเกิดมาแล้วมีรูปพรรณลักษณ์เป็นอย่างนี้ เพราะ ทำสิ่งอันใด

เมื่อรู้ชัดดังนั้นก็ทำแต่สิ่งที่ดี ชอบดีก็ทำแต่สิ่งที่ดี สิ่งที่ชั่วก็ไม่ทำต่อไป ดังนี้ได้เชื่อว่า ผู้ประกอบด้วยศรัทธาความเชื่อ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สังวรคถา”

๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗

๖๔ ສໍາຮວມຄືລ

ສໍາຮວມຄືລ ໄຈຕ້ອງອູ່ຄູນຍົກລາງກາຍທີ່ທຳໃຫ້ເປັນກາຍມຸ່ນໜີ່ ນັ້ນແລະທີ່
ຕັ້ງຂອງຄືລ ທີ່ເກີດຂອງຄືລນັ້ນ ຂະຕ້ອງອູ່ຄູນຍົກລາງດວງທຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນກາຍມຸ່ນໜີ່
ດວງທຣມນັ້ນອູ່ກຳລາງກາຍມຸ່ນໜີ່

ດວງທຣມນັ້ນອູ່ກຳລາງກາຍມຸ່ນໜີ່ ໄສເປັນກະຈົກຄັນຈ່ອງລ່ອງເຫັນໜ້າ
ເຫົາພອງໄຂ່ແດງຂອງໄກໆ ອູ່ກຳລາງກາຍມຸ່ນໜີ່ ລະດືອທະລຸ່າລັ້ງ ຂວາທະລຸ່າຊ້າຍ ລະດືອ
ທະລຸ່າລັ້ງຊຶ່ງດ້າຍກລຸ່ມຕິ່ງ ຂວາທະລຸ່າຊ້າຍຊຶ່ງດ້າຍກລຸ່ມຕິ່ງ ຕຽບກຳລາງເລັ້ນດ້າຍ ກລຸ່ມ
ນັ້ນຈັດກັນ ກຳລາງກຳທີ່ຕັດກັນນັ້ນເຮີຍກວ່າ ກຳລາງກຳກີ່

ຕຽບດວງທຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນກາຍມຸ່ນໜີ່ ໄລບຣິສຸທີ່ເຫົາພອງໄຂ່ແດງຂອງໄກໆ
ເອົາໃຈໄປໜຸດອູ່ຕຽບນັ້ນ ເອົາໃຈໜຸດຕຽບນັ້ນ

ຈາກພະຮັມເທັນາເຮື່ອງ “ລັ້ງວຽກຄາດາ”

๓๐ ກຣກກົມ ແລ້ວ

๖๕ ทาน ศีล ภavana

ทานมโย บุญคือความบริสุทธิ์สำเร็จด้วยทาน ฉกามavaro เป็นเหตุให้เกิดในกามavaro ๖ ชั้น ทานเป็นเหตุให้เกิดในกามavaro ๖ ชั้น ได้รับความสุขยิ่งใหญ่ไปศาลชั้นไปเป็นลำดับ เพราะทานล่งให้

สีลมมโย บุญคือความบริสุทธิ์แล้วสำเร็จด้วยศีล ศีลสำเร็จแล้วเป็นเหตุให้เกิดในชั้นอนกนิภูมิภพพรหม ชั้นที่ ๑๖ โน้น

ภานนามมโย บุญคือความบริสุทธิ์สำเร็จด้วยการเจริญภานา อມตพล เป็นผลที่จะได้บรรลุถึงชั้นนิพพาน สำเร็จภานาแล้วเป็นผล จะให้มนุษย์ถึงชั้นนิพพาน

ทานให้สำเร็จในสวรรค์หากชั้น ศีลให้สำเร็จในพรหม ๑๖ ชั้น ภานาให้สำเร็จนิพพาน ให้สำเร็จผลนิพพานที่เดียว นี่ต้องวางแผนหลักไว้อย่างนี้

เมื่อได้รู้หลักอย่างนี้เป็นข้อสำคัญ ทาน ศีล ภานา เหล่านี้ เป็นข้อสำคัญ นัก ให้ถึงสุขอันใหม่โดยได้ สุขอันเป็นล้วนเต็มที่ได้

พระทานก็จะต้องล่งผลไปถึงแค่สวรรค์ เมื่อถึงแค่สวรรค์แล้ว

ศีลก็ต้องล่งผลให้ไปถึงแค่ชั้นอนกนิภูมิภพรุปพรหม

ส่วนภานาก็ล่งผลให้ถึงนิพพาน เมื่อถึงนิพพานแล้ว ก็จะได้รับสุขอันวิเศษไปศาลที่เดียว

นี่เป็นชั้นๆ ไปดังนี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สติปัฏฐานสูตร”

๓ ตุลาคม ๒๕๕๗

๖๖

เล่าไม่ถูก พูดไม่ออกร บอกไม่ได้

หยุดตรงไหน? ที่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายนุชชย์ หยุดตรงนั้น พอหยุดได้แล้วนี่นะ สุขจริง หยุดเท่านั้นแหละ สมกับบาลีว่า นตุติ สนุติ ปรัช สุข อื่นนอกจานิ่งไม่มี นี่เจอลุขแท้แล้วนี่นะ สุขจริงตรงนี้นี่ เจอลุขแล้ว เจอที่สุขแล้ว

เมื่อเจอลุขสูงสุดอย่างนี้ลักษี ให้ตั้งหน้าตั้งตาทีเดียว ทำใจให้หยุดนิ่ง หยุดทีเดียว หยุดหนักเข้า อย่าถอยหลังกลับ

ผู้เทคโนโลยีได้ลั่งสอนกันแล้วให้หยุดอย่างนี้ หยุดไม่ถอยกลับ ๒๓ ปีแล้ว ๒๓ ปี ๒ เดือนเศษแล้ว หยุดในหยุดไม่ถอยหลังกลับกันเลย ยังไม่ได้ถอยกลับกันเลย ได้พบแล้วสุขอันไพศาลเหลือประมาณมากมาย เล่าไม่ถูก พูดไม่ออกร บอกไม่ได้ทีเดียว

ด้วยเหตุฉะนั้น ผู้ที่อยู่ทีหลัง กิกขุ สามเณร อุบาลก อุบาลิกา เมื่อต้องการความสุขแล้วก็ต้องทำใจให้หยุด นั่นแหละเป็นตัวสุข เป็นตัวสุขแท้ๆ ลึงอื่นสุขไม่เท่าไม่เท่นทั้งนั้น

พอใจหยุดได้ก็เป็นสุขทาง Kavanaugh Kavanaugh เมื่อสุขไปทาง Kavanaugh ทำใจหยุดได้แล้วก็จะบรรลุปัญมารค ดวงธัมมานุปัลสนาสติปัญญา ดวงศีล สมาริ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทั้สันะ ไปตามลำดับ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สติปัญญาณสูตร”

๓ ตุลาคม ๒๕๔๗

๖๗

สุขน้อย..สุขใหญ่

ถ้าหากว่าฉลาด รู้จักให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา ถ้าแม่ว่ายังไม่ได้สูงขึ้นไป ก็จะได้สุขในชั้นจاتุมหาราช ดาวดึงส์ ยามา ดุลิต นิมมานารดี ปรนิมมิตวัตติ เหล่านี้มันก็เรียนอยู่ในรูป เลียง กลิน รส ลัมพัล นั่นแหละ ในกรณั่นเอง มันยังเป็นกาม ไปทางโลกก์สุชนิดหน่อยเท่านี้ ไม่ได้อะไรละ สุขอยู่ชั่วคราว

มนุษย์นีก์สุขออยู่ชั่วคราว ประเดิ่นเดียว อายุ ๑๐๐ ปีเท่านั้น อย่างมาก หรือน้อยกว่า่นั้น ก็ประเดิ่นเดียวเท่านั้น

ถ้าเราได้เห็นเทวดาก์สุขตามล้วนขึ้นไป อายุก์ตามล้วนขึ้น จะนานหนักเข้า แต่ว่าถึงกระไรก็ເຄอະ ปรนิมมิตวัตติ สุขมากน้อยเท่าใดก็ซ่าง สุขประเดิ่นเดียวเท่านั้น ไม่มากเท่าใด

ไปถึงรูปพระมหาภิกษุเป็นกัปฯ เมื่อонกัน เป็นมหาภัป ถึงอกนิภูเขาพ ถึงเวหบผลานั่นແນ່ อสัญญาลัตตาโน่น ๕๐๐ มหาภัลปถึง ๕๐๐ มหาภัลป ก์สุขนิดเดียวอีกเมื่อันกัน ไม่จริงๆ หลอกๆ ไม่จริงหรอก

สุขในชั้นเนวสัญญาณสัญญาอกนิภูเขาโน่น สุขสูงขึ้นไป สุขสูงขึ้นไป ขนาดนั่นก็ขนาด ๑,๐๐๐ มหาภัปเท่านั้น ไม่เท่าไนก สุขยิ่งขึ้นไป

นี่ไม่ใช่สุขในทางนิพพาน มีชั้นสุขสูงสุดอย่างนี้ ถ้าสุขในภถึง ๔๔,๐๐๐ มหาภัปในโลก

เพราะติดสุขในภพเหล่านี้แหละเรียกว่า ติดสุขน้อย ไม่ใช่สุขใหญ่

สุขใหญ่ คือ สุขอันเพuell ให้ละสุขน้อยอันนั้น เมื่อไปถึงแล้วก็ไม่ติดสุขหนักขึ้นไป ไม่ถอยเลย ไม่ได้หยุดอยู่กับที่ สุขทวีขึ้นไปเหล่านี้เลย ไม่มีถอยกลับ

นี่ต้องนับว่าวิชชาวดปากน้ำ วิชาสมตะวีปสนาเดินให้ถูกแนวโน้ม
ที่เดียว เข้าถึงธรรมกายให้ได้ เข้าถึงธรรมกายเป็นลำดับไป ยิ่งใหญ่ไป
นับประมาณไม่ได้ จะไปพบพระพุทธเจ้า พระนิพพาน พระอรหันต์ ก็
รู้ตัวที่เดียวว่า อ้อ..เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ได้รู้จักของ
จริง เท็นของจริงอย่างนี้ ไม่เลียทีที่พ่อแม่อาบน้ำป้อนข้าวมา อุ้มท้องมา
ไม่หนักเปล่า แม้บุคคลที่จะทูนไว้ด้วยเคียรเกล้าก็ไม่เมื่อยเปล่า ไม่หนักเปล่า

ได้ซึ่งอ้วนเป็นคนมีปัญญา ประกอบคุณสมบัติยิ่งใหญ่ไปแล้วตามของ
ตนได้ ไม่เลียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สุขที่ลัตว์ปราถอนจะพึงได้”

๑๙ กันยายน ๒๕๔๗

๖๔

จิต

คำว่าจิตนี้แหลก เป็นดวงไฟเทาดวงตาดำข้างนอก ไล่เกินไป ปกติ
มโน ใจเป็นปกติ คือภวังคจิต จิตที่เป็นภวังคจิตนั่น ไล่ เมื่อยังกับน้ำที่ไล่
ไล่เมื่อยังกับน้ำที่ใสนะ

จิตที่ใส่นั้นแหลก เมื่อรำคนด้วยราคะเมื่อยังกับน้ำแดงเข้าไปเลือเลีย
แล้ว มันก็ปนเป็นนะซี นี่เป็นอย่างนั้นหนา

เมื่อจิตรำคนด้วยราคะ เมื่อยังกับน้ำแดงเข้าไปเลือเลียแล้ว

จิตรำคนด้วยโถะ เล่า เมื่อยังกับน้ำเขียวน้ำดำเข้าไปปนรำคนเลีย
แล้ว

จิตรำคนด้วยโมหะ เมื่อยังกับน้ำตามเข้าไป รำคนเลียแล้ว

ไอจิตใส่นะมันก็ลงไป

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ลุขที่ลัตว์ปราวนาจะพึงได้”

๑๙ กันยายน ๒๕๕๗

๖๙

ไปให้ถึงที่สุด

เมื่อเป็นเช่นนี้ เพราะตัวไม่เป็นอิสระในตัว เพราะตัวไม่เป็นใหญ่ในตัว เพราะตัวไม่รู้จักที่สุดของตัว

นี่มันนุชย์โลกขณะนี้เห็นใหม่ล่ะ ไม่ใช่มนุชย์เท่านั้น พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านก็ไปยังไม่ถึงที่สุดเหมือนกัน ถ้าใครไปยังไม่ถึงที่สุดก็ยังไม่ฉลาดเต็มที่ ต่อเมื่อได้ไปถึงที่สุดภายในของตัวไม่มีสุดต่อไป นั่นฉลาดเต็มที่แล้ว ตัวของตัวเองเป็นที่พึ่งแก่ตัวเองได้แล้ว นี่เป็นข้อสำคัญที่สุดนะ

นี่เจอพุทธศาสนานี้เป็นเป้าหมายใจดà อย่าไปทำเรื่องอื่น อย่าไปหลงเลอะเทอะ เอ้า...ต่างว่ามีครอบครัวแล้วได้อะไรบ้าง ได้ลูกคนหนึ่ง แล้วนำมาทำไม่ล่ะ เอามาเลี้ยง ลูก ๑๐ คน เอ้า เอาไปไว้เลี้ยงยังไงก็เลี้ยงไป บ่นโ้อกแล้วได้ลูก ๑๐ คน เอ้า...ได้ ๕๐ คน เอ้า เปะปะไปซี อยากได้ลูกใช่ไหมล่ะ ไม่จริงเหลว โภกตัวเอง โภกตัวเอง พาให้เลอะเลือน

ไม่เข้าไปค้นภายในของตัวให้ถึงที่สุด ไม่ให้ตรวจตัวถึงที่สุด เป็นมนุชย์ กับเข้าทั้งที่ เพราะเชื่อกิเลสเหลวแหล เหล่านี้แหลจะจึงได้เลอะเลือน

จะครองเรือนไปลักษกี่ ๑๐๐ ปีก็ครองไปเกิด มันงานเรื่องของคนอื่นเขา ทั้งนั้น เรื่องของพญา마รทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของตัว ไม่ใช่งานของตัว ไปทำงานให้พญา마รเข้าทั้งวันทั้งคืน เอาเรื่องอะไรไม่ได้

ให้นึกไว้ในใจว่า ต่อแต่นี้ไปเราจะต้องเข้าให้ถึงที่สุด เข้าไปในกายที่สุดของเราให้ได้ เป็นกายๆ เข้าไป เมื่อเป็นกายๆ เข้าไปแล้ว ถ้าทำเป็นแล้วไม่ใช่เดินท่านี่นั่น เดินในໄลั้งนั้น ในໄลั้งเห็น ໄลั้งจำ ໄลั้งคิด ໄลั้งรู้ ในกำเนิดดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายสุดหยาบสุดละเอียด เดินในໄล (หยุดในหยุด กลางของหยุด ในหยุดๆๆ) ไม่ใช่เดินทางอื่น เดินทางในกลางดวงปัญมวรค มรรคจิต มรรคปัญญา เดินไปในกลางดวงศีล ดวงสมารธ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ วิมุตติ ญาณทั้งสั้นนั่น เป็นทางเดินของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์

เดินไปในໄສ້ ໄມໃຊ່ເດີນໄປໃນໄສ້ເພີຍເທິນໜັ້ນ ໃນກລາງວ່າງ ຂອງດວງ
ຈັ້ມມານຸ່ມສະນາລັບປໍ່ງສູານຂອງດວງຄືລ ດວງສມາຮີ ປໍ່ມູນມາ ວິມຸຕົດ ວິມຸຕົດ
ມູນທໍສສນະ ວ່າງໃນວ່າງເຂົ້າໄປ ໃນເຫດວ່າງໃນເຫດວ່າງ ເຫດເປົ່າໃນເຫດເປົ່າ
ເຫດດັບໃນເຫດດັບ ເຫດລັບໃນເຫດລັບ ເຫດຫາຍໃນເຫດຫາຍ ເຫດສູນໃນເຫດສູນ
ເຫດລື້ນເຊື້ອໃນເຫດລື້ນເຊື້ອ ເຫດໄມ່ເໜືອເສັ່ອໃນເຫດໄມ່ເໜືອເສັ່ອ ແລ້ວ

ໃນເຫດວ່າງເຂົ້າໄປ ເຫດລຸດໃນເຫດລຸດ ຈຽດທັກເຂົ້າ ໄປອີກໄມ່ຄອຍຫຍຸດກລັບ
ນັບອລົງໄຂຍໄມ່ຄ້ວນ ນັບອາຍຸ໗ອາຍຸ໗ມີໄມ່ຄ້ວນ ໄມມີຄອຍກລັບກັນ ເດີນເຂົ້າໄປອຍ່າງ
ຝຶ່ນນະ

พระพุทธเจ้าพระอรหันต ໄມໃຊ່ເດີນໂລເລເຫລວໄທລະນະ ທີ່ເຮັກຮາບ
ທີ່ເຮັກໄວ້ ເຮັນບຄືອນະ ທ່ານວິເສີວິສອຍ່າງນີ້ ນີ້ແລະເປັນຜູ້ວິເສີແທ້ໆ ນີ້
ແລະເປັນທີ່ພື້ນຂອງສັຕິລົກແທ້ໆ ທ່ານເປັນຜູ້ຮັງຈິງ ໜັງຈິງ ໄດ້ຈິງ ເຮົາຈິງ
ເອາເປັນຕຳຮັບຕຳຮາໄດ້

จากพระธรรมເທກະນາເວົ້ອງ “ສູ້ທີ່ສັຕິປ່າວນາຈະພຶງໄດ້”

๑๙ ກັນຍາຍນ ແກ້ວມະນີ

๗๐

อดทนต้องมีท่า

อดทนต้องมีท่านะ อดทนเหลวไหล เลอะๆ เทอะๆ ก็ใช่ไม่ได้
อดทนต้องมีท่า

ถ้าอดทนมีท่าจะต้องอดทนอย่างไร เราทำสวนใกล้กันเป็นชารสวน ทำสวนใกล้กัน เขาก็ทำสวน เราก็ทำสวน แต่มันพอๆ กัน เสมอๆ กัน เราก็อยากให้มันดีกว่าเขา ให้เข้าแฟ้มเราให้ได้ อย่างได้ดีกว่าเขา ให้เข้าแฟ้มเราให้ได้ นั่นคือ อภิชญา อยากรสุกเจ้าเลี่ยมมั่ง อยากรสุกตอนกำลังเจ้าเลี่ยมมั่ง ให้เรามีสมบัติดีกว่า คุณสมบัติดีกว่า เกิดขึ้นแล้ว

ถ้าว่าจิตขับขึ้นเช่นนี้ คิดท่านี้ อยากรสุกให้ดีกว่าเขา นี้เป็นอภิชญาแล้ว

ที่นี่ก็มีพยาบาทอยู่ที่เดียว มีพยาบาทอยู่แล้ว พยาบาท แข่งอยู่แล้ว แข่งก็ยังสู้ไม่ได้ หาอุบາຍแล้ว พยาบาท หาอุบາຍ แก้ไขให้ขาดตอนกำลังเลี่ยให้ได้ นี่มีพยาบาทเข้าสนับสนุนแล้ว รักษาอีกการงานของตัว ที่เรียกว่าอภิชญา พยาบาท นั่นแหล่ให้หายไป คุณไว้เสมอ คุณไว้ นั่นมิจฉาทิภูมิแท้ๆ

เมื่อทำสวนใกล้กัน ไม่มีพยาบาท อภิชญา ก็ไม่มี พยาบาทไม่มี มิจฉาทิภูมิ ก็ไม่มี เราอยากรสุกันได้ ให้เข้ารีบุณนั้น เรายุ่งเรื่องอย่างไรก็ให้เขารุ่งเรืองอย่างนั้น มีเมตตารักใคร่ ประทานอยากรสุกให้เข้าเป็นสุข กรณานี้ อยากรสุกให้เข้าทำงานน้อยๆ ให้ได้ผลมากๆ ให้เข้าได้พ้นจากทุกข์ หากเข้าได้ผลมากก็ยินดีเหมือนตัวได้อย่างนี้

ถ้าเป็นอย่างนี้ได้ซื้อว่าประกอบด้วยเมตตา กรณานี้ มุทิตา เมื่อเข้าถึงความวิบัติพลัดพรากอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ไม่สมน้ำหน้า ว่าขอให้เขาย่อวิบัติ พลัดพรากเลย นึกในใจอยู่อย่างนี้ นี้เรียกว่าพระมหาวิหาร

เมื่อตั้งอยู่ในพระมหาวิหาร เช่นนี้แล้วได้ซื้อว่า ไม่มีอภิชญา พยาบาท มิจฉาทิภูมิเข้าแทรกแซง ได้ซื้อว่าดำเนินตามร่องรอยของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์แล้ว แล้วที่ยังมีอภิชญา พยาบาท มิจฉาทิภูมิอยู่ นั่นดำเนินตามร่องรอยพญาмарแล้ว

นี่ไม่ใช่ทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ นี่เป็นทางไปของมารเสียแล้ว
อย่างนั้น คนอย่างชนิดนั้นรายไม่ได้ มั่งมีไม่ได้

คนจะรายได้ จะมีได้ ต้องประกอบด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกษา^๔
ดังกล่าวแล้ว นั่นแหลกเป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เป็นทางไป
ของพระแท้ๆ นี่เป็นภิกขุสามเณร จะทำกิจการอันใด ทำงาน ทำสวน ทำราชการ
งานเมือง เล่าเรียนศึกษาได้ ต้องมีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกษาอยู่อย่างนี้
นะ รักษาตัวเพื่อจะกีดกันเสียซึ่ง อภิชญา พยาบาล มิจฉาทิภูมิ ให้มั่นหมัด
สิ้นไปเสีย

ถ้าไม่จะนั้น ถ้าไม่ใช้อุบายนทางไดทางหนึ่ง มั่นจะท่วมทับเราให้ได้ ต้อง^๕
ใช้ความอดทน อดทนต่ออภิชญา อดทนต่อพยาบาล อดทนต่อมิจฉาทิภูมิ อด
ทนต่ออภิชญา มิจฉาทิภูมิ เป็นการตั้งอยู่ในขันติโดยปริยาย อดทนต่อความ
โกรธที่เกิดขึ้นโดยปัจจุบันทันด่วน ระงับให้อยู่ในอำนาจเสียได้ นั่นได้เชื่อว่า
ขันติโดยตรงที่เดียว

เหมือนพระเวสสันดรให้ทาน ๒ กุมาрапีแผลว เป็นปุตตบริจาคไปแล้ว
ชูชากแกมตามีลูกหน้า ที่นั่งเข้าให้แล้ว พระองค์ก็ทรงขยับพระแสงที่อยู่นั้นออก
มาเป็นกอง แต่พระองค์ทรงสอดล่องด้วยพระปรีชาญาณ จนกระทั่งพระแสง
ที่ขยับออกมานั้นเข้าไปอยู่ที่เก่าเสียได้ หดกลับเข้าไป หดเข้าไปเสียอย่างเก่า
ไม่เอラะ ปล่อยกันที่ นี่มันหน้าที่ของเข้า ไม่ใช่หน้าที่ของเรา

ปุตตบริจาคของเรามาเร็วแล้ว นี่มันทำลายปุตตบริจาคของเรา เรายอม
ไม่ได้ ก์หดพระแสงกลับเข้าไปเสีย ไม่เป็นอันตรายแก่ชูชากแม้แต่นิดเดียว

นี่ฉันได้ก็ดี พระองค์ทรงอดกลั้นต่อความโกรธที่บังเกิดขึ้นเฉพาะหน้า
เรียกว่าขันติโดยตรงที่เดียว ขันตินี้แหลกเป็นตัวสำคัญนะ จะเป็นภิกขุสามเณร
ที่ดีได้ก็ด้วยขันตินี้แหลก จะเป็นอุบาสก อุบาสิกาที่ดีได้ในธรรมวินัยของ
พระศาสนา ก็ด้วยขันติความอดทนนี้แหลก รักษาเข้าไว้เสิด เลิศลั่นพัน
ประมาณที่เดียว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “โอวาทป้าภูมิภูมิ”

๒๐ ตุลาคม ๒๕๓๗

၃၈

ນີພພານຮາຕຸ

ນີພພານນະອູ່ຍ່ອງຢ່າງໄຮກນ້າ ອູ່ທີ່ໄຫ້ ເຂວ່ານີພພານອູ່ໃນໄຈ

คำວ່ານີພພານນະ ນິຂນຸຕໍ່ ນີພພານໍ ໄຈຂອງເຮົາອອກຈາກກີເລສເຄຣື່ອງ
ຮ້ອຍຮັດໄດ້ເປັນຕົວນີພພານ ນີກີເລສໄມ່ອູ່ກັບໄຈເລີຍແລ້ວ ໄຈອອກຈາກກີເລສເຄຣື່ອງ
ຮ້ອຍຮັດໄປເລີຍແລ້ວ ໄຈອອກຈາກກີເລສເຄຣື່ອງຮ້ອຍຮັດແລ້ວ ຈຶ່ງຈະໄປສູນີພພານອີກ
ຄົ້ງໜຶ່ງ

ນີພພານແຍກອອກເປັນ ๒ ຄື່ອ ສອຸປາທີເສລນີພພານຮາຕຸ ແລະ ອຸ-
ປາທີເສລນີພພານຮາຕຸ

ນີພພານແຍກອອກເປັນ ๒ ສອຸປາທີເສລນີພພານຮາຕຸ ແມ່ນພຣະພຸທຮເຈົ້າ
ໄດ້ສໍາເລັດເປັນພຣະພຸທຮເຈົ້າແລ້ວ ແຕ່ວ່າຂັ້ນຮປ່ຽນຈາກຍັງປຣາກງວອູ່ ສັ່ງສອນເວີ້ນຍ
ລັດວ່ອຍ່ ๔๕ ປີ ໃນຮ່ວ່າງນັ້ນເປັນສອຸປາທີເສລນີພພານຮາຕຸທັ້ນນັ້ນ ເປັນ
ສອຸປາທີເສລນີພພານ

ສ່ວນອຸປາທີເສລນີພພານລ່ະ ເມື່ອພຣະພຸທຮເຈົ້າຮັບອາຍຸ ๘๐ ພຣະຊາແລ້ວ
ທີ່ຈະເສົ້າຈົດບັນຫປຣິນີພພານເດີນສາມາບຕີທີ່ເດືອວ ລຶ້ງກຳໜັດແລ້ວເຂົ້າປຣິນີພພານ
ເດີນສາມາບຕີ ປະຈຸມຜານ ຮູປຜານ ອຽບຜານ ເດີນຄອຍໄປຄອຍມາ ນັບຄົ້ງນັບໜ້ນ
ໄມ່ຄ້ວນ ເມື່ອສົມຄວຮຮົມກາຍຂອງທ່ານລະເວີຍດສົມຄວຮແລ້ວ ກົດກຸ່ມູນບູນ

ພອຕກສູນຍໍ ອາຍຕົນນີພພານດີ່ງດູດແລ້ວ ເດືອວໂນ່ຳ ທຣມກາຍຂອງ
ພຣະພຸທຮເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕົວສ່ວົງຮົມຫາຍໄປອູ່ໃນນີພພານ ສູນຍໍນັ້ນເຂົ້າຖືກຳເນີດນີພພານ
ກຳເນີດນີພພານໃນກຳເນີດນັ້ນມີວ່າ ສູນຍໍເຂົ້າໄປຕກອູ່ໃນນັ້ນ ກລັບເປັນທຣມກາຍໃໝ່
ມໂທສາຣ ມັກຕັກ ២០ ວາ ສູງ ២០ ວາ ເກຕຸດອກບັວດຸມໄສ ຈະວ່າເປັນທຣມກາຍທີ່
ໂປຣດສັກວ່ອຍ່ທີ່ເກີ່ມໂຮງທີ່ໄປນີພພານນັ້ນນະ ທີ່ເຂົ້ານີພພານໄປແລ້ວ

ນີພພານອູ່ຂ້າງບນ ສູງຈາກກຟ ၃ ເທົກພ ၃ ໂຕເທົກກັບກຟ ၃ ນີ້ ສວ່າງ
ເປັນແກ້ໄປໜົດທັ້ນນັ້ນ ດົງການ ໂຕເທົກກັບກຟ ၃ ນີ້

ຈາກພຣະທຣມທເຄນາເຮື່ອງ “ໂອວາທປາກູນໂມກ່”

២០ ຕຸລາຄົມ ២៤៣

๗๖

การทำอะไรเราไม่ได้

เข้าเล่าเรื่องว่า มหากษัตริย์องค์หนึ่ง ได้บรรลุปัจฉมภานแล้ว สลาราช สมบัติให้ราชโองการสักครองไป ตัวไปเป็นพาชีพรเลียภายนอกนั่น ฝ่ายผู้ได้รับราชทายาทนั้นไม่อาจจะปกครองได้ ให้ไปตามบิดามา มหาดเล็กเด็กชายก็ไปพร้อมกัน ผู้คนสกลโยธามากหมายหلام ไปทีเดียว ไปตามพระเจ้าแผ่นดิน

เมื่อพระเจ้าแผ่นดินเดินผ่านลัทธิราชสมบัติไปเลียนั่นนะ เป็นผู้ปกครองมีความสงบเงียบเรียบร้อยดี มหากษัตริย์ปลึงกำลังเข้ามาบัติอยู่ เข้าไปค่อยอยู่จนกระทั่งมีโอกาสอุปมา

ก็เข้าไปทูลว่า พระองค์เชิญพระองค์เล็งกลับเสวยราชสมบัติ ไม่มีใครสามารถจะปกครองได้

มหากษัตริย์ก็ลืมพระเนตรขึ้น ก็ถ่อมความเรื่องราวดูเรื่อง เอ็งกลับไม่เกอะ ข้าจะเข้ามาของข้า ข้าไม่ต้องการแล้วสมบัติ ข้าอยู่ในมานของข้า สบายกว่า ออยเป็นกษัตริย์ข้าไม่สบายเลย ข้าเดือดร้อนนัก

นั่นแน่ ถึงขนาดนั้น อ้อ! การเข้ามาานนี้มันเลิก ประเสริฐอย่างนี้หรือ ร่วมเย็นเป็นสุขอ่างนี้

ที่จะละการได้ต้องเข้ามาเข้าปัจฉมภานเสีย การทำอะไรเราไม่ได้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “พุทธอวatham”

๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๗

๗๗ เรื่องสุข

เรา尼กถึงความสุข ไม่ยินดีในรูป เลียง กลิ่น รส สัมผัส นั่นมันซาก
ของศพ นั่นไม่ใช่สุจริง ไม่ใช่เนื้อหนังของสุข มันซากของสุขนะ

เมื่อหลุดขึ้นพอพ้นจากการไปแล้ว ถึงรูปภาพเข้า ไปถึงรูปманทั้ง ๔
เข้า นึกถึงสุขของการ โอลุขของการนั่นมันเศษสุข ไม่ใช่สุจริงๆ เมื่อไปถึง
อรูปมานเข้า โอลุขของรูปมานนั่นนะ มันลุขอย่างหยาบนะ ไม่ใช่สุขละเอียด
นุ่มนวล ชวนให้สบายอกสบายใจ เมื่อนอรูปมาน

เมื่อได้รับความสุขในอรูปมานแล้ว สุขในอรูปมานนี้มันสุขในภาพ ไม่
ใช่สุขนอกภาพ นี่มันสุขต่ำธรรมนะ พอไปถึงนิพพานเข้าก อ้อ! นี่มันสุขนุ่มนวล
ชวนติดนัก นี่มันสุจริง

เรื่องสุขในพระนิพพานนั่นนันสุขลึกซึ้งนัก พระพุทธเจ้ามีเท่าไรๆ ไปติด
อยู่ในนั้นหมด พอดีเดียวเช่นนั้น เหลาอีกเหมือนกัน ไปติดแต่นิพพานนั้น ต้อง^๔
ไม่ติดสุขแค่นี้ แล้วหาลุขต่อขึ้นไป ครรที่จะหาลุขต่อขึ้นไป เขารู้กว่า
อปปสุข ปหาย ละสุขอันน้อยเสีย ไปหาสุข สุข อาทาย ถือเอาสุขให้ภู ปล่อย
สุขขึ้นไป ไม่หยุดอยู่ในสุขแค่นั้น

ถ้าไปหยุดแค่นั้น โง่ ไม่ฉลาด

ถ้าปล่อยสุขขึ้นไปไม่มีที่สุดกันละก์ นั่นฉลาดละ อย่างพระพุทธเจ้า
ผู้เป็นต้นราตุ นั่นฉลาดเต็มที่

นี้แค่นี้ธรรมนั้นแหละ นำความสุขมาให้นะ ผู้ใดถึงธรรม ผู้นั้นได้รับสุข
ด้วยประการดังนี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ปกิณกะ”

๓ พุศจิกายน ๒๕๕๗

၃၄

ໜ້ອວັດໂນມັຕີ

ບຸນູໃຫຍ່ກຸຄລໃຫຍ່ເທົ່າໄໝ ໂດເທົ່າໄໝ ຮູບພຣຣນສັນຊານບຸນູນະເປັນ
ອຢ່າງໄຮ ຕິດອູ່ທີ່ໄໝ ເຂອເວື່ອງນີ້ຈັນກັນລະສື ເວື່ອງນີ້ເຮົາຈະຈັນກັນລະນະ

ບຸນູນະທີ່ໄດ້ຈາກການຄາຍຝ້າປ່າປໍາ ບຸນູເກີດອຍ່າງໄຮ ບຸນູມາຈັກໄໝ ເວື່ອງ
ນີ້ໄມ້ມີໂຄຮູ້ສີ ກັງຈັນໄປຕາມກັນໜົດ ເວື່ອງນີ້ນະເມື່ອທຳບຸນູເຂົ້າແລ້ວນ່າ ເຂົາມີອັດໂນມັຕີ
ເຂົາເວີຍກວ່າ ໜ້ອວັດໂນມັຕີ

ມນຸ່ຍົນນີ້ແລະ ໄມວ່າທົ່ງວ່າຈາຍ ວ່າເຕັກວ່າເລັກ ມີໜ້ອວັດໂນມັຕີ
ເໜືອນກັນໜົດ ເປັນດວງໄສ ເທົ່າພອງໄຂ່ແດງຂອງໄກ໌ ຕິດອູ່ສຸນຍົກລາງກາຍມນຸ່ຍົນ
ສະດືອທະລຸ່າລັງ ຂວາທະລຸ່າໜ້າ ສະດືອທະລຸ່າລັງ ເຈະໃຫ້ຕຽກລາງເຊີຍວນະ ເປັນຫ່ອງ
ປລ່ອງ ໄປທະລຸ່າລັງ ຂວາທະລຸ່າໜ້າ ຕຽກແບບເດີຍວກັນ ຕຽກລາງຈຽດກັນ ເກາດ້າຍ
ກລຸ່ມຊຶ່ງເລັ້ນໜຶ່ງຕຶ້ງສະດືອທະລຸ່າລັງຕຽກ ຊ້າຍທະລຸ່າຂວາ ຕຽກເລັ້ນໜຶ່ງ ຂຶ້ງໃຫ້ຕຶ້ງ

ພອຄື້ນກົງຕຽກລາງທີ່ຈຽດກັນນັ້ນແລະ ເວີຍກວ່າກົງກົງ ຕຽກລາງກົງ
ນັ້ນແລະເປັນອັດໂນມັຕີຂອງບຸນູ ກົງລາງດວງທຣມທີ່ທຳໃຫ້ເປັນກາຍມນຸ່ຍົນ ເປັນ
ກຳເນີດອູ່ຕຽກນັ້ນ ອັດໂນມັຕີອູ່ຕຽກນັ້ນ ສໍາຫັບຕຶ້ງດູດບຸນູ

ເໜືອນຫຼຸ່ມເໜືອນຕາທີ່ສໍາຫັບຕຶ້ງດູດເສີຍງ ສໍາຫັບຕຶ້ງດູດຮູບຕິດທີ່ຕາ ຫຼຸ່ມ
ສໍາຫັບຕຶ້ງດູດເສີຍງຕິດທີ່ແກ້ວຫຼຸ່ມ ຈມູກສໍາຫັບຕຶ້ງດູດກລິນທີ່ແກ້ວຈມູກ ລື່ນສໍາຫັບ
ຕຶ້ງດູດຮູບຕິດອູ່ທີ່ແກ້ວລື່ນ ກາຍສໍາຫັບຕຶ້ງດູດລັ້ມຜັສເຄຣີອງຖຸກຕ້ອງຕິດອູ່ທີ່ກາຍທ້ວ່າໄປ
ໃຈສໍາຫັບຕຶ້ງດູດທຣມາຮມັນຕິດອູ່ທີ່ໄລ

ຕຶ້ງດູດກັນອ່າງນັ້ນ ອັດໂນມັຕີບຸນູນີ້ສໍາຫັບຕຶ້ງດູດບຸນູ ໄດ້ບຸນູເທົ່າໄຮ
ຕຶ້ງດູດມາຕິດອູ່ຕຽກນັ້ນ ຕິດອູ່ຕຽກລາງນັ້ນ ເປັນດວງໄສ

ຈາກພຣະທຣມທຣນາເວື່ອງ “ກັດຕານຸໂມທນາ”

๑๔ ພຸສົມຈິກາຍນ ແກຣ່ຕາ

ຕະ ນີ້ແຫລະ...ລະຄຣ

ຄໍາຈະອຍ່ນອກປົກຄອງເຂາ ຕ້ອງໄປໃຫ້ຄົງທີ່ສຸດສາຍຫາດຸສາຍຫວຽມ
ຂອງຕ້ວ ໄປຄົງທີ່ສຸດສາຍຫາດຸສາຍຫວຽມຂອງຕ້ວລະກົງ ໃນທີ່ສຸດນັ້ນໄມ້ມີໂຄ^ຣ
ປົກຄອງເລຍ ເຮັດກອງຂອງເຮົາເອງ

ເຮົາໄມ້ຕ້ອງຮັບຄວາມແກ່ ຄວາມເຈັບ ຄວາມຕາຍ ກົດໄດ້ ເພຣະເຮົາມີອຳນາຈ
ພອແລ້ວ ເຮົາໄມ້ອູ້ຢູ່ໃນປົກຄອງກົດໄດ້ຕາມຄວາມປຣາກນາ ແຕ່ວ່າຕ້ອງໄປໃຫ້ສຸດສາຍ
ຫາດຸສາຍຫວຽມຂອງຕ້ວ ຄໍາໃຫ້ສຸດສາຍຫາດຸສາຍຫວຽມຂອງຕ້ວໄມ້ໄດ້ລະກົງ ເລື່ຍງເຂາ
ຕ້ວຮອດໄມ້ໄດ້

ບັດນີ້ເຮົາເປັນກົກໜຸ້ສຳເນົາ ອຸນາສົກ ອຸນາລົກ ໃນພຣະພຸທຫວັດສະນາ ເມື່ອ^ຣ
ມາພັ້ງອຸທານຄາດ ຮູ່ວ່າຫວຽມຂອງພຣະສາສນາລົກໜຶ່ງອ່າຍ່ານີ້ຂະດີນີ້ ລະກົງອຸດລ່າຫໍ່
ອ່າຍ່າປະມາທ ອ່າຍ່າເລີນເລ່ອ ອ່າຍ່າເພລອຕ້ວ ອ່າຍ່າຄນມີປັບປຸງ ອ່າຍ່າຄນຮູ້ດີຮູ້ໜ້ວ
ອ່າຍ່າເຂາເລີນເຂາອ່າຍ່າເຕັກ ຄໍາເມື່ອເລີນອ່າຍ່າເຕັກ ແລ້ວກົງເລີນໜ້ອມໜ້າວໜ້ອມແກງ
ເລີນຝູ່ເລີນທຣາຍອ່າຍຸ່ລະກົງ ຂຶວຕະຈະໄມ້ພອໃຊ້

ເພຣະເຂາເລີນລະຄຣກັນເປັນບ້ານໆ ໂຮງໆ ກັນ ໃນໂລກນີ້ເຂາເຮີຍກວ່າ ລະຄຣ
ໂຮງໃໝ່ ເລີນຝູ່ ເລີນທຣາຍ ເລີນແປລາຖາ ໄປຕາມໜ້າທີ່ ເອຈຣິງໆ ແກ້່ໆ ໄມໄດ້ສັກ
ຄນ້ານີ້ ຂຶ້ນໄປແລ້ວກົງຕາຍກັນໜົດ ເອຈຣິງເຂາແທ້ເຫຼືອລັກຄນ້ານີ້ກົງໄມ້ມີ

ເພຣະເຫຼຸອະໄຣເລ່າ ເພຣະເຫຼຸວ່າເລີນເລ່ອເພລອຕ້ວໄປ ເລີນເລ່ອເພລອຕ້ວໄປ
ມນຸ່ຍໂລກນີ້ ເຮົາຜ່ານໄປຜ່ານມາ ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນບ້ານຂອງເຮົາເມື່ອງຂອງເຮົາເລີຍ
ໃໝ່ໂຕມໂທພາຣທີ່ເດີຍວ ເຂົ້າໃຈເລີຍອ່າຍ່ານັ້ນ ກົງເຂົ້າໃຈຜິດໄປ ນີ້ແຫລະລະຄຣ ກາຍ
ເຮົານີ້ນະໂຕກວ່າບ້ານເມື່ອງເຫຼຸ້ນມາກັນນັກ ໃຫ້ໄປໝາດຸເຄີດ ແຕ່ວ່າຕ້ອງໄປໃຫ້ຄົງທີ່
ສຸດໃໝ່ໄດ້ນະ

ໄປທີ່ສຸດຂອງກາຍເຫຼຸ້ນໄດ້ ກົງຈະເຂາຕ້ວຮອດໄດ້ເປັນແທ້

๗๖

ໃຫ້ກັນໄດ້ແຕ່ເຂພາະເປັນມນຸ່ຍົນີເທຳນັ້ນ

ເຮົາເກີດມາໃນມນຸ່ຍົນີໂລກ ພູັງໝາຍຄຸທັສົ່ງ ບຣຣພຊືຕ ເກີດມາຕ່າງ
ຄນຕ່າງມີຕ້ວເປົ່າໆ ມີແຕ່ບຸ້ນຸ່ງກຸລົພິທັກໜ້ວກ້າມາ ມາແລວງທາກ່ຽວພົບມັບຕີ ໄດ້
ເຂົດສຳຫຼັບໃນໂລກນີ້ ກົດຍ່ອມແລ້ວຢືນແລ້ວ ຕາມມີຕາມຈະແລ້ວໄດ້ ຕາມ
ສາມາດຖືທີ່ຈະທຳໄດ້ແລ້ວຢືນແລ້ວ ກົດທຳໄປແຕ່ເພີຍນັ້ນ ອຍ່າໃຫ້ເກີນກຳລັງ
ກວ່າຕ້ວ ອຍ່າໃຫ້ເດືອດຮ້ອນ ທຳພອສມຄວຮແກ່ກາຣ ເພຣະເຮມາໄມ່ນານເຫົາໃດນັກ
ກົຈະຕ້ອງລາໂລກນີ້ ຜ່ານໂລກນີ້ໄປ ໂລກອື່ນອົກຕ່ອໄປ

ກາຮໃໝ່ ສໍາເຮົາທີ່ເປັນອັຕກາພທີ່ເປັນມນຸ່ຍົນີ

ເມື່ອພັນອັຕກາພມນຸ່ຍົນີເລີຍແລ້ວ ກົດໄມ້ໄດ້ໃຫ້ກັນ ໃຫ້ກັນໄມ້ໄດ້

ໄປເປັນຮູບພຣມໃຫ້ກັນໄມ້ໄດ້ ໄປເປັນອຮູບພຣມໃຫ້ກັນໄມ້ໄດ້ ທຸກໜັນໄປ
ຂອງລົມບັດທິພຍກົດວ່າຍກັນທັງລື້ນ ໄປນິພພານກົດໃຫ້ກັນໄມ້ໄດ້ ໃຫ້ກັນໄດ້ແຕ່ເຂພາະ
ເປັນມນຸ່ຍົນີເທຳນັ້ນ ເປັນລັດວິເຊີ້ນໃຫ້ກັນໄມ້ໄດ້ ເປັນເປົວສຸກາຍເປັນລັດວິ
ນຽກໃຫ້ກັນໄມ້ໄດ້ ໃຫ້ກັນໄດ້ເຂພາະແຕ່ໃນມນຸ່ຍົນີເທຳນັ້ນ

ຈາກພະວະວະມເທຄນາເວື່ອງ “ລັງຄຫວັດຖຸ”

໭໔ ພຶດວາຄມ ໭ໍລະສົງ

๗๗ ประพฤติให้เป็นประโยชน์

ประพฤติให้เป็นประโยชน์ในโลกนี้ หรือประพฤติเป็นประโยชน์ในกันและกัน ในเพื่อนมนุษย์ดี หรือกับสัตว์เดรัจฉานก็ดี ประพฤติให้เป็นประโยชน์ที่เดียว

ลักษณะที่ประพฤติให้เป็นประโยชน์เป็นอย่างไร การประพฤติให้เป็นประโยชน์ ทำอะไรให้เป็นตัวอย่างดีทั้งนั้น จะทำสิ่งใดด้วยกายทุกอย่าง ให้เป็นตัวอย่างดีของเพื่อนมนุษย์ ให้เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ จะพูดลิ่งๆ ริด้วยวาจาแล้ว ล้วนแต่ให้เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ ให้ได้ผลแก่เพื่อนมนุษย์ ให้เป็นตัวอย่าง แก่เพื่อนมนุษย์ การประพฤติทั้งกายทั้งวาจา เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ แล้ว ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะเป็นการทำลายตน ครอกร้าว เคียงก้าก็ไข

มนุษย์ที่ทำงานนั้น ให้ได้ผลเกิดสุข ให้ได้ผลดีเป็นลำดับขึ้นไป การทำสวน กดิ ครอญ์โกลล์เคียงเอื้อเพื่อเพื่อแผ่ ทำเป็นตัวอย่าง ให้เป็นประโยชน์ดีแก่เพื่อนมนุษย์ แก่เพื่อนฝูงที่ใกล้เคียงกัน หรือจะค้าขายก็ดี ผู้ที่ค้าขายใกล้เคียงกัน ให้เป็นประโยชน์แก่พวกรที่ค้าขายใกล้เคียงกัน นี้ ได้ชื่อว่าประพฤติตนให้เป็นประโยชน์

เมื่อประพฤติตนให้เป็นประโยชน์แล้ว แก้ไขตัวเองไม่ให้มีตำหนิ จะเป็นภิกษุก์เป็นภิกษุที่ดีที่เดียว จะเป็นสามเณรก์เป็นสามเณรที่ดีที่เดียว จะเป็นอุบาสก์เป็นอุบาสก์ที่ดีที่เดียว จะเป็นอุบาลิกา กเป็นอุบาลิกาที่ดีที่เดียว เป็นตัวอย่าง ได้เช่นนี้ ได้ชื่อว่า อตุถจริยา ประพฤติตนให้เป็นกระสวน

เป็นกระสวนนั้นเป็นอย่างไร ช่อฟ้า เขาทำช่อฟ้าเขามีกระสวน เอากระสวนนั่นมาคาดเข้าแล้ว ตามรูปกระสวนนั้นเป็นช่อฟ้าได้ ประพฤติให้เป็นตัวอย่าง เขาเพียรทำสิ่งใดเป็นตัวอย่างมาแล้ว ก็เพียรเอาสิ่งนั้นเข้ามาทำ มาเป็นแบบแปลนเป็นตัวอย่างต่อไป ประพฤติตนให้เป็นแม่พิมพ์ พ่อพิมพ์นั้น เป็นตัวรากที่เดียว ตัวรากพ่อพิมพ์พระ เหมือนพ่อพิมพ์รูปต่างๆ สวยงามทุกสิ่งทุกประการนั้น ได้ชื่อว่าเป็นผู้ตามประพฤติเป็นประโยชน์

၃၄

ບຸລູເກ່າ

ถ້າວ່າມີຮຽນກາຍ ຈ່າຍເຕັມທີ ທຳບຸລູເທົ່າໄວ ໄດ້ຮມດ

ເພຣະເຫດວ່າຮຽນກາຍນຳໄປບອກວ່າໃຫ້ອນໆໂມທາ ກີໄດ້ສໍາເຮົາສມ
ປຣາຄານາ

ແມ້ຈະໄປຕົກນຽກ ອຽນກາຍນຳສ່ວນກຸຄລທີ່ຢູ່າຕູ້ອຸທຶນສົ່ງໄປໃຫ້ໄປຖຶນຽກ
ກີໄດ້ຮັບສ່ວນກຸຄລສົມມາດປຣາຄານາ ພັນຈາກນຽກທີ່ເຕືຍວ

ถ້າວ່າເປັນເຫວາບຸລູໜັກສັກດີໃໝ່ ໄດ້ສັງຂຶ້ນໄປ

ຄ້າໄດ້ເກີດເປັນລັດວົວເຊົ້າຈານ ເປັນມຸນໆໜີ່ໄດ້ ໄປໃຫ້ແກ່ກາຍລະເວີຍດ

ຄ້າກາຍມຸນໆໜີ່ໄມ້ຮູ້ເວື່ອງໃຫ້ກາຍມຸນໆໜີ່ລະເວີຍດທີ່ຜົນອອກໄປ

ກາຍທີ່ພົຍກາຍທີ່ພົຍລະເວີຍດໄດ້ ແຕ່ວ່າກາຍມຸນໆໜີ່ໄມ້ຮູ້ເວື່ອງ

ຈາກພະຮຽມເທິງ “ກັດຕານໆໂມທາຄາຄາ”

๑๖ ມັງກອນ ໨໔ໆ

๗๙ เข้ากวาง

พระตถาคตเข้าถึงเฉพาะซึ่งกลางเข้าไปหมด ทั้งพระธรรมกาย พระธรรมกายเข้าไป เข้าไปถึงกลาง ขั้นต้นจากกายมณฑย์ เมื่อเข้าไปถึงกลาง เมื่อพระธรรมกายเข้าไปในกลาง

ธรรมกายเข้าทางไหน ตรงนี้ลำบาก ถ้าว่าไม่เห็นปราภูมะก็เข้าไม่ถูก ฟังก์ไม่รู้ เป็นของแปลกประหลาด

เข้าตรงระหว่างตรงกลาง เข้าตรงไหนล่ะ เข้าด้วยวิธีหยุด ธรรมกายของพระองค์ก็หยุด หยุดในหยุด ธรรมกายหยุด หยุดในหยุด ธรรมกายหยุด หยุดในหยุด หยุดในหยุดๆๆ ธรรมกายก็ดับหายบเข้าไปหาจะเอียดยิ่งหนัก เข้าไปทุกที ไม่ไป ไม่มา ไม่นอก ไม่ใน เหล่านี้เรียกว่าเข้าถึงกลาง

เพราะฉะนั้นเข้ากันไม่ถูก พวknกปฏิบัติเข้ากลางไปไม่ถูกเป็นลูกพระตถาคตไม่ได้ ถ้าเข้ากลางถูกจึงเป็นลูกพระตถาคตได้

เหตุฉะนั้นวิธีเข้ากลางจึงสำคัญนัก เมื่อเข้ากลางถูกก็เป็นลูกพระตถาคตที่เดียว

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “โพธิปักขิยธรรม”

๖๐

ເບລູຈໂຄຮສ

ເມື່ອຮູ້ຈັກພຸທຣັດນະ ດຣວົມວັດນະ ສັງຂວັດນະ ອຍ່າງນີ້ແລ້ວ ເຮັດວຽກຕ້ອງ^๑
ທຳຕັວຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົ້າສົ່ງພຸທຣັດນະ ດຣວົມວັດນະ ສັງຂວັດນະ ອຍ່າງນີ້

ຄໍາໄມ່ເຂົ້າສົ່ງຈະປົງປັນຕິສາສາສັກໂກສູ້ຈາຕີ ກົມໄມ້ອາຈສາມາຮຖ້ວລ
ສາສາໄດ້ ຈະປົງປັນຕິໄປສັກເທົ່າໄດ້ກົມຕາມ ກົມເມື່ອນກັບຄົນໄມ້ຮູ້ຈັກເບລູຈໂຄຮສໃນນ້ຳນມ
ສົດ ຄືວ່າໄມ້ຮູ້ວ່າຮສເປັນອຍ່າງໃຈ? ເປັນແຕ່ຄລ້າຍໆ ກັບຄົນຮັບຈ້າງເຂາເລື້ອງໂຄ ພວ
ເລື້ອງເລົງຈະແລ້ວ ເວລາເຢັນກີໄລ໌ໂຄກລັບ ຮັບເອົາຈ້າງທີ່ເລື້ອງໄປເທົ່ານັ້ນເທົ່ານີ້ ສ່ວນ
ນ້ຳນມໂຄໄມ່ໄດ້ຮັບປະທານ ເຈົ້າຂອງເຂາເຂາໄປ

ເບລູຈໂຄຮສ ຄືວ່າ ຮສນໂຄ ៥ ອຍ່າງ ເຄານໂຄທີ່ໄວ້ໃຫ້ເປົ້າຢັວ ເຮັກວ່າ
ນມເປົ້າຢັວ ເຄານເປົ້າຢັວມາເຄີຍວ່າໃຫ້ໜັນ ເຮັກວ່າ ນມໜັນ ນມໜັນມີຮລອັນໜຶ່ງ ເມື່ອ^๒
ມາເຄີຍວ່າໃຫ້ແຂງເປັນກ້ອນເຮັກວ່າ ແນຍກ້ອນ ມີຮສອຍ່າງໜຶ່ງ ເຄານຍກ້ອນເຈີຍວ່າໃຫ້
ໄສ ມີຮສອຍ່າງໜຶ່ງເປັນນມໄສ

ຮສນມ ຮສນມເປົ້າຢັວ ຮສນມທີ່ເຄີຍວ່າເມື່ອນນໍ້າຕາລອງໆ ຮສນມທີ່ເປັນກ້ອນ
ແລະເຈີຍວ່າເປັນນມໄລ້ນັ້ນ ຮວມເຮັກວ່າ ເບລູຈໂຄຮສ ຮສນມໂຄ ៥ ອຍ່າງນີ້ ຜູ້ຮັບຈ້າງ
ເລື້ອງໂຄໄມ່ໄດ້ເຄຍລື້ມຮສເລຍ ເຈົ້າຂອງໂຄໄດ້ລື້ມຮສເບລູຈໂຄຮສ ນັ້ນຜົນໄດ້

ຜູ້ປົງປັນຕິສາສາທຳຕັວຂອງຕັວໄມ່ເຂົ້າສົ່ງພະຮັດຕຽຍ ກົມໄດ້ຊື່ວ່າ
ໄມ້ຮູ້ຈັກສາສາເລຍ ແມ່ອນອຍ່າງຄົນຮັບຈ້າງເລື້ອງໂຄ ສົ່ງເວລາກົມທຳກັນທີ່ເທົ່າ
ນັ້ນເອງ

ຈາກພະຮຽມເທສະນາເຮືອງ “ໂພທີປັກຂີຍຮຽມ”

๔๐ เป็นหนึ่ง

ปัจจัยลัณณนิสสิตศีล พิจารณาปัจจัยทั้ง ๔ คือ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานปัจจัย ไม่บริโภคด้วยตัณหา นี่ก็เป็นศีลอิกอันหนึ่ง

ปัจจัยลัณณนิสสิตศีลนั้นเหละเป็นข้อสำคัญนัก ถ้าเป็นอิน(อิ-นะ)บริโภค บริโภคด้วยความเป็นหนึ่ง ไม่ได้พิจารณาปัจจัยให้เต็มส่วนเต็มที่ในจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานปัจจัย แล้วลักษ์ ก็ได้เชื่อว่าภิกษุบริโภคด้วยความเป็นหนึ่ง

ตายไปจะต้องเป็นวัวให้เขาใช้ เป็นควายให้เขาชี้ เป็นม้าให้เข้าชี้ เป็นช้างให้เข้าชี้ สูงขึ้นไปกว่านั้น ใกล้ไปกว่านั้น ตายไปเป็นบ่าวเป็นทาสเขา เป็นมนุษย์มาเป็นบ่าวเป็นทาสเขา มาเป็นคนใช้เขา เขายังไม่ใช้ก็อยากให้ใช้นัก ไปทำอาสาเข้าเจยเท่านั้นแหละ เพราะเป็นหนึ่งเข้าแล้ว บริโภคด้วยความเป็นหนึ่งเข้าแล้ว นี่อย่างนี้เป็นบ่าว

จีวร เมื่อเวลาจับจีวรที่เข้าถวายเข้า จีวรนี้ลักษณะแต่ร่วงเป็นราตุ เป็นปัจจัยลักษณะแต่ร่วงราตุ ไม่ใช่ลักษณะบุคคลตัวตนของเราใดๆ แล้วก็เป็นของว่างเปล่าไป จีวรนี้เป็นของไม่น่าจะมีอยู่น่าดูน่าชม ไม่ลักษณะประดับเป็นใดๆ เป็นของดีมาก พอถูกต้องร่างกายกล้ายเป็นของเลี้ยงหายไปได้ ไม่น่าดูน่าชมไปได้

พิจารณาจีวรอีก จีวรเมื่อเวลาจะนุ่งเข้า ไม่ได้นุ่งเพื่ออื่น นุ่งเพื่อจะป้องกันเสียชีวิตของหน้าแล้ว่อน เพื่อกันเหลือบยุงตะขบ ตะขบต่างๆ เพื่อจะไม่ให้กามกำเริบเท่านั้น พิจารณาดังนั้นก็นุ่งห่มไป นุ่งห่มไปแล้วก็พิจารณาแบบเดียว กันอีก ซ้ำอีก เรียกว่า อภิญญาปัจจaveg พิจารณาจีวรนุ่งห่มพร้อมด้วยองค์คุณ

ราตุปัจจaveg ก็แบบเดียวกัน นั่งนอนเสนาสนะเหล่าบริโภคหยุกยา ก็พิจารณา ถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่ง ปัจจัยลัณณนิสสิตศีล ไม่บริสุทธิ์ เป็นอินบริโภค บริโภคด้วยความเป็นหนึ่งเข้า อย่างนี้ต้องได้รับทนทุกข์ต่างๆ นานา เพราะเหตุว่าเป็นหนึ่งเข้า

ຕ້ອງບຣີສຸທີ່ ຄໍາໄມ່ບຣີສຸທີ່ ຕ້ອງມີທີ່ໂອຕຕັປະ ອາຍ ໄນໄດ້
ເປັນພຣະຄືລ ແກ້ມ ໄນບຣີສຸທີ່ ອາຍ
ອິນທຣີຢລ້ວງວຽກຄືລໄມ່ບຣີສຸທີ່ ກ້ອຍ ສະດຸງກລ້ວອີກເໜືອນກັນ
ປ່ຈຈໍຍລັນນິລສີຕົກຄືລໄມ່ບຣີສຸທີ່ກ້ອຍ
ອາຊີວປາຣີສຸທີ່ຄືລໄມ່ບຣີສຸທີ່ກ້ອຍ ສະດຸງກລ້ວອີກເໜືອນກັນ
ປ່ຈຈໍຍວິສຸທີ່ຄືລໄມ່ບຣີສຸທີ່ກ້ອຍ ສະດຸງກລ້ວເໜືອນກັນ ແບບເດືອກກັນ
ເໜືອນເຮາທ່ານໃນບັດນີ້ ໄນໄດ້ຄືລບຣີສຸທີ່ສມບູຮັນບຣີບູຮັນ ພຣະເນວຽກຄືລ
ໄມ່ບຣີສຸທີ່ບຣີບູຮັນ ອຸບາລກອຸບາລິກາຄືລໄມ່ບຣີສຸທີ່ບຣີບູຮັນ

ຈາກພຣະວຣມເທິກາເວົ້ອງ “ທີ່ໂອຕຕັປະ”

ແກ້ມ ກຸມກາພັນນົ້ມ ແກ້ມຕະ

๔๗

หิริโอตตปปะสัมปันนา

เมื่อไปถึงพุทธรัตนะเข้าแล้ว ไปถึงธรรมรัตนะเข้าแล้ว ไปถึงลังฆ-
รัตนะเข้าแล้ว พระพุทธเจ้าอยู่ในสถานที่ใดๆ ไปพูดท่านก็ได้ ไปพูดกับท่านก็ได้
ไปในนิพพานก็ได้ ถ้ามีในนิพพานไปในนิพพานก็ได้ นั่นแนะนำมีร่มมีชาติอย่างนี้
ลึกซึ้งอย่างนี้แหละ

ถ้าว่าไม่เข้าถึงพุทธรัตนะเรานั่งเลีย ทำเป็นไม่รู้ไม่เชื่อเลีย นั่งเลียทำเป็น
ไม่รู้ไม่เชื่อเลีย นั่นไม่มีหิริโอตตปปะชิ ถ้านิ่งเฉยซิ ถ้ามีหิริ-โอตตปปะจะเอาหน้า
ไปไว้ที่ไหน เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ ลังฆรัตนะกัน ถ้ามีหิริโอตตปปะก็อาจ
ตัวเอง ไม่ถึงไม่ยอม นั่งกันหลังหักตากลาย ไม่เออละ ถ้าไม่ถึงก็ตาย ไม่ได้ก็ตาย
แหล่งที่เดียว เอกกันละถึงว่าจะที่จะต้องขับขันกัน

ถ้าไม่ได้ไม่เห็นไม่เป็นปราภูช่างเกอะ ถ้าได้เป็นเห็นปราภูต่อหน้าต่อ
ตา มันจะเป็นตายก็ช่าง ถ้าไม่ได้ก็ตายแหล่งละ เอาล่ะ เอาให้ถึงให้ได้ ให้เข้าถึง
พุทธรัตนะเลียได้ละก็ นั่นแหล่งไม่เลียที่ที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา

เข้าถึงพระธรรมรัตนะได้ละก็ นั่นแหล่งไม่เลียที่ที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบ
พระพุทธศาสนา

เข้าถึงพระลังฆรัตนะได้ละก็ นั่นแหล่งไม่เลียที่ที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบ
พระพุทธศาสนา นี้แหล่งได้ชื่อว่า หิริโอตตปปะสัมปันนา ถึงพร้อมแล้วด้วยความ
ละอายความละดุงกลัว ไม่ถึงละก็ละอายละดุงกลัวนะ

เพราะไม่ได้เกือกุลในธรรมอันขาว เกือกุลในธรรมด้อย ไม่เกือกุลใน
ธรรมอันขาวจึงลงไป เข้าถึงได้แล้ว เป็นแล้วนั่นแหล่ง เกือกุลธรรมอันขาวแท้ๆ
ละ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “หิริโอตตปปะ”

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๘๓

๔๗

ຈາກຫລັງ

ຜູ້ເຖິງນີ້ຕ່ອງຈະເຂົ້າໄປຈາກຫລັງນີ້ແທລະ ۲۵ ປີ ຍັງໄມ່ເຕີມດີ ໃນການຕ່ອງຈະ
ຈາກຫລັງນັ້ນ ຍັງໄມ່ເຕີມເດືອນເຕີມວັນດີ ຍັງໄມ່ໝາດຈາກຫລັງນີ້ ຍັງໄມ່ສຸດຈາກຫລັງນີ້
ຍັງໄມ່ສຸດກາຄຫລວມເລື່ອງເຫຼຸ່ນ ຍັງໄມ່ສຸດຈາກຫລັງ ຍັງໄມ່ສຸດ ຍັງໄມ່ສຸດ

ຜູ້ເຖິງນີ້ຍັງເປັນປ່າວເຂາອູ່ ຍັງເປັນປ່າວເປັນທາສເຂາອູ່ ຍັງເອົາຕັວ
ຮອດໄມ່ໄດ້ ເພຣະອະໄຣ? ໄປຍັງໄມ່ສຸດຈາກຫລັງ ເຂາຍັງປົກປອງເຮົາອູ່ ນີ້ໄປ
ຕ້ອງໄປໃຫ້ສຸດ ເມື່ອໄປສຸດແລ້ວເວຣະເຫັນຈາກຫລັງໃນຈາກຫລັງເຂົ້າໄປອີກ ເມື່ອໄປສຸດ
ແລ້ວເວຣະພບຈາກຫລັງໃນຈາກຫລັງເຂົ້າໄປອີກ ຈາກຫລັງໃນຈາກຫລັງນີ້ຈະມີອີກເຫົາ
ໄຫ່ຮ່າງໄມ່ຮູ້ໄດ້ ມີເຫັນມີຫາຍ....

ກີກຊຸ່ສາມເນຣຄວຣະຮູ້ ຄໍາໄມ່ຮູ້ກີເລີຍຄົນທີ່ເດີຍວ່າ ເປັນປ່າວເປັນທາສເຂາໄປ
ທັງໝາດ ເອົາຕັວຮອດໄມ່ໄດ້ ເຮີຍກວ່າ ຕຸນໜ້າ ທາໂສ ອທານິສີ ໄມ່ພຶດລະ ໄມ່ຄລາດ
ເຄລື່ອນເລຍທີ່ເດີຍວ່າ

ເພຣະອະໄຣ ເພຣະໄມ່ຮູ້ຈາກຫລັງກີເປັນປ່າວເປັນທາສເຂາຕາຍ ຄໍາຮູ້ຈາກຫລັງ
ບັງຄັບຈາກຫລັງໄດ້ລະກີ ກີເລີກເປັນປ່າວເປັນທາສເຂາ ມັນກີເປັນເຈົ້າເປັນນາຍເຂົາບ້າງ

ນີ້ເປັນຫັ້ນໆ ນະ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈທີ່ເດີຍວ່າ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈໃຫ້ແນ່ທີ່ເດີຍວ່າ ເມື່ອເຂົ້າໃຈແນ່
ລະກີເວຣະຕ້ອງເຮີຍຕັ້ນໃນໝາດນີ້ທີ່ເດີຍວ່າ ເວຣອໄວ່ໄມ່ໄດ້ ຄໍາວ່າໝາດນີ້ຍັງໄມ່ຮູ້
ຈາກຫລັງ ຍັງໄມ່ພບຈາກຫລັງເວຣະຕ້ອງຍອມຕາຍ ຕ້ອງເຂົ້າສົ່ງຈາກຫລັງໃຫ້ໄດ້
ເວຣະຕ້ອງຍອມຕາຍ ຕ້ອງເຂົ້າສົ່ງຈາກຫລັງໃຫ້ໄດ້ ໂອ້ພົກປອງເຮົາລັບໆ ໃຊ້ເວ
ລັບໆ ອູ່ ເວມ່ຮູ້ເລຍ

ຈາກພະຮຽມເທິງ “ທານານຸ້ມີທາຄາຄາ”

๓ ເມຫາຍນ ແລ້ວ

๔๔

ไปดีกว่าไม่ไป

ถ้าไม่พยายามให้สุดจากหลังเข่นนี้ละก็ เป็นบ่าวทาสเขา ไม่ใช่คนฉลาด จะเอาเป็นเกณฑ์ไม่ได้ ให้แนนอนอย่างนี้นั่น

แน่นอนอย่างนี้จะเอาตัวรอดได้ แต่เข้าใจนะว่าเขาใช้เราเท่านั้น ใช้เราเท่านี้เป็นบ่าวเป็นทาสเขา奴 เพราะเราไม่ทันจากหลังเหล่านี้ เขายังใช้เราตามชوبใจ ใช้เป็นบ่าวเป็นทาสปนปี้ ลึกลับมีปัญญาแค่ไหนก็ซ่าง ใช้เป็นบ่าวเป็นทาสปนปี้ เหตุนี้ต้องแก้ไขทีเดียว ต้องไปให้สุดจากหลังให้ได้

เริ่มต้นดังกล่าวแล้ว ต้องบริจาคมตามใจนึก ใจเบิกบานสำราญใจ ทำใจให้โล เบิกบานสำราญใจ ทำใจให้บริสุทธิ์ เจตนาให้ดี บริสุทธิ์ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ให้สะอาด ทำใจให้โล ให้โลดีลักษ์ ดูจากหลังให้ญี่ปุ่นพุติทีเดียว ทั้งวันทั้งคืน เว้นไว้แต่หลับเลีย ตื่นแล้วก็ไม่ได้รอท่า ทำให้สุดให้ได้ ไม่สุดไม่ยอมเป็นเด็ขาด

ถ้าเราไม่ไป เราก็ตาย เราไปเราก็ตาย ไปหรือไม่ไปล่ะ?

ถ้าไม่ไปก็ตาย ไม่กี่เดือนก็ปักดาย มนุษย์หมดทุกคน จะไปหรือไม่ไปล่ะ? ไม่ไปก็ตาย ไปดีกว่าไม่ไป ไอ้นั่นมันตายเปล่าหากฐานไม่ได้ หากว่าไปได้ถึงแค่ไหนก็แล้วแต่ นับชาติต่อๆ ไปอีก ไม่loyหลังกันนี้แหลมนับว่าเป็นคนมีปัญญา ดำเนินแนวทางพระพุทธศาสนา ต้องดำเนินอย่างนี้ เป็นทางสูงสุดในพระพุทธศาสนา

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ท่านนุโมทนาคถา”

๓ เมษาฯ ๒๕๔๗

๔๕

ມີແຕ່ເປັນອາກອກ

ຫາກວ່າເປັນເນຣໄປໝາສົດວ່າເຂົ້າ ຈະເປັນໄດ້? ພ່າເວືອດ ພ່າຍຸງ ພ່າເລີນ ພ່າໄຣເຂົ້າ ມັນກີມແຕ່ເປັນອາກອກນະໜີ ຕັ້ງເນຣຫາຍໄປເລີຍແລ້ວເໜືອແຕ່ຄົນນັ້ນຄົນນີ້ໄປແລ້ວ ເໜືອເປັນອາກອກ ຕັ້ງເນຣຫາຍໄປເລີຍແລ້ວ ຕັ້ງທີ່ໄປແລ້ວ

ຕັ້ງທີ່ໄປແໜ້ອນອະໄຣ? ແມ່ນອັນຕັ້ນໂພຣີທີ່ຕາຍລົງໄປແລ້ວ ແຕ່ວ່າໄອ້ຕັ້ນຕຳລຶງ ມັນຈານໄປລົງຕັ້ນໂພຣີ ມັນກີ່ຂຶ້ນຕາມຕັ້ນໂພຣີຕົວອັດໄປ ເປັນໄປຕຳລຶງທັ້ງຕັ້ນ ໄປຕຳລຶງທັ້ງຕັ້ນ ເຄາຕຳລຶງທັ້ງຕັ້ນ ໄອ້ຕັ້ນໂພຣີຕາຍເລີຍແລ້ວເຄາຕຳລຶງມັນພັນອູ່ ເຮົາໄປດູແລ້ວ ໄອ້ນີ້ຕັ້ນໂພຣີ ທີ່ໃຫ້ໄດ້ ໄປດູ ໄກລັ້າ ເຂົ້າ ໄອ້ນີ້ມັນເຄາຕຳລຶງທັ້ງນັ້ນນີ້ ຕັ້ນໂພຣີຕາຍເລີຍແລ້ວຫຼືອນີ້

ນັ້ນແຫລະສາມເນຣ ໄປເພີ່ຍງພລໍາ ໄປບົ້ເລືອດ ບົ້ຍຸງ ບົ້ເລີນ ບົ້ໄຣ ສີລໄປ ທົມດແລ້ວເນຣຫາຍໄປເລີຍແລ້ວ ເໜືອແຕ່ເຈົ້ານັ້ນເຈົ້າໄປແລ້ວລະ ໄປທົມດ ນີ້ມັນເປັນອຍ່າງນີ້ ເພຣະຈະນັ້ນເປັນນັກບວຊໄມ່ໄດ້ ຕ້ອງເລີກຈາກກາຮ່າສົດວ່າເຊີຍວ

ຈາກພະວະຮົມເທິງ “ໄວວາທປາກູງໂນກົງ”

๖ นิพพาน

นิพพานเป็นอายตนะอันหนึ่ง ซึ่งแตกต่างออกจากโลกายตนะและอายตนะทั้ง ๖ ทั้ง ๑๒ นั้น เป็นอายตนะที่สูงกว่าวิเศษกว่าอายตนะอื่น แต่ก็ทำหน้าที่ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ โลกายตนะทำหน้าที่ดึงดูดลัตวโลกที่ยังมีความผูกพันอยู่กับโลกไว้ ไม่ให้พ้นจากโลกได้

ส่วนอายตนะ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ที่ทำหน้าที่ดึงดูด รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธัมมารมณ์ ตามหน้าที่ของตนฯ

และในทำนองเดียวกัน อាណนนิพพานก็มีหน้าที่ดึงดูดพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เข้าไปสู่อายตนะของตน

สถานอันเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้าเรียกว่า “อายตันนิพพาน”

ส่วนพระพุทธเจ้าที่ประทับอยู่ในอายตันนิพพานนั้น เราเรียกว่า “พระนิพพาน”

จากพระธรรมเทศนาย่อ “คุณเมื่อสมการ”

๔๗

ນີພພານ ๓

ອນື່ງ ນີພພານ ๓ ຄືອ ກິເລສນີພພານ ๑ ຂັ້ນທີ່ນີພພານ ๑ ຮາຕຸນີພພານ ๑
ມີຄວາມໝາຍດັ່ງນີ້ ຄືອ

ເມື່ອວັນເປົ້າວິສາຂາມາລ (ກລາງເດືອນ ๖) ກ່ອນພຸທອະກ ๔๕ ປີ ພຣະລີທັດຕະ
ກຸມາຮທງບໍາເພື່ອເພີຍຮາທາງໃຈ ຕັດກິເລສໄດ້ຂາດຈາກໃຈສິນບຣລູສຶງຊື່ພຣະໂພວິຫຼານ
ຄົນ ກາຍໃຕ້ຄວາມໄຟຄຣີມໜາໂພວິກັ້ງນັ້ນ ກິເລສາສະວະທັງປົງທີ່ເຄຍປະຈຳຄອຍກິດ
ກັນພຣະອອກຄໍ ໃຫ້ຮຽນເວີຍວ່າຍອຸ່ນໄວວິກູ້ສົງສາມານັບຈຳນວນຫລາຍໜີ່ໜ່າຍ
ແສນໜາຕີເປັນອັນມາກນັ້ນ ໄນອາຈະກັບມາສູ່ພຣະອອກຄໍ ໄດ້ອີກ

ຄວາມລິ້ນໄປແຫ່ງກິເລສາສະວະ ອັນເປັນເຄື່ອງເລີຍດແທງພຣະອອກຄໍມາຕລອດນັ້ນ
ເຮັດວຽກວ່າ “ກິເລສນີພພານ”

ຄວາມແຕກທໍາລາຍແທ່ງຂັ້ນຮີຂອງພຣະອອກຄໍ ຊື່ແນ້ມໃນໜາຕີໄດ້ ກົດຕາມ ຂັ້ນຮີ
ໃນກພ ๓ ນີ້ ກົດຕ້ອງສົມພຣະອອກຄໍຕລອດມາ ຄວາມແຕກທໍາລາຍແທ່ງຂັ້ນຮີໃນໜາຕີ
ທີ່ສຸດນີ້ ຂັ້ນຮີເຫັນນີ້ກົດມີອາຈະສົມພຣະອອກຄໍໄດ້ ແລະພຣະອອກຄໍກົດມີກລັບມາສົມ
ຂັ້ນຮີເຫັນນີ້ອີກຕ່ອໄປ ເພຣະພຣະອອກຄໍທຽນໄປຈາກຂັ້ນຮີເຫັນນີ້ແລ້ວ ຄວາມແຕກ
ທໍາລາຍແທ່ງຂັ້ນຮີນີ້ ເຮັດວຽກວ່າ “ຂັ້ນທີ່ນີພພານ”

ພຣະພຸທອະເຈົ້າອອກຄໍທີ່ສຸດນີ້ຄືອ ພຣະສມຄນໂຄດມ ປັຈຈຸບັນນີ້ພຣະບຣມຮາຕຸຂອງ
ພຣະພຸທອະຄໍຍັງຄອຍໆ ໄນສູ່ລິ້ນໄປ ກົດຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກວ່າຮາຕຸນີພພານ ຕ່ອເມື່ອໄດ້ເສົ່ງຈ
ພຸທອະກິຈຂອງພຣະອອກຄໍທີ່ຈະຕ້ອງທຳໃນກພນີ້ແລ້ວ ຂະນັ້ນພຣະບຣມຮາຕຸຂອງພຣະອອກຄໍ
ກົດຕ້ອງໄດ້ເສົ່ງຈພຣະບຣມຮາຕຸນີພພານ

ຄວາມລິ້ນໄປແຫ່ງພຣະບຣມຮາຕຸນີເຮັດວຽກວ່າ “ຮາຕຸນີພພານ”

ຈາກພຣະບຣມເທັນນາຍ່ອ “ຄູມື່ອສມການ”

๔๖

นิพพานเป็น-นิพพานตาย

ส่วนนิพพานที่ท่านจำแนกเป็น ๒ ประเภทนั้นคือ สอุปatti เสสนิพพาน ๑ อนุปatti เสสนิพพาน ๑ สำหรับพวกราชสมารีปัจจุบันเรียกว่ากันง่ายๆ อีกแบบหนึ่งคือ นิพพานเป็น อันตรงกับสอุปatti เสสนิพพาน และนิพพานตาย อันตรงกับอนุปatti เสสนิพพาน

นิพพานที่เป็นสถานที่อยู่ของกายธรรมนั้น อยู่ในศูนย์กลางของกายธรรมนั้นเอง ที่กล่าวนี้หมายความถึงเวลาที่กายมณฑ์ของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ยังมีชีวิตอยู่ ใช้กายธรรมเดินสมabaติ ๓ เที่ยว ตามแบบวิธีเดินสมabaติที่เคยกล่าวไว้แล้วนั้น กายธรรมก็จะตกศูนย์เข้าสู่นิพพานที่อยู่ในศูนย์กลางกายธรรมที่ซ่อนอยู่ในกลางกายอรูปพรหม-กายรูปพรหม-กายทิพย์ และกายมณฑ์เป็นลำดับเช่นนี้ ยังอยู่ในกลางของกายที่ยังคงมุ่นคงองกิเลสอยู่ตามสภาพของกายนั้นๆ ความบริสุทธิ์ของนิพพานที่อยู่ในท่ามกลางกิเลสเหล่านี้เองที่เรียกว่า “สอุปatti เสสนิพพาน” สภาพของนิพพานนี้ที่มีลักษณะกลมรอบตัวใบบริสุทธิ์ยิ่งนัก แต่ท่าว่านิพพานนี้เป็นนิพพานประจำกายของกายธรรม จึงมีพระนิพพานหรือพระพุทธเจ้าประทับอยู่เพียงพระองค์เดียว

ความจริงถ้าจะกล่าวตามล้วนและตามลักษณะตลอดจนที่ตั้งแล้ว ก็จะเห็นว่า นิพพานเป็นหรือสอุปatti เสสนิพพานนี้ เป็นที่เร้นอยู่โดยเฉพาะของกายธรรม ในเวลาที่ยังมีขันธ์ปราภรภูอยู่ นอกจากนั้น สอุปatti เสสนิพพานยังเป็นทางนำให้เข้าถึง “อนุปatti เสสนิพพาน” หรือ “นิพพานตาย” อีกด้วย คือเวลาที่ขันธ์ซึ่งรองรับกายธรรมอยู่นั้นจะลิ้นไป พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ยอมจะต้องเดินสมabaติทั้ง ๘ และเข้าสู่สัญญาเวทย์โนธิสมabaติ ขณะนี้เองเป็นเวลาที่กายธรรมเข้าสู่สอุปatti เสสนิพพาน ทรงดับสัญญาและเวทนาลิ้นแล้ว จึงเดินสมabaติปฏิโภเมอิก

คราวนี้ถ้ากายธรรมก็จะตกสูญเข้าสู่อนุปatti เสสนิพพาน ซึ่งมีลักษณะรูปพรรณลัณฐานและขนาดดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั่นเอง

ส่วน “พระนิพพาน” นั้นคือ กายธรรมที่ได้บรรลุอรหัตผลแล้ว กายเหล่า นี้มี กาย หัวใจ ดวง จิต และดวงวิญญาณวัดตัดกลาง ๒๐ วา เท่ากันทั้งสิ้น หน้าตักกว้าง ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูมขาวใสบริสุทธิ์มีรัศมีประกาย พระนิพพานนี้ประทับอยู่ในอายุตันะนิพพาน บางพระองค์ที่เป็นพระลัพพัญญา- พุทธเจ้า ก็ทรงประทับอยู่ท่ามกลางพระอหันตสาวกบริวารเป็นจำนวนมาก

บางพระองค์ที่เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า มีได้เคยลังลอนหรือโปรดผู้ใดมาก่อนในสมัยที่ยังไม่พระชนม์อยู่ องค์นั้นก็ประทับเด็ดเดี่ยวอยู่โดยลำพังหา สาวกบริวารมิได้ ส่วนรังสีที่ประกาย ก็เป็นเครื่องบอกให้รู้ถึงการสร้างบำรุงของ พระพุทธเจ้า พระอหันต์เหล่านั้น ว่ามagan้อยกว่ากันเพียงไรแค่ไหน แต่ส่วน กว้างส่วนสูงและลักษณะของพระวรกายนั้น เสมอกันหมดมิได้มีเหลื่อมล้ำกกว่า กันเลย

พระนิพพานนี้ทรงประทับเข้านิโรธลงบกันตลอดหมด เพราะความเข้า นิโรตนี้เป็นความสุขอย่างยิ่ง และความที่อยู่ในนิพพานมีกายอันยั่งยืนนี้เอง ท่านจึงได้กล่าวว่า **นิพพาน ปรัม สุข**

จากพระธรรมเทศนาย่อ “คุณเมืองสมการ”